COLECȚIA

Iubiri de poveste

TERESA MEDEIROS

Un sărut de neuitat

Bestseller New York Times

TERESA MEDEIROS

Un sărut de neuitat

Traducere din limba engleză
Adela Crăciun

Alma

În memoria mult iubitului meu Pumpkin – ai fost pisoiul meu minunat, care mi-a încălzit sufletul timp de treisprezece ani. Încă îți mai scot în fiecare seară păturica, poate, cine știe, te hotărăști să vii în vizită.

Bunului Dumnezeu – în fiecare dimineață am venit către Tine cu inima deschisă și cu mâinile goale, iar Tu m-ai binecuvântat cu asupra de măsură.

Și pentru Michael al meu, al cărui fiecare sărut este de neuitat.

Prolog

Sterling Harlow trebui să tragă taburetul şi să stea pe vârfuri ca să se poată uita pe fereastra salonului de zi. Dacă pisica aceea aurie şi rotofeie nu i s-ar fi tolănit în braţe, s-ar fi mişcat mai repede. Răsuflarea lui caldă aburi imediat geamul într-un cerc perfect. Îl şterse cu mâneca la timp pentru a vedea cum o trăsură elegantă de oraş se opreşte pe aleea conacului proaspăt văruit. În vreme ce un lacheu cu perucă şi livrea sărea din spatele trăsurii şi se grăbea să deschidă portiera, Sterling se aplecă până se lipi cu nasul de geam.

–N-am întâlnit niciodată un duce adevărat, Nellie, şopti el şi o îmbrăţişă călduros pe prietena lui de o viaţă, care-i era mereu alături.

De când mama şi tata îl informaseră că fratele bunicului său avea să-i onoreze cu o vizită, Sterling îşi petrecuse fiecare clipă căutând prin cărţile sale portretul unui duce. În cele din urmă îşi formase o imagine în minte, ceva între Ulise şi regele Arthur – bun la suflet, curajos şi nobil, cu o mantie roşie din catifea peste umerii laţi şi poate şi cu o spadă lucitoare la brâu.

Sterling îşi ţinu o clipă răsuflarea când văzu portiera trăsurii deschizându-se şi soarele strălucind pe blazonul pictat pe pânza lucioasă.

–Sterling! auzi el vocea stridentă a mamei lui, care-i zdruncină nervii întinşi la maximum şi aproape îl făcu să cadă de-a berbeleacul de pe divan.

Nellie fugi din braţele lui să se ascundă în spatele perdelei.

–Coboară numaidecât! Unchiului tău nu i-ar plăcea să te găsească uitându-te gură-cască la el sau ca unul dintre servitori!

Sterling se gândi că n-ar fi înțelept să-i amintească mamei lui că nu-și puteau permite decât *un* singur servitor, așa că pur și simplu sări jos de pe taburet.

– Ducele e aici, mamă! E chiar aici! A venit cu o trăsură trasă de patru cai albi, întocmai ca zeul Apollo!

– Sau ca diavolul, bombăni ea, după care își linse degetele ca să-și poată așeza șuvița aceea rebelă de păr blond care-i stătea tot timpul aiurea.

Îi culese câteva fire de păr de pisică de pe haină și îi refăcu nodul de la eșarfă, strângându-l atât de tare, încât crezu că-și dă duhul acolo, dar se strădui să nu protesteze. Își dorea să arate cât mai bine în fața ducelui. Voia ca mama și tatăl lui să fie mândri de el. Dacă ar reuși, poate că tatăl lui nu și-ar mai petrece atâtea nopți în Londra, iar mama lui n-ar mai plânge în fiecare seară înainte să adoarmă. Suspinele ei înfundate îl treziseră în repetate rânduri în ultima săptămână.

– Ești gata, îi spuse ea și se dădu puțin în spate, să îl studieze mai bine. Arăți întocmai ca un domnișor tare dichisit.

Fără nici un avertisment, fața ei drăguță se schimonosi toată. Se întoarse cu spatele și-și lipi batista de gură.

Năucit din cale afară, Sterling făcu un pas spre ea.

– Mama? Plângi?

Ea îi făcu semn să o lase în pace.

– Nu fi caraghios. Mi-a intrat ceva în ochi. Cred că niște cenușă de la focul din bucătărie sau vreun fir din blana lui Nellie.

Era pentru prima oară în frageda lui viață când Sterling o suspectă pe mama lui că mințea. Nu mai apucă să insiste, căci ușa salonului se deschise larg.

Sterling uită de îndată de mama lui și se întoarse spre ușă, cu inima bubuindu-i în urechi.

În prag stătea tatăl lui, cu obrajii brăzdați de vene vinețiii acum rumeni și cu nasul roșu. Sclipirea aceea din priviri îi apărea de obicei după o noapte de câștiguri la masa de joc sau după ce dădea gata cel puțin trei sticle de vin de Porto.

– Ellie. Sterling. Am deosebita plăcere să vi-l prezint pe unchiul meu – Granville Harlow, cel de-al șaselea duce de Devonbrooke.

Ducele îl dădu nerăbdător la o parte pe tatăl lui Sterling din calea lui şi năvăli în cameră, urmat de un lacheu extrem de impunător. Spre dezamăgirea lui Sterling, ducele nu purta o mantie falnică şi roşie, ci o redingotă neagră serioasă şi pantaloni până la genunchi, lipsiţi de orice fel de ornamente. Umerii lui nu erau laţi, ci înguşti şi cocârjaţi, de parcă erau în pericol să se năruiască. Ochii deschişi la culoare îi erau umbriţi de o frunte proeminentă, iar tonsura neglijată formată din smocuri răzleţe de păr alb îi încercuia creştetul lucios al capului.

Sterling privi fix la nasul acestuia, lung şi îngust, ce începu să zvâcnească. Bărbatul răbufni într-un strănut violent, care îi făcu pe toţi cei prezenţi să tresară.

–Aveţi cumva vreo pisică pe aici? întrebă el, scrutând încăperea cu ochii mijiţi. Scoateţi-o imediat afară. Nu pot să sufăr creaturile astea enervante.

–Îmi pare rău, Înălţimea Voastră, răspunse mama lui Sterling. Dacă ştiam, o închideam în hambar cu celelalte animale.

Continuând să bălmăjească nişte scuze, mama lui Sterling deschise geamul şi o azvârli pe Nellie în grădină.

Sterling dădu să protesteze, dar ducele îşi mută privirea rece ca gheaţa de la pisică la el, făcându-i limba să-i paralizeze în cerul gurii.

–Ce minunat că aţi ajuns la ora ceaiului, Înălţimea Voastră, continuă mama lui cu un zâmbet timid. Am dat ordin bucătăresei să prepare câteva gustări pentru...

–N-am timp de pierdut cu toate fleacurile, replică acid ducele, ştergându-i mamei lui orice urmă de zâmbet de pe chip. Trebuie să mă întorc în Londra cât mai repede cu putinţă. Un om de rangul meu are treburi mult mai importante decât să-şi prăpădească vremea cu tot felul de vizite.

Ducele se apropie de Sterling, care începu să strâmbe din nas. Mirosea şi mai neplăcut decât arăta – ca nişte haine mâncate de molii după ce zăcuseră câteva secole în pod.

–Ăsta-i băiatul? se răsti el.

Tatăl lui Sterling veni lângă mama lui şi o cuprinse cu un braţ pe după talie.

–Da. El e tânărul nostru Sterling.

Sterling tresări şi încercă să se ferească de duce, care se apleca spre faţa lui să-l vadă mai bine. După curba nemiloasă a buzei lui superioare subţiri, nu părea deloc mulţumit de ceea ce vedea.

–E cam mărunţel pentru vârsta lui, nu?

Tatăl izbucni într-un râs puţin cam prea voios.

–Are abia şapte ani, milord. Nici eu nu eram prea dezvoltat la vârsta lui.

Ducele îl trase de o ureche, să se uite în spatele ei, iar Sterling mulţumi cerului în gând că se spălase peste tot. Nici nu-şi reveni bine din indignare, că ducele îşi şi înfipse degetele osoase în buza lui de jos, ca să îi examineze dinţii.

Sterling se smulse de lângă el, aruncându-i o privire cel puţin mirată. Îi trecuse prin minte să-l muşte, dar se temuse că gustul ar fi fost şi mai rău decât mirosul.

Tatăl îi trase un ghiont discret mamei, care făcu un pas înainte.

–Milord, este un băiat ascultător. Are o inimă bună şi generoasă. Întotdeauna l-am numit îngeraşul meu.

Pufnetul ducelui îi avertiză că nu avea vreo stimă deosebită pentru asemenea calităţi.

Mama începu să-şi frământe palmele în poală.

–Este şi extrem de inteligent. N-am mai văzut niciodată un băiat aşa tânăr atât de priceput la scris şi socotit.

Ducele începu să-i dea târcoale, făcându-l pe Sterling să se simtă ca un stârv ochit de un vultur hămesit. Urmă un moment de linişte apăsătoare, după care bătrânul se opri şi se lăsă pe călcâie.

–Deja am pierdut o grămadă de timp preţios. Trebuie să se descurce el cumva.

Mama lui îşi duse mâinile la gură. Chipul tatălui îi trăda uşurarea. Fiorul de disperare îi dezgheţă limba lui Sterling.

–O să mă descurc? La ce să mă descurc? Nu înţeleg. Despre ce vorbeşte? Tată? Mamă?

Tatăl îl privi cu o sclipire în ochi.

– Fiule, avem o surpriză minunată pentru tine. În mărinimia dânsului, unchiul tău, Granville, a fost de acord să te facă moştenitorul lui. De acum înainte o să fii băiatul *dânsului*.

Sterling se uită îngrozit la părinţii lui.

– Dar nu vreau să fiu băiatul *dânsului*. Vreau să fiu băiatul *vostru*.

Dinţii îngălbeniţi dezvăluiţi de zâmbetul unchiului său îl îngrozeau mai mult decât orice altă ameninţare.

– În scurt timp n-o să mai fie băiatul nimănui. N-am fost niciodată adeptul cocoloşirii copiilor. O să fac numaidecât din el un bărbat adevărat.

Tatăl lui Sterling clătină din cap cu tristeţe.

– Vezi tu, Sterling, soţia lordului Devonbrooke a plecat în rai.

– Ca să scape de el? întrebă sfidător Sterling, privindu-l provocator pe unchiul lui.

Tatăl îşi miji ochii în semn de avertisment.

– A plecat în rai pentru că era bolnavă. Din nefericire, s-a dus înainte să-i poată oferi un fiu. Spre deosebire de noi, unchiul nu a fost binecuvântat cu un băiat.

– Nătânga aceea bună de nimic mi-a lăsat o fată, se răsti ducele. O fiică. Nu mi-e de nici un folos, dar măcar o să ai alături pe cineva de vârsta ta.

– Ai auzit, Sterling? Mama lui îşi strânse soţul aşa tare de mână, că încheieturile degetelor ei se albiră. O să ai o soră! E minunat! O să trăieşti într-o casă mare din Londra, o să ai o grămadă de jucării şi un ponei. O să ai parte de cea mai bună educaţie pe care numai oamenii cu avuţie şi-o permit, iar când o să fii suficient de mare, unchiul tău te va trimite să faci turul Europei. Niciodată nu o să-ţi mai lipsească nimic. Lacrimile începură să i se prelingă pe obraji. Iar într-o zi – peste mulţi, mulţi ani, adăugă ea, aruncându-i ducelui o privire speriată –, *tu* o să devii duce de Devonbrooke.

– Nu vreau să fiu duce, protestă cu vehemenţă Sterling, tremurând din tot corpul. Şi nu o să fiu. Nu puteţi să mă obligaţi!

Cu gândul de-a fugi ca să scape, sări pe lângă unchiul lui şi o luă spre uşă. Uitase de lacheu. Bărbatul îl luă pe sus şi îl strânse

bine la subsuoară; pentru el, Sterling nu cântărea mai mult decât o bucată de şuncă pusă pe masa de Crăciun.

Sterling se panică şi începu să îl lovească orbeşte, surd la orice altceva în afară de urletele lui de furie.

Până când auzi zornăit de bani.

Se potoli şi se şterse la ochi. Îl văzu pe tatăl lui luând de pe jos un săculeţ dolofan pe care ducele tocmai i-l aruncase.

Bătrânul îi privea cu o sclipire triumfătoare şi maliţioasă în ochi.

–După cum ne-am înţeles, nepoate, am inclus acest contract alături de celelalte acte privitoare la conacul Arden. Oricum ţi-ar fi norocul la masa de jocuri de acum încolo, nu va mai trebui să-ţi faci vreodată griji c-o să fii aruncat în stradă de creditori.

Sterling încremeni pe măsură ce începea să înţeleagă.

Îl vindeau. Părinţii lui îl vindeau mârşavului ăstuia bătrân cu privire de gheaţă şi dinţi galbeni.

–Lasă-mă jos.

Cuvintele lui răsunară puternic în salon, paralizând orice mişcare. Tonul îi fusese atât de autoritar, încât nici măcar matahala aceea de servitor nu mai îndrăznea să îl sfideze. Sterling reveni cu picioarele pe podea. Ochii nu îi mai erau umezi, ci uscaţi şi arzători.

Gura lui Granville Harlow schiţă o admiraţie şovăielnică.

–Nu-mi displac băieţandrii cu un pic de curaj. Dacă ai terminat cu scenele astea teatrale, cred că a venit timpul să-ţi iei rămas-bun de la părinţii tăi.

Mama şi tatăl lui se apropiară sfioşi, ca şi cum ar fi fost doar nişte străini. Mama lui îngenunche lângă uşă, tatăl îi puse o mână pe umăr, apoi ea îşi deschise braţele spre el.

Sterling ştia că aceasta era ultima ocazie de a-şi cuprinde mama în braţe şi a-şi ascunde faţa la pieptul ei. Ultima şansă de a închide ochii şi a inspira mirosul acela delicat de flori de portocal ce scălda şuviţele de un castaniu strălucitor ale părului ei. Plânsul ei înăbuşit îl spintecă până la os, dar trecu pe lângă ea şi ieşi fără să spună nimic, cu umerii micuţi ţepeni, de parcă ar fi fost deja duce de Devonbrooke.

–Într-o zi vei înțelege, fiule, spuse tatăl de undeva din spate. Într-o zi vei ști că tot ce am făcut a fost pentru binele tău.

Plânsul cu suspine al mamei lui se auzi tot mai slab când Sterling se urcă într-un colț al trăsurii. După ce unchiul se urcă și el, iar trăsura se urni din loc, ultimul lucru pe care îl văzu fu pisica, Nellie, care stătea pe pervazul salonului și îl fixa cu o privire oropsită.

Partea întâi

Diavolul nu are
în tolba lui prea mare
Săgeată pentru inimi
în formă de glas dulce.

George Noel Gordon,
Lord Byron

Capitolul 1

Dragul meu fiu, îți scriu această scrisoare cu mâna tremurându-mi...

Diavolul a ajuns la Devonbrooke Hall.

Nu a venit adus de patru cai albi, nici n-a răsărit dintr-un nor de pucioasă. A apărut incarnat într-un chip îngeresc încadrat de păr auriu, sub forma lui Sterling Harlow, cel de-al şaptelea duce de Devonbrooke. Mergea pe coridoarele de marmură ale conacului somptuos pe care în ultimii douăzeci şi unu de ani îl considerase casa lui, acompaniat cu aceeaşi eleganţă leonină de doi câini vărgaţi din rasa mastif.

Cu o fluturare nepăsătoare din mână, îi făcu pe câini să stea locului, apoi deschise uşa şi se sprijini de cadru, întrebându-se cam cât are de gând să se prefacă verişoara lui că nu îl observă.

Peniţa ei continuă să râcâie grăbit încă vreo câteva minute paginile registrului, până când trase codiţa unui *t* şi stropi toată pagina cu cerneală. Oftă dezamăgită şi îşi ridică privirea spre el pe deasupra ochelarilor cu ramă subţire.

– Înţeleg că Napoleon n-a reuşit să te înveţe cum e cu bunele maniere.

– Ba dimpotrivă, replică Sterling cu un zâmbet leneş. Eu l-am învăţat pe el vreo două lucruri. Se spune că a abdicat după Waterloo doar ca să scape de mine.

– Acum, că te-ai întors în Londra, aş putea lua în calcul gândul de-a mă alătura lui în exil.

Sterling traversă camera, iar verişoara lui rămase la fel de neclintită ca manechinul unei croitorese. În mod straniu, Diana era probabil singura femeie din Londra care nu părea nelalocul ei în spatele biroului aceluia superb din piele şi mahon. Ca de obicei, reuşise să evite pastelurile palide şi albul virginal

atât de popular printre fetele preocupate de modă, preferând nuanțele conservatoare de verde-închis și rubiniu. Părul ei brunet era strâns într-un coc simplu care îi accentua fruntea elegantă.

– Te rog să nu te îmbufnezi, draga mea verișoară, murmură el și se aplecă să o sărute pe obraz. Pot face față criticilor celorlalți, dar vorbele tale mă rănesc până în inimă.

– Așa ar trebui, dacă ai avea o inimă, răspunse ea și își înclină capul spre el pentru a-i primi sărutul, în urma căruia gura ei rigidă se mai înmuie. Am auzit că te-ai întors mai bine de o săptămână. Bănuiesc că te-ai dus să stai iarăși cu nemernicul de Thane.

Sterling trecu pe lângă fotoliul de piele din fața biroului, dădu ocol mesei și se puse într-o rână pe colțul cel mai apropiat de ea.

– N-o să te ierte niciodată pentru că ai rupt logodna cu el, să știi. Susține că i-ai frânt inima și că alegerea ta i-a înăsprit caracterul.

Diana se străduí să-și păstreze tonul vocii neutru, însă obrajii săi căpătară o tentă de roz.

– Problema mea nu era legată de caracterul prietenului tău, ci de lipsa lui.

– Dar în toți anii aceștia nici unul dintre voi nu s-a căsătorit. Mie, unul, mi se pare cel puțin... curios.

Diana își dădu ochelarii jos și îi aruncă o privire glacială.

– Mai bine trăiesc fără un bărbat lângă mine decât să mă mărit cu un băiețandru. Când își dădu seama că o luase gura pe dinainte, își puse ochelarii la loc și își făcu de lucru cu curățarea excesului de cerneală de pe peniță. Sunt convinsă că până și escapadele lui Thane pălesc în comparație cu ale tale. Am auzit că, de când te-ai întors în Londra, ai participat deja la patru dueluri, ai câștigat averile a trei tineri nefericiți și ai distrus sufletele inocente.

Sterling o privi mustrător.

– Când o să te-nveți să nu mai asculți toate bârfele? Am pus la punct doar doi flăcăi, am câștigat casa antică a altuia și am chinuit o singură inimă, care oricum s-a dovedit a nu fi nici pe departe atât de inocentă cum mi s-a dat de înțeles la început.

Diana clătină din cap.

– Orice femeie suficient de nesăbuită încât să-şi pună inima pe tavă-n faţa ta primeşte întocmai ceea ce merită.

– Poţi să mă iei cât vrei peste picior, dar să ştii că, dacă tot s-a terminat războiul, am de gând să-mi găsesc numaidecât o soţie.

– Ştirea asta o să încingă sângele tuturor fetelor ambiţioase şi al fiecărei mame din oraş care-şi vrea fata măritată. Dar cum de ţi-a venit aşa dintr-odată să vrei să te aduni la casa ta?

– Ar cam fi potrivit să am un moştenitor, cât de curând, şi, spre deosebire de dragul unchi Granville, odihni-i-ar Dumnezeu sufletul ăla negru, nu am de gând să îmi cumpăr unul.

În încăpere se auzi un şuierat ce-ţi dădea fiori pe şira spinării, de parcă simpla menţionare a numelui unchiului lui ar fi provocat apariţia unei prezenţe nepământene. Sterling se uită peste birou la cei doi câini care amuşinau pe sub masă.

Diana se afundă încet în scaun, lăsând la vedere pisica albă ce i se culcuşise în poală.

Sterling se încruntă.

– N-ar trebui să fie afară, cu celelalte animale? Ştii că nu le suport.

Diana îi zâmbi languros şi mângâie pisica sub bărbia cea pufoasă.

– Da, ştiu.

Sterling oftă.

– Jos, Caliban. Jos, Cerberus, se adresă el câinilor, care se aşezară supuşi cu capetele pe labe. Nici nu ştiu de ce m-am mai deranjat să mă duc să mă lupt cu francezii când puteam foarte bine să rămân acasă să mă lupt cu tine.

Adevărul era că amândoi ştiau de ce fusese nevoie să plece.

Sterling se lămurise repede de ce unchiul său nu avea nimic împotriva unui copil cu personalitate. Explicaţia era simplă: bătrânului îi făcea o plăcere diabolică să-l altoiască zdravăn cu bastonul. Sterling îndurase cu stoicism toate tentativele unchiului său de a-l transforma într-un adevărat duce până la vârsta de şaptesprezece ani, când, la fel ca tatăl lui, crescuse în înălţime cu peste douăzeci de centimetri în câteva luni.

Nu avea să uite niciodată noaptea aceea de iarnă în care se răzvrătise şi smulsese bastonul din mâinile noduroase ale unchiului. Bătrânul se ghemuise în faţa lui, aşteptând să fie lovit.

Sterling nu ştia nici acum dacă dispreţul pentru unchiul lui sau cel pentru propria persoană îl determinase să rupă bastonul în două şi să-l arunce la picioarele bătrânului, după care să iasă din încăpere. Fusese ultima dată când bătrânul ridicase mâna asupra lui. La scurt timp după aceea, plecase de la Devonbrooke Hall, refuzând să meargă în excursia aceea măreaţă organizată de unchiul lui, preferând să petreacă următorii zece ani din viaţă în războaiele napoleoniene. Pe parcursul strălucitei lui cariere militare vizitase de câteva ori Londra, comportându-se la fel de dur ca pe câmpul de luptă.

– Poate de data asta te hotărăşti să rămâi, spuse Diana. Tata a murit de mai bine de şase ani.

Sterling clătină din cap şi schiţă un zâmbet încărcat de regret.

– Unele fantome nu-şi găsesc nicicând odihna.

– Ştiu, răspunse ea şi-i aruncă o privire glacială.

Bătrânul nu o altoise niciodată. Fiind de sex feminin, nu meritase nici măcar atâta atenţie din partea lui.

Sterling se întinse s-o ia de mână, dar Diana trăgea deja o foaie de hârtie crem de sub registru.

– Hârtia asta a sosit prin poştă acum mai bine de cinci luni. Trebuia să ţi-o fi trimis la regiment, dar...

Ridică din umeri cu o graţie foarte grăitoare.

Vrând să-i demonstreze că se înşela, Sterling deschise un sertar şi se pregăti să arunce misiva peste un teanc de scrisori identice – toate adresate lui Sterling Harlow, lord de Devonbrooke, toate nedesfăcute. Ceva însă îl opri. Parfumul de flori de portocal era neschimbat, însă scrisul nu era la fel de înflorat pe cât se obişnuise el să fie. Îl trecu un fior ciudat, subtil ca răsuflarea unei femei, care îi făcu părul de pe ceafă să se ridice.

– Deschide-o, îi ceru el Dianei, dându-i-o înapoi.

Diana înghiţi în sec.

– Eşti sigur?

El încuviinţă scurt din cap.

–„Stimate Lord Devonbrooke, începu ea să citească, vă informez cu regret că mama dumneavoastră a plecat din această lume într-una mai bună." Diana ezită, apoi continuă fără nici o tragere de inimă: „Deşi aţi ales să ignoraţi de-a lungul anilor nenumăratele rugăminţi de împăcare, să ştiţi că a murit cu numele dumneavoastră pe buze. Sper ca aceste veşti să nu vă provoace o suferinţă prea mare. Servitoarea dumneavoastră prea umilă, domnişoara Laura Fairleigh." Diana lăsă încet scrisoarea pe birou şi îşi scoase ochelarii. Of, Sterling, îmi pare tare rău.

Lui Sterling îi zvâcni aproape imperceptibil un muşchi al maxilarului. Luă scrisoarea din mâna Dianei fără să spună un cuvânt şi o băgă în sertar, pe care-l închise mai apoi; în aer încă se simţea parfumul de flori de portocal.

Un zâmbet îi curbă dintr-odată buzele, accentuându-i gropiţa din obrazul drept, recunoscută de duşmanii lui, de la masa de joc ori de pe câmpul de luptă, ca fiind prevestitoare de rău.

–Această domnişoară Fairleigh nu mi se pare nici pe departe prea umilă. Cine-o mai fi şi fetişcana asta care a îndrăznit să-i facă reproşuri marelui duce de Devonbrooke?

Aşteptă până când Diana verifică iute ceva într-un registru îmbrăcat în piele. Verişoara lui ţinea o evidenţă strictă a tuturor proprietăţilor care îi aparţinuseră cândva tatălui lui, iar acum erau în posesia sa.

–Este fiica pastorului. Cred că e orfană. Mama ta a primit-o în casa voastră, împreună cu fratele şi cu sora ei mai mici, cu şapte ani în urmă, după ce părinţii lor au murit într-un incendiu care a mistuit parohia de pe moşia voastră.

–Vai, cât de binevoitor din partea ei! Sterling clătină din cap. Fiica pastorului. Trebuia să-mi fi dat seama. Nimic nu se compară cu indignarea unui suflet amărât care îşi închipuie că Dumnezeu îl ajută în viaţă. Luă o foaie de pe o tavă din lemn de tec şi o aşeză în faţa Dianei. Ia şi scrie-i. Informeaz-o pe această domnişoară Fairleigh că ducele de Devonbrooke va sosi la Hertfordshire în decursul unei luni pentru a-şi prelua proprietatea.

Diana pufni nemulţumită, închizând cu zgomot registrul.

–Doar nu vorbeşti serios.

– De ce nu, mă rog frumos? Amândoi părinții mei sunt morți. Asta înseamnă că moșia Arden îmi revine mie, nu?

– Păi și ce ai de gând cu orfanii? Vrei să-i arunci în stradă?

Sterling se frecă în bărbie.

– O să vorbesc cu avocatul să-mi spună exact care e situația lor. Probabil o să-mi mulțumească pentru mărinimia de care am dat dovadă. La urma urmei, nu se poate alege nimic bun de trei copii lăsați de capul lor prea mult timp.

– Domnișoara Fairleigh nu mai este copil, îi reaminti Diana. E femeie în toată firea.

Sterling ridică din umeri.

– Atunci o să-i găsesc un soț – vreun militar sau cleric, care o să se bucure că-mi poate face o favoare luând de nevastă o femeiușcă nerușinată.

Diana își duse o mână în dreptul inimii și îl fixă cu privirea.

– Ești un romantic desăvârșit. Vorbele tale îmi merg drept la inimă.

– Iar tu ești o cusurgioaică perfectă, i-o întoarse Sterling, ciupind-o ușor de nas.

Sterling se ridică, atrăgând astfel atenția celor doi câini. Diana așteptă până când ajunse la ușă, cu mastifii după el, și abia apoi adăugă:

– Eu tot nu înțeleg, Sterling. Arden e doar o căsuță modestă de țară, puțin mai mare decât o cocioabă. De ce o vrei neapărat, când ai atâtea proprietăți cu adevărat mărețe pe care nici nu te deranjezi să le vizitezi?

Șovăi, cu o urmă de umor sumbru în privire.

– Părinții mei mi-au vândut sufletul pentru ea. Probabil vreau doar să judec eu însumi dacă prețul plătit a meritat.

Făcu o plecăciune ca la carte în fața Dianei, apoi închise ușa după el, lăsând-o gânditoare cu pisica în poală.

– Diavol fără pic de suflet! Broască odioasă! Porc împuțit! Ah, ce îndrăzneală fără margini!

George și Lottie se uitau cu gura căscată la Laura, care făcea nervoasă ture prin salon. Nu o mai văzuseră niciodată pe sora lor

cea liniştită de fel într-un asemenea hal de enervare. Până şi părul de un castaniu bogat, strâns în coadă în creştetul capului, tresălta de indignare.

Laura se răsuci, dând energic din mâna în care ţinea scrisoarea. Coala scumpă de hârtie era mototolită şi aproape ferfeniţă de la cât o strânsese în pumni de dimineaţă, de când sosise cu poşta.

–N-a avut nici măcar bunul-simţ să scrie singur scrisoarea. A pus-o pe verişoara asta a lui. Parcă-l şi văd. Probabil că-şi freacă mâinile alea grăsuţe de bucurie că ne poate lua acoperişul de deasupra capului. Nici nu mă mir că i se spune Diavolul de Devonbrooke!

–Dar Lady Eleanor e moartă de peste cinci luni, spuse George. De ce a aşteptat atât de mult ca să ne scrie?

–În scrisoarea asta zice că a fost plecat în străinătate în ultimele luni, răspunse Laura. Probabil a făcut turul Europei şi s-a îmbuibat cu plăcerile neruşinate la care se dedă orice desfrânat.

–Fac pariu că e şi pitic, îşi dădu Lottie cu presupusul.

–Sau vreun monstru cocoşat cu dinţi stricaţi şi cu o poftă de nestăvilit pentru copii de zece ani.

George îşi încleştă degetele şi se duse împleticit spre Lottie, care scoase un chiuit îndeajuns de puternic cât să sperie pisoii culcuşiţi sub fustele ei şi să-i facă s-o zbughească spre covorul jerpelit. Unde era Lottie, era întotdeauna şi o gloată de pisici. Uneori, Laura era convinsă că sora ei mai mică le obliga cumva să se înmulţească.

Laura se văzu nevoită să înceapă să ţopăie caraghios ca să nu calce pe vreunul. În loc să se dea din calea ei, unul dintre pisoii tărcaţi se aşeză tacticos în fund şi începu să-şi lingă sfidător lăbuţa, ca şi cum Laura era singura vinovată pentru o eventuală ciocnire.

–Nu-i nevoie să te dichiseşti aşa mult, o informă ea pe pisică. Dacă o să fim evacuaţi, o să trebuiască să prinzi şoareci, şi adio scrumbii afumate sau ce mai visezi tu acolo.

George redeveni serios şi se aşeză pe divan lângă Lottie.

–Chiar poate să ne dea afară? Şi, dacă ne dă, ce ne facem?

Laura scăpă un râset lipsit de amuzament.

– Vai, dar nu avem de ce să ne facem griji. Ascultaţi aici: „Lord Devonbrooke vă roagă să îl iertaţi", citi ea cu dispreţ. „Regretă sincer că şi-a neglijat îndatoririle atât de mult timp. Ca stăpân al conacului Arden, îşi va asuma bucuros responsabilitatea găsirii unui nou loc pentru voi", termină ea de citit şi mototoli din nou scrisoarea. Şi ce loc ne va găsi! Probabil ne va trimite să muncim la azilul pentru săraci!

– Nu prea m-am dat niciodată în vânt după muncă. Aş prefera să ajung în stradă, zise Lottie, căzând pe gânduri. Aş fi o cerşetoare destul de simpatică, ce ziceţi? Nu credeţi că mi-ar sta bine într-un colţ de stradă, iarna, cu o conservă în mâinile îngheţate de frig? Oftă. Aş deveni din ce în ce mai palidă şi mai slabă, până când aş ceda şi aş cădea în braţele unui străin arătos, zise ea şi se prăbuşi teatral pe divan, cu dosul palmei la frunte.

– Singurul lucru fără de care ai şanse mari să rămâi, bombăni George, sunt fursecurile alea pentru ceai de care tot bagi în tine.

Lottie îşi reluă poziţia de drepţi şi scoase limba la el.

George sări brusc în picioare, dându-şi părul blond din ochii căprui-deschis.

– Ştiu! O să-l provoc pe ticălos la duel! N-o să îndrăznească să mă refuze. Păi da, mai e un pic până în decembrie, când o să fac treisprezece ani – sunt aproape bărbat.

– Nu cred că o să mă ajute prea tare dacă o să rămân şi fără acoperiş deasupra capului, *şi* fără un frate, zise sumbru Laura, trăgându-l înapoi pe divan.

– Am putea să-l omorâm, sugeră cu voioşie Lottie.

Era o devoratoare a romanelor gotice şi, de când terminase *Misterele din Udolpho,* scrisă de doamna Radcliffe, nu visa decât să omoare pe cineva.

Laura pufni.

– Având în vedere că în toţi anii ăştia a ignorat scrisorile mamei lui, probabil ar fi nevoie de un glonţ de argint sau de un ţăruş pe care să i-l înfigem în inimă.

– Eu nu înţeleg deloc, spuse George. Cum poate să ne scoată fundurile – interceptă privirea ameninţătoare a Laurei, aşa

că reformulă –, cum poate să ne scoată de *urechi* afară din casă, când Lady Eleanor ne-a promis că moşia Arden va fi întotdeauna casa noastră?

Laura se duse la fereastră şi trase perdeaua, evitând privirea scrutătoare a fratelui ei.

– Nu v-am zis până acum fiindcă nu voiam să vă faceţi griji, dar promisiunea lui Lady Eleanor prevedea unele... *condiţionări*.

George şi Lottie schimbară nişte priviri speriate, apoi întrebară într-un glas:

– Cum ar fi?

Laura se întoarse cu faţa spre ei şi răspunse pe nerăsuflate:

– Ca să moştenim conacul Arden eu trebuie să mă mărit înainte de a împlini douăzeci şi unu de ani.

Lottie încremeni, iar George gemu şi îşi îngropă faţa în palme.

– Nu trebuie să fiţi chiar atât de disperaţi, continuă Laura, pufnind din nou. E cam jignitor.

– Dar deja ai refuzat o grămadă de cereri. Toţi bărbaţii neînsuraţi din sat te-au cerut de soţie, sublinie George. Ştiai că lui Lady Eleanor nu-i plăcea că erai atât de pretenţioasă. Probabil de-aia a şi vrut să te oblige cumva.

– Tooley Grantham era prea lacom, începu să înşire Lottie pe degete cusururile pe care le găsise sora lor pretendenţilor. Wesley Trumble e prea păros. Huey Kleef plescăie când mănâncă. Tom Dillmore e murdar tot timpul după urechi şi în pliurile de pe gât.

Laura ridică din umeri.

– Să înţeleg că aţi vrea să-mi petrec toată viaţa cu vreun căpcăun fără maniere şi cu alergie la spălat.

– Poate-i mai bine decât să-ţi petreci toată viaţa aşteptând un bărbat care nu există, replică George cu amărăciune.

– Dar ştiţi prea bine că mi-am dorit întotdeauna să mă mărit cu un bărbat care să ducă mai departe munca lui tata, la parohie. Majoritatea bărbaţilor din sat nici măcar nu ştiu să citească, ca să nu mai zic că nu-i interesează nici cât negru sub unghie să înveţe.

Lottie îşi înfăşură o şuviţă aurie şi cârlionţată în jurul degetului.

–Mare păcat că nu sunt eu fata mai mare. Sigur, ar fi fost un sacrificiu din partea mea, dar mie mi-ar fi convenit de minune să mă mărit pentru bani, nu din dragoste. Aşa aş fi putut avea grijă de tine şi de George pentru totdeauna. Şi nici nu cred că era vreo problemă să-mi găsesc un soţ bogat. Când o să mai cresc, o să fiu o frumuseţe fără pereche. Toată lumea-mi zice aşa.

–Deja eşti o pacoste fără pereche, bombăni George, apoi îşi întoarse privirea acuzatoare spre Laura. Poate ar fi trebuit să ne spui mai din timp că trebuie să te măriţi. Cât mai aveam vreme să-ţi găsim unul care să se ridice la standardele tale exigente.

Laura se lăsă pe un divan vechi care scârţâia şi îşi sprijini bărbia în podul palmei.

–De unde era să ştiu că, în afară de noi, mai e cineva care să vrea să stea în coşmelia asta? Am presupus că pur şi simplu vom putea locui aici cât vom vrea noi, fără să ne bage careva în seamă.

Lacrimile reţinute îi înţepau ochii. Razele care pătrundeau prin ferestrele dinspre est nu făceau decât să accentueze aspectul dezolant al salonului. Pernuţele roşii brodate căpătaseră de mult o nuanţă ştearsă de roz. O pată de mucegai ascunsă vederii se întinsese pe tencuiala de deasupra uşii, iar unul dintre picioarele rupte ale pianului se sprijinea pe un teanc de cărţi groase şi mucegăite, legate în piele. Poate că locul acesta nu mai era acum decât o umbră a conacului care fusese cândva, dar pentru ei reprezenta căminul lor.

Era singura casă pe care o avuseseră de când îşi pierduseră părinţii, cu mai bine de şapte ani în urmă.

Dându-şi seama că fratele şi sora ei erau la fel de mâhniţi ca ea, Laura se străduí să zâmbească.

–Nu trebuie să faceţi feţele astea lungi. Mai e o lună până la sosirea blestematului de lord.

–Şi doar trei săptămâni şi un pic până la ziua ta, îi reaminti George.

Laura încuviinţă din cap.

– Îmi dau seama şi eu că situaţia pare fără ieşire, dar nu trebuie să uităm ce ne-a învăţat tata – prin rugăciuni şi stăruinţă, bunul Dumnezeu ne va ajuta.

– Şi ce anume ar trebui să ne rugăm să primim, mai exact? o chestionă Lottie, ridicându-se nerăbdătoare.

Laura se gândi îndelung înainte de a răspunde, purtarea ei chibzuită fiind în mare contradicţie cu privirea hotărâtă din ochii ei.

– Un bărbat.

Capitolul 2

O eternitate a trecut de când nu ţi-am mai văzut chipul mult iubit...

Sterling Harlow se ducea acasă.

Când îl convocase pe valetul lui Thane, de dimineaţă, şi îi dăduse ordin să-i facă bagajul, ar fi putut jura că nu ieşea decât la o scurtă plimbare în Hyde Park. Credea cu sinceritate că, în afară de câteva zâmbete leneşe şi de câteva saluturi politicoase către orice doamnă sau domnişoară care ar fi fost dispusă să flirteze, nu avea altceva de făcut. Neapărat după aceea trebuia să savureze, cum făcea de fiecare dată, şi o masă copioasă, să tragă un pui de somn, iar apoi avea să-şi petreacă noaptea împreună cu Thane la o masă de joc de la White's sau Watier's.

Asta nu explica însă deloc fervoarea cu care părăsise străzile aglomerate ale Londrei, gonindu-şi calul spre câmpurile de la periferie.

Trecu pe lângă garduri şi ziduri de piatră, în spatele cărora se întindeau pajişti verzi. Cerul de vară, de un albastru orbitor, era presărat de nori pufoşi, ca nişte mieluşei pe un câmp de azur. Îşi goli plămânii de aerul plin de funingine respirat în Londra şi şi-i umplu cu aer curat, fapt care îl făcu să se simtă uşor ameţit şi puţin cam prea periculos.

Goni încă o oră până își dădu seama care era sentimentul ce pusese stăpânire pe el.

Era furios. Al dracului de furios.

Șocat de această descoperire, încetini iapa la trap. Avusese la dispoziție douăzeci și unu de ani pentru a desăvârși detașarea potrivită unui om de rangul lui. Și un nenorocit de dor de locurile natale distrusese totul în două minute.

Ascunsese bine scrisoarea în sertarul Dianei în urmă cu trei zile, ca să n-o mai vadă sau s-o mai citească vreodată. Cuvintele ei însă îi răsunau în minte – clar și răspicat, cât să îl chinuiască înadins pentru toți anii de indiferență.

„Deși ați ales să ignorați de-a lungul anilor nenumăratele rugăminți de împăcare, să știți că a murit cu numele dumneavoastră pe buze. Sper ca aceste vești să nu vă provoace o suferință prea mare."

Sterling răsuflă cu zgomot. Cât de greu fusese pentru această domnișoară Laura Fairleigh să se autoproclame salvatoarea mamei lui? Până la urmă, mama lui îi oferise o casă.

Pe el îl izgonise din una.

Parc-o și vedea pe îngâmfata asta mică instalată în salonul confortabil de la conacul Arden. Probabil că scrisoarea o scrisese așezată la biroul din lemn de trandafir, mușcând din toc în încercarea de a găsi o formulare cât mai usturătoare prin care să îl condamne. Și-i închipuia chiar și pe frații ei, la fel de încrezuți, cum stăteau în coasta ei și o implorau să le citească cu voce tare scrisoarea ca să se prăpădească toți de râs.

Poate că, după ce pecetluise scrisoarea cu ceară, se strânseseră cu toții în jurul iubitului pian al mamei lui, la lumina difuză a lămpii, ca să cânte imnuri și să-i mulțumească lui Dumnezeu pentru cât de superiori erau din punct de vedere moral față un nenorocit fără suflet, ca el.

Imaginea aceasta îl făcu să aibă încă o revelație cutremurătoare.

Era gelos. O gelozie absolut ridicolă, patetică, enervantă.

Sentimentul acesta îi era complet străin. Uneori simțise că râvnește cu înfocare o femeie frumoasă sau un armăsar deosebit

care aparţinea altcuiva, dar nu suferise în mod deosebit dacă nu putuse avea parte de ceea ce admira.

Acum însă era gelos pe copiii care trăiseră în casa care fusese cândva a lui. Refuzase ani întregi chiar şi să se gândească la conacul Arden, iar acum parcă simţea înţepăturile adânci ale trandafirilor ce se căţărau pe zidurile spoite cu var. Putea simţi mirosul pregnant al grădinii de ierburi a mamei lui şi putea vedea pisica aceea grasă cum lâncezeşte pe veranda din spate într-o după-amiază însorită.

Simţi un junghi în piept, stânjenitor de aproape de inimă.

Îşi înfipse călcâiele în scăriţe şi împunse calul în abdomen, forţându-l să o ia la galop. Alergară câteva leghe în ritmul acesta alert, după care încetini la un galop mic. Nu merita să omoare un armăsar loial pentru o femeie. Scrâşni din măsele.

Cu atât mai puţin pentru o femeie ca Laura Fairleigh.

Sterling poposi la un han dărăpănat pentru a-şi adăpa calul şi a-l lăsa să se odihnească puţin, după care îşi continuă drumul. Soarele, aflat chiar deasupra capetelor lor, îşi începu alunecarea lentă spre orizont în vreme ce locurile prin care trecea îi deveneau oarecum familiare. Se opri la o răscruce. Dacă memoria nu îl înşela, satul Arden era chiar după următorul deal, iar conacul la mai puţin de o leghe. Nu voia să înfrunte privirile curioase ale sătenilor dacă trecea prin mijlocul satului în această după-amiază leneşă de joi şi nici să rişte ca vreun binevoitor să de-a fuga la domnişoara Fairleigh şi s-o avertizeze de sosirea lui. Ea se aştepta ca vizita lui să aibă loc de-abia peste o lună, iar, dacă învăţase ceva din toţi anii petrecuţi în război, era că întotdeauna trebuia să profite din plin de elementul surpriză.

Mână iapa de pe drumul principal pe o cărăruie bătută de soare. Ca să ajungă nevăzut la conac, trebuia doar să o ia prin pădurice de stejari care mărginea latura vestică a proprietăţii.

Ajunse în mijlocul crângului, şi pe chip îi răsări un surâs. Când era mic, îşi închipuia că locul era bântuit de nişte spiriduşi şi elfi care voiau să-i facă rău. Mama lui nu îşi bătuse capul să-i înlăture această spaimă, sperând că asta avea să-l împiedice să se aventureze în adâncul pădurii şi să cadă în vreo râpă. Zâmbetul

îi păli. Până la urmă îl trimisese ea singură la un monstru mai groaznic decât orice şi-ar fi putut el imagina.

Pădurea era chiar mai întunecată decât şi-o aducea aminte. Drumul îi era barat de un păienjeniş de crengi care blocau razele soarelui şi trimiteau tot felul de umbre macabre. Se strădui să-şi obişnuiască ochii cu semiîntunericul acesta sălbatic. Deşi încercă din greu să-şi concentreze toată atenţia la cărarea din faţă, cu coada ochiului zărea tot felul de mişcări. Întoarse capul de câteva ori, dar totul era straniu de împietrit, precum liniştea de dinaintea furtunii.

Dintr-o tufă îşi luă brusc zborul o pasăre. Iapa tresări puternic, cât pe ce să-l arunce din şa.

–Linişteşte-te, fetiţo, şopti el şi se aplecă să o mângâie pe grumaz.

Ultimii zece ani şi-i petrecuse înfruntând artileria unui nebun. Era ridicol ca tocmai o pădure părăsită să-l neliniştească în asemenea măsură. Se gândi cu amărăciune că nu trebuia să se fi întors în locul acesta blestemat. Ar fi trebuit să-i spună Dianei să-i dea ipocritei de Fairleigh casa, cu tot cu binecuvântarea lui.

Trase hăţurile şi opri calul care tremura, străduindu-se totodată să-şi ţină în frâu propriile emoţii trădătoare. Mergea spre casa în care îşi petrecuse primii ani ai copilăriei, dar acum nu mai era un copil. Era Sterling Harlow, cel de-al şaptelea duce de Devonbrooke, iar în curând stăpânul conacului de la Arden.

Îşi încordă coapsele şi smuci hăţurile. Iapa înţelese imediat ce voia de la ea şi porni încet, lăsându-l pe Sterling să o ghideze prin labirintul de copaci.

Se lipi cât putu de grumazul iepei ca să se ferească de crengile rătăcite, hotărât să lase pădurea cu toate fricile ei în urmă, o dată pentru totdeauna. În scurt timp observă că arborii începeau să se rărească. Soarele răzbătea iar printre frunzele dese, îndulcind aerul cu promisiunea libertăţii.

Promisiune fărâmată imediat de râpa imensă care apăru brusc în faţa lui, ameninţând să-l înghită cu totul.

Sterling refuză să se lase pradă panicii. Iapa sărise peste gropi de două ori mai late şi de trei ori mai adânci în timpul vânătorilor

de vulpi, organizate la casa de la țară a lui Thane. Avea încredere în ea.

Calul însă își propti bine copitele din față în pământ și nechează supărată, informându-l că ar face bine să sară de unul singur. Se lipi grăbit de iapă și prinse bine hățurile în mâini. Avu la dispoziție o fracțiune de secundă să mulțumească cerului că pământul era căptușit cu un strat de frunze înainte să vadă stejarul care le bloca calea. Ultimul sunet pe care îl auzi fu bufnitura înfundată produsă de contactul dintre capul lui și trunchiul copacului.

Laura iubea pădurea aceasta veche de stejari.

Îi plăcea faptul că era sălbatică, întunecoasă, îndrăzneață. Deși cunoștea fiecare stâncă și cotitură de când era mică, gândul că s-ar putea totuși pierde în labirintul său întunecos îi dădea vieții ei cumpătate delicioșii fiori ai pericolului, de care avea atâta nevoie.

Când era doar o copilă, obișnuia să-și închipuie că într-o bună zi avea să întâlnească un elf înțelept stând pe o ciupercă mare otrăvitoare sau o zână zburând printr-o tufă deasă de ferigi. Își imagina că aude un zgomot de copite fantomatic și că, întorcându-se, avea să zărească un cavaler chipeș pe un armăsar alb ca spuma mării galopând printre copaci.

Pădurea era un loc magic în care până și fiica orfană a unui preot putea visa.

Laura se lăsă în genunchi pe pământul moale de sub crengile bogate ale copacului ei preferat. Astăzi nu venise aici să viseze, ci să ceară o favoare unui prieten vechi.

Închise ochii, își plecă ușor capul și își împreună palmele, exact așa cum o învățaseră părinții ei.

– Doamne? Îmi pare nespus de rău să te deranjez, mai ales după ce am avut toate gândurile acelea nelalocul lor despre Lord Drac – tresări speriată – vreau să zic Lord Devonbrooke. Se pare însă că eu și cu copiii suntem într-un mare bucluc.

Chiar și când George și Lottie aveau să umble bălăngănit, cu genunchii șubrezițI și cu dinții stricați, Laura avea să se gândească la ei tot ca la niște copii. Își dorea să-i poată împiedica să conștientizeze cât de gravă era situația. Îndeosebi pentru ea.

–Îmi displace profund că te deranjez, mai ales că ştiu că nu m-am comportat pe cât de evlavios ar fi trebuit, continuă ea. Zău, săptămâna trecută am sărit peste psalmi două dimineţi la rând, seara am aţipit înainte să-mi termin rugăciunea, am înhăţat ultima bucată de plăcintă când ştiam că o voia Lottie şi am ţipat la Cookie pentru că a ars mâncarea. Iar când mi-am atins obrazul din greşeală cu fierul pentru păr, am spus – se uită în jur să se asigure că nu era nimeni care să-i audă mărturisirea şocantă – un cuvânt *foarte* urât.

Vântul făcu frunzele să se mişte, ca un oftat prelung. Poate că nu fusese o idee prea bună să înceapă taman cu prostiile pe care le făcuse, îşi dădu ea seama, muşcându-şi buza de jos.

–Nu te-aş fi deranjat deloc, dar ca să îi vin cumva de hac lui Lord Drac – tresări din nou – Lui Lord Devonbrooke... şi să păstrez un acoperiş deasupra capului copiilor, se pare că trebuie să mă mărit înainte de ziua mea de naştere. Şi uite că pentru asta nu-mi lipseşte decât un singur lucru: un domn cu care m-aş putea căsători. Laura îşi plecă şi mai mult capul şi rosti pe nerăsuflate: Aşadar, asta te rog, Doamne, să-mi trimiţi. Un bărbat bun, decent, un bărbat care să mă preţuiască în toţi anii ce vor urma şi în care vom trăi ca soţ şi soţie. Aş vrea să aibă o inimă bună, un suflet credincios şi o plăcere în a se spăla. Nu trebuie să fie din cale afară de frumos, dar mi-ar plăcea să nu fie exagerat de păros, să aibă nasul cât de cât drept şi toţi dinţii în gură. Făcu o grimasă. Sau măcar o bună parte dintre ei. Aş vrea să nu mă bată, chiar dacă aş merita-o, şi aş mai vrea ca în timp să îi iubească pe George şi pe Lottie aşa cum îi iubesc eu. Ah, şi dacă i-ar plăcea şi pisicile, lucrurile ar sta şi mai bine. Laura se gândi că poate ar fi cazul să promită şi ea ceva în schimb, aşa că adăugă: Iar dacă o să-mi trimiţi pe cineva care ştie să citească, adăugă Laura, o să am grijă să continue treburile lui tata. Dacă Dumnezeu era atât de generos încât să o binecuvânteze cu un soţ, se gândea ea, atunci ar trebui să fie şi ea îndeajuns de generoasă încât să îl împartă cu El. Se temu însă că deja ceruse prea multe, aşa că o scurtă repede: Îţi mulţumesc pentru toate binecuvântările de care am parte. Transmite-le mamei, lui tata şi dragei Lady Eleanor toată dragostea noastră. Şi amin.

Deschise încet ochii, acaparată subtil de o anticipație neliniștitoare. Nici nu știa exact la ce să se aștepte de la Atotputernicul. La un fulger? La un trâmbițat puternic din trompetă? La un râset lipsit de încredere?

Aruncă un ochi spre peticele de albastru vizibile printre crengile stejarului maiestuos, dar raiul i se păru la fel de îndepărtat ca sălile de bal elegante din Londra. Se ridică și își scutură fusta de frunze. Deja începea să-i pară rău de rugăciunea ei nechibzuită. Poate ar fi trebuit să fie mai precisă. La urma urmei, Dumnezeu îi trimisese deja o droaie de posibili soți. Băieți buni și decenți din sat, care ar fi fost mândri să o ia de soție și să-i asigure astfel conacul din Arden. Bărbați cu inimi loiale și constituții solide, dornici să muncească din greu ca să își păstreze un acoperiș deasupra capetelor lor.

Chiar și inimoasa Lady Eleanor, temându-se că soarta unei femei nemăritate, cu o soră și un frate cărora să le poarte de grijă, se anunța cam mohorâtă, o mustruluise pentru că nesocotise toate cererile în căsătorie stângace, dar sincere.

Și dacă acum Dumnezeu se gândea să o pedepsească pentru mândria ei? Ce mod mai bun să o învețe ce înseamnă să fii umil decât să o lase să-și petreacă restul zilelor bărbierind spatele lui Wesley Trumble sau frecându-l de zor pe Tom Dillmore pe după urechi? Laura se cutremură și simți cum i se pune un nod în gât. Dacă Dumnezeu nu îi trimitea un domn înainte de ziua ei de naștere, nu mai avea încotro și trebuia să-și calce pe mândrie și să se mărite cu unul dintre săteni.

Temându-se pe jumătate că răspunsul Lui la rugăciunile ei ar putea lua forma mătăhăloasă a lui Tooley Grantham, chiar acolo, lângă ea, se întoarse cu spatele spre conac și se avântă în adâncul pădurii. Ocupată cu îngrijirea lui Lady Eleanor în ultimele zile de viață și cu orânduirea casei după moartea acesteia, nu-și mai găsise timp să se gândească și la ale ei. Sau să viseze.

Umbrele parcă o atrăgeau să meargă mai departe. Deși Laura era suficient de matură încât să știe că în afară de niște ciuperci otrăvitoare sau de vreun arici nu exista nimic periculos, încă i se părea că pădurea era învăluită în mister. Se aventură și mai adânc,

iar crengile deveniră din ce în ce mai dese, filtrând razele de soare şi răcorind plăcut aerul.

În vreme ce hoinărea, mintea îi rătăcea în continuare la dilema ei. Cum ar putea îndura căsătoria cu un Huey, sau cu un Tom, sau cu un Tooley, când toată viaţa visase să se mărite cu un Gabriel, Etienne sau Nicholas? Dacă s-ar fi măritat cu un Nicholas, ar fi putut să-i spună Nick dacă se gâlceveau un pic sau Nicky în momentele de pasiune intensă. Bineînţeles că n-avusese nici un moment de pasiune intensă până acum, dar rămânea optimistă. Iar el ar fi putut s-o alinte... Pet, de exemplu. Era atât de absorbită să judece calităţile domnului acestuia imaginar cu care urma să se mărite, că fu cât pe ce să cadă în râpa care îi intersecta cărarea.

Tocmai se întorcea să caute un buştean să improvizeze o punte, când îl văzu.

Împietri pe loc şi clipi des. Nu era prima dată când era nevoită să clipească aşa pentru a-şi alunga închipuirile ce-i apăreau în această pădure. Când era mică, se oprise de multe ori şi clipise frenetic spre trupul îndesat al unui elf bătrân sau spre un pitic cu părul alb, care ţâşnise brusc din spatele unei stânci unde stătuse ascuns până atunci.

De data aceasta însă clipi degeaba. Închise ochii, numără până la zece, apoi îi deschise din nou.

Era tot acolo, dormea pe un pat de muşchi la buza râpei, sub crengile mari ale celui mai bătrân stejar din pădure.

Laura porni fascinată spre el. Dacă o rază de soare nu s-ar fi strecurat în negura de acolo, scăldându-l cu strălucirea aurie, poate nici nu l-ar fi văzut.

Îngenunche lângă el, şi groaza îi spori când remarcă cât de inert şi de palid era. Îi desfăcu primii doi nasturi de la haină cu degete tremurânde şi îşi strecură o mână înăuntru. Materialul aspru al cămăşii i se mulă pe palmă cu fiecare înălţare şi coborâre constante ale pieptului lui.

Laura nu îşi dăduse seama că îşi ţinea răsuflarea decât în clipa când se lăsă moale peste el, ameţită de uşurare. Inima lui bătea cu putere şi cât se poate de real sub palma ei. Era în viaţă.

Dar cum de ajunsese până aici? Laura se uită nedumerită în jur. Nici urmă de cal, nici urmă de vreo încăierare. Îl tâlhărise careva? Încercase oare cineva să-l răpească sau să îl atace? Nu prea se auzise de asemenea nenorociri în micul şi adormitul lor sat sau în zonele învecinate, dar nici străini chipeşi îmbrăcaţi în haine elegante nu prea apăreau. Începu să-i scotocească prin buzunarele hainei de călărie. Tolba îi era pe atât de intactă pe cât era de misterioasă apariţia lui aici.

Ca şi cum ar fi picat drept din cer.

Se dădu în spate, cu ochii largi de uimire.

Trebuia să admită că avea chip de înger. Nu semăna cu heruvimii durdulii şi rumeni pe care obişnuia Lottie să îi deseneze când era mică, ci cu un serafim falnic care păzea porţile raiului cu sabia lui de flăcări. Era de o frumuseţe pur masculină, cu fruntea lată şi maxilar colţuros. Pomeţii regali şi adânciturile de sub ei îi dădeau oarecum un aer slavon, dar gropiţa aceea abia perceptibilă din obrazul drept nega cu fermitate faptul că ar avea o asemenea sorginte.

Laura îşi înclină capul şi îl studie critic. Deşi avea ceva puf auriu pe dosul palmelor, părul îi creştea cu precădere pe cap, nu îi ieşea nici din urechi, nici din nas. Se aplecă spre el şi îl adulmecă. Pielea îi mirosea a săpun masculin – aspru, dar profund. Închise ochii şi trase adânc aer în piept. Chiar şi izul transpiraţiei lui era ciudat de irezistibil.

Deschise ochii şi se trezi nas în nas cu el. Forma aproape perfectă a nasului lui acvilin era tulburată de o umflătură aproape insesizabilă, care îi conferea un şarm nemaipomenit.

Laura se trase înapoi, clătinând din cap din pricina propriei prostii. Se comporta la fel de caraghios ca Lottie. Pentru o clipă, chiar îşi permise gândul ridicol că acesta era răspunsul la rugăciunile ei. Problema era că nu se putea să găseşti pur şi simplu un bărbat în pădure şi să-l ţii pentru tine. Aşa ceva nu era posibil. Oftă gânditoare, cu privirea spre pantalonii lui perfecţi din piele de căprioară şi spre buclele lui senzuale din jurul gulerului apretat. Mai ales un bărbat ca acesta. Unui asemenea bărbat avea

să i se simtă imediat lipsa de către oricine fusese atât de nenorocos cât să îl piardă.

Privirea i se îndreptă spre mâinile lui. Nu purta verighetă, ceea ce însemna că nu îl aşteaptă cu nerăbdare nici o soţie. Nu purta nici un alt inel cu vreo emblemă care să îi trădeze identitatea. Îi atinse fără să îşi dea seama degetele lungi şi subţiri, apoi îşi retrase speriată mâna.

Avea nevoie de un pat moale şi de o cataplasmă caldă pe frunte mult mai mult decât de admiraţia ei. N-ar fi vrut să se vadă nevoită să dea explicaţii autorităţilor locale despre cum a murit în faţa ei pentru că ea a pierdut secunde preţioase admirându-i conturul perfect al buzelor moi şi perfect desenate.

Laura dădu să se ridice, dar şovăi. Oricum zăbovise deja destul de mult. Nu mai avea ce rău să facă dacă arunca iute o privire şi la dinţii lui. Cel puţin asta îşi spuse că intenţionează să facă în vreme ce se aplecă încă o dată peste el.

Soarele îi lumina trăsăturile nobile, făcându-l să arate exact ca un prinţ care aşteptase o mie de ani pe cineva care să îl trezească din somnul lui vrăjit. În jurul lor pluteau particule aurii de praf, ca o ploaie magică.

Ulterior, ar fi putut jura că fusese prinsă în vreo vrajă misterioasă a pădurii, căci altfel nu se putea explica faptul că ea, Laura Fairleigh, fata pioasă a preotului, care nu permisese peţitorilor ei nici măcar să o ia de mână, se aplecase acum şi îşi lipise buzele de ale lui.

Buzele lui erau mult mai moi şi mai pline decât păreau, oferindu-i un ademenitor gust de putere şi moliciune. Răsuflarea îi deveni grăbită şi năucitoare, amestecându-se cu a lui. Cum nu mai sărutase nici un bărbat înainte, îi luă câteva secunde bune să îşi dea seama că el îi răspundea la sărut. Buzele lui se depărtară molcom sub ale ei, ca răspuns la apăsarea subtilă a gurii sale. Când el îi atinse buza de jos cu vârful limbii, Laura fu străbătută de un fior care o avertiză că în sfârşit dăduse de pericolul pe care îl căutase toată viaţa.

Geamătul lui răguşit o făcu să îşi revină în fire. Îşi ridică încet capul şi fu şocată să constate că geamătul fusese de plăcere, nu de durere.

–Cine?... şopti el, ridicându-şi spre ea ochii căprui înceţoşaţi în care se citea nedumerirea.

Laura nu s-ar fi simţit mai ruşinată nici dacă s-ar fi trezit dintr-un vis în care ea se plimba pe străzile din Arden doar în şosete şi cu boneta de sărbătoare.

Se trase brusc de lângă el, şi vorbele îi năvăliră cu o grabă agitată:

–Mă numesc Laura Fairleigh, domnule, şi vreau să vă asigur că, în ciuda aparenţelor, nu îmi stă în obicei să sărut necunoscuţi, zise ea şi îşi dădu părul la o parte de pe obrajii roşii ca focul. Probabil consideraţi că sunt cea mai neruşinată fată, iar eu nu ştiu ce m-a apucat să mă port într-o manieră aşa revoltătoare, dar vreau să vă asigur că nu se va mai repeta *niciodată*.

Până să apuce să sară în picioare, el o prinse de mână.

–Cine?... repetă el, iar vocea îi deveni un cârâit disperat. Miji privirea în încercarea de a se concentra pe chipul ei. Cine?... Cine... sunt eu?

Expresia imploratoare din ochii lui era cât se poate de grăitoare. Degetele lui se afundaseră în mâna ei, cerându-i un răspuns pe care nu-l avea.

Deşi ştia că e pe cale să comită cel mai mare păcat din viaţa ei, Laura nu-şi putu stăpâni un zâmbet cât se poate de larg.

–Eşti al meu.

Capitolul 3

Uneori mă simt ca şi cum ai fi o străină pentru mine...

De-a lungul anilor, Laura avusese mai mult de o singură fantezie legată de apariţia logodnicului ei la conacul Arden, special ca să-i ceară mâna. Uneori apărea pe un armăsar negru lucios,

cu o stea albă în frunte; altă dată cobora dintr-o trăsură care purta blazonul străvechi al unei familii arhicunoscute şi nobile. Nu şi-l închipuise însă *niciodată* trântit cu faţa în jos pe un măgar mânat de un londonez ursuz care îi asaltase urechile cu înjurături încă de când îl smulsese din mijlocul turmei. Din fericire, deşi trăise aproape patruzeci de ani la ţară, dintre care ultimii douăzeci slujind-o pe Lady Eleanor ca om bun la toate, accentul lui Dowers era încă atât de pronunţat, încât Laura nu putea înţelege mare lucru din vorbele lui.

Când măgarul intră târându-se în curte, Cookie ieşi în fuga mare din bucătărie să îşi întâmpine soţul, frământându-şi şorţul în mâini.

– Oh, cerule mare! Ce Dumnezeu s-a întâmplat cu băiatul ăsta?

– Da, săracul băiat! pufni Dower. Îi probabil vreun evadat fugit de la spânzurătoare din Londra. O să ne omoare pe toţi la noapte, în somn, ascultaţi-mă pe mine ce vă zic.

– Ba nu-i un evadat, încercă Laura să îi explice pentru a zecea oară. E un domn.

Dower încuviinţă din cap cu subînţeles.

– Am cunoscut şi eu un domn ca ăsta – domnu' Harry, aşa i se zicea. Îi vrăjise pe toţi cu manierele elegante şi cu vorba dulce – până s-au trezit cu nasurile tăiate şi cu banii lipsă.

Neîncrezătoare, Cookie îşi înfipse mâna în părul blond al străinului şi îi roti capul într-o parte.

– Da' să ştii că are mutră de om cinstit, aş zice. De domn.

Bărbatul gemu în semn de protest împotriva tratamentului pe care era nevoit să-l îndure. Laura îi eliberă cu blândeţe părul din mâna lui Cookie şi i-l netezi la loc peste guler.

– Dacă nu ne grăbim să-l ducem înăuntru şi să vedem ce-i cu *umflătura aia de la capul lui, mă îndoiesc* că va trăi suficient cât să apuce să taie vreun nas.

Îi veni să scoată ea însăşi un mârâit când îi văzu pe Lottie şi pe George dând buzna afară din hambar, urmaţi de un şir de pisici. Sperase să aibă timp să-i pregătească puţin, înainte ca aceştia să sară cu întrebările pe ea.

– Cine-i?

– Cum îl cheamă?

– A căzut de pe cal?

– A picat din copac?

– L-a tâlhărit careva?

– E leşinat?

– E mort? întrebă Lottie, trăgându-i una peste coapsă.

– Din unghiul ăla, n-ai cum să-ţi dai seama, îi atrase atenţia George, mângâind haina de caşmir a bărbatului.

– Este un domn, anunţă Cookie, mândră nevoie mare de descoperirea ei.

Dower clătină din cap.

– E un fugar din calea legii, aia e. O să ne omoare în paturile noastre de îndată ce-o să punem geană pe geană.

Ochii albaştri şi rotunzi ai lui Lottie sclipiră de încântare.

– Un criminal zici? Ce încântător!

Laura scrâşni din dinţi, întrebându-se ce lecţie voia să-i dea bunul Dumnezeu de o năpăstuise cu o familie de nebuni.

– Nu e nici evadat, nici criminal. E doar un călător care a avut ghinion şi care are nevoie de nişte milă creştinească, spuse ea, smulgând marginea hainei din mâna lui George, apoi continuă pe un ton ridicat: Vă spun eu ce o să facem. O să ne purtăm creştineşte cu el. Şi o s-o facem, pentru numele lui Dumnezeu, înainte să moară din pricina neglijenţei.

Se uitau cu toţii cu gura căscată la ea. Chiar şi Dower, care înjura mai fluent decât vorbea engleza, păru surprins de vorbele ei.

Laura îşi recâştigă încrederea în sine şi îşi aranjă cu atenţie părul.

– Iar acum aş aprecia foarte tare, Dower, dacă te-ai grăbi să îl duci pe oaspetele nostru în casă.

Bombănind încă în barbă ceva despre evadaţi de la spânzurătoare şi nasuri tăiate în somn, Dower se supuse şi îl urcă pe străin pe umărul lui. Deşi bătrânul era crăcănat şi avea faţa brăzdată de riduri şi pământie, mai ceva ca o sfeclă veştejită, umerii, pieptul şi braţele îi erau musculoase de la cât avusese

de tras de-a lungul anilor cu oile de la Hertfordshire, mai încăpățânate chiar decât el.

Cu cât se apropia mai mult de ușa casei, cu atât îi sporea limbarița.

– Domnișoară, să nu ziceți că nu v-am spus. Luați aminte la vorbele mele, diavolul ăsta ne va ruina pe toți.

Laura nu avu altceva de făcut decât să îi urmeze pe ceilalți în casă și să se roage în gând ca bătrânul să se înșele.

Chipul străinului era scăldat de razele lunii.

Laura stătea pe un scaun lângă pat și se întreba dacă avea să se mai trezească vreodată. Deși nu părea suferind, de-abia se mișcase de câteva ori de când Dower îl pusese peste cuvertura de bumbac, cu mai bine de șapte ore în urmă. Verifică să vadă dacă prișnița pe care Cookie i-o pusese pe cucuiul uriaș mai era caldă, apoi îi atinse fruntea, să vadă dacă nu cumva avea febră. Începea să se teamă că, orice i s-o fi întâmplat, suferise ceva mai mult decât pierderea memoriei.

Șocase pe toată lumea când insistase să fie dus în fosta cameră a lui Lady Eleanor. Cookie făcuse curat și aerisise cu regularitate încăperea, dar nici Laura, nici copiii nu îndrăzniseră să intre în sanctuarul acela după moartea doamnei. În aerul îmbibat cu mirosul de flori de portocal pluteau încă mult prea multe amintiri dulci-amărui ale ultimelor ei zile din viață.

Patul acela era însă cel mai confortabil din toată casa, iar Laura era hotărâtă ca străinul să se bucure de el.

Îi datora măcar atât.

La început, Cookie refuzase să o lase singură cu el, pretextând că „nu se cade" ca o fată nemăritată să stea cu un domn în dormitor. Se lăsase înduplecată doar după ce Laura fusese de acord ca Dower să doarmă într-un scaun dincolo de ușă, cu o flintă în poală, deși tot plecase spre bucătărie țâțâind nemulțumită. Sforăiturile bătrânului răsunau deja prin ușa închisă.

Străinul zăcea întins pe cuvertură, învelit până la brâu cu plapuma umplută cu puf a Laurei. La ordinul ei, Dower îl dezbrăcase de haină, dar nu îi desfăcuse lavaliera și nici nu-i mai

lărgise gulerul. Aşa cum era acum, cu părul bălai răsfirat pe pernă şi cu umbrele care îi cădeau pe obraji, părea mai degrabă un băiat decât bărbat în toată firea. Umbra aurie care tocmai începea să îi urce pe maxilar avertiza însă că înfăţişarea aceasta inocentă era doar o iluzie.

Laura îi căută cu disperare pe chip un semn de însufleţire. Dacă nu l-ar fi simţit atât de cald, ar fi putut jura că era din marmură – ca o efigie pe mormântul unui erou decedat mult prea timpuriu. Încă nu suflase nici o vorbă despre planul ei nici copiilor, nici servitorilor. Dacă n-avea să se mai trezească niciodată, atunci ei n-aveau de unde să mai afle ce idee trăsnită avusese. Iar acum nici nu mai putea da vina pe vraja emanată de pădure pentru momentul ei de nebunie, aşa că începu să judece totul la rece. Ce trebuia să facă să-l convingă că erau logodiţi? Şi cum putea să se lămurească dacă nu cumva el era deja legat de o altă femeie?

Se întinse înspre el. Răsuflarea lui era profundă şi regulată, buzele depărtate foarte uşor.

Reuşise să îl facă să-şi revină în simţiri când îl sărutase. Oare mai avea curajul...?

I se părea vulnerabil, aşa cum doar un bărbat foarte puternic poate părea când se află la mila unei femei. Ar fi putut să moară dacă nu îl găsea în pădurea de stejari, dar totuşi ea se simţea aşa vinovată, de parcă ea fusese cea care-i adusese bărbatului necazurile astea pe cap.

Îi ridică plapuma până pe piept, apoi se aplecă şi îl sărută cu tandreţe pe frunte.

Probabil că visa.

Cum altfel să-şi explice parfumul acela de flori de portocal şi atingerea delicată a buzelor unei femei pe fruntea lui? Ceva îl răscoli pe dinăuntru, o fantomă înceţoşată ţesută dintr-un hăţiş de amintiri şi de vise. Dar, până să o poată înşfăca, aceasta de depărtă, rostind ceva ce el se gândi că ar putea fi numele lui, cu o voce prea distantă şi firavă ca el s-o poată recunoaşte. Ar fi vrut să o poată urmări, dar ceva îl apăsa foarte tare pe piept. Deschise

ochii și constată că avea o pisică galbenă și grasă pe piept, care îl țintuia cu ochi aurii.

– Nellie, șopti el, gândindu-se cât de ciudat era că își amintea numele pisicii, dar pe al lui, nu.

Întinse mâna spre ea, așteptându-se ca aceasta să dispară în ceață, alături de cealaltă umbră abia conturată. Îi simți însă blana moale și curată. O mângâie cu mâna tremurândă, iar torsul ei îi ajunse drept în inimă, provocându-i valuri de mulțumire. Închise ochii și adormi.

Dacă visa, atunci ar fi vrut să nu se mai trezească niciodată.

A doua zi de dimineață, Cookie dădu năvală în camera lui Lady Eleanor cu un lighean plin cu cârpe curate la subraț și cu un fluierat vesel pe buze. Privirea îi alunecă spre pat, iar fluieratul se transformă în câteva note discordante.

– Măi să fie..., șopti ea, clătinând din cap.

La un moment dat pe parcursul nopții, Laura lăsase garda jos și alunecase fără să vrea din scaun cu capul pe pieptul străinului. Dormise epuizată în acea poziție, cu spatele curbat într-o poziție ciudată și cu o mână atârnându-i inertă lângă pat. Bărbatul dormise și el adânc, dar cu o mână pe capul Laurei și cu degetele strânse pe ce mai rămăsese din cocul ei.

Cookie se încruntă amenințător. Dacă prăpăditul ăsta îndrăznise să o compromită în halul acesta pe stăpână, atunci n-avea nici o problemă să-i ardă una în cap cu ligheanul, trimițându-l pentru totdeauna în lumea viselor.

Dar, când se strecură mai aproape, temerile i se risipiră. Amândoi erau cu ochii închiși și cu gurile întredeschise și păreau la fel de inocenți ca doi bebeluși cărora nu le-au dat nici dinții.

Cookie o zgâlțâi cu blândețe de umăr pe Laura. Fata își îndreptă imediat spatele, moment în care o șuviță rebelă în ochi îi intră.

– Of, Doamne, nu trebuia să adorm. A murit, nu-i așa?

– Nu fi prostuță. Sigur că n-a murit. Ba chiar, ai stat cu el și parcă a prins ceva culoare în obraji.

Laura aruncă o privire spre pacientul ei. Cookie avea dreptate. Respirația lui era lină și regulată, iar paloarea îi dispăruse.

Cookie încuviinţă din cap cu subînţeles.

– Nu mai are nevoie decât de o frecţie ca lumea.

– Lasă-mă pe mine, zise automat Laura şi se şi întinse după lighean.

Cookie se feri scandalizată.

– Ştii ce, fetiţo, nici să nu te gândeşti. Şi-aşa nu trebuia să te las să stai cu el peste noapte. Dacă te-aş lăsa să-l speli, atunci cred că Lady Eleanor s-ar răsuci în mormânt. Împunse cu degetul înspre pat. Sunt măritată cu ţapul ăla bătrân, zise ea cu hotărâre, de aproape patruzeci de ani şi-ţi spun cu mâna pe inimă că flăcăul ăsta de aici n-are nimic ce ochii unei bătrâne ca mine să nu fi văzut de sute de ori înainte.

De parcă ar fi vrut să-şi întărească spusele, ridică plapuma astfel încât să-i blocheze vederea Laurei şi se uită dedesubt. Bărbatul avea pantalonii din piele de căprioară pe el, aşa că Laura nu înţelese de ce obrajii ridaţi ai servitoarei se îmbujorară brusc.

Cookie lăsă cuvertura la loc şi înghiţi în sec.

– Bătrâna Cookie poate s-a cam pripit cu vorba, dar nu-ţi face tu griji, copilo, spuse ea şi o luă de braţ, trăgând-o către uşă şi împroşcând la fiecare pas cu apa din lighean. Ţi-am pregătit o baie fierbinte în bucătărie. Du-te şi primeneşte-te cât mă ocup eu de domnul tău.

Înainte ca mintea încețoşată a Laurei să poată formula un protest, Cookie îi închise uşa cu blândeţe, dar totodată cu fermitate direct în nas.

Sigur era mort.

Cum altfel putea să explice senzaţia aceea înviorătoare şi rece dată de atingerea unei femei? Poate că nu-şi amintea propriul nume, dar îşi aducea aminte de faptul că atingerea unei femei însemna automat plăcere: mâinile unei femei trebuiau să-l mângâie cu graţie; să-i învăluie cu frenezie carnea şi să-l cufunde într-o mare de desfătări; să-şi înfigă unghiile pictate cu ojă în spatele lui în ritmul coapselor lui care la rândul lor să o arunce pe femeia de sub el într-o frenezie de extaz.

Fusese atins în nenumărate moduri, care mai de care mai inventive, de către un număr impresionant de femei în viaţa lui, dar niciodată cu o asemenea indiferenţă detaşată. Mâinile acestea îl dezbrăcau şi îl spălau şi nu erau nici aspre, nici gentile. Pur şi simplu îşi făceau treaba pe care o aveau de făcut.

Nu putea trage decât o singură concluzie. Îl pregăteau pentru înmormântare. Vru să strige ceva, dar limba îi era la fel de imobilă ca propriile membre. Umilirea supremă veni când mâinile acelea indiferente îi traseră pantalonii jos de pe el, şi proprietara lor scoase un fluierat admirativ, potrivit mai degrabă pentru vreun văcar.

–Mama mea zicea tot timpul că bogaţii sunt binecuvântaţi, dar eu credeam că se referea la bani, îi chicoti femeia în ureche, după care îl bătu pe cap ca pe un căţeluş. Oi fi scăpat tu de spânzurătoare, băiete, dar tot ai ceva care îţi atârnă bine de tot.

Câteva minute interminabile mai târziu, operaţia de îmbăiere luă sfârşit, iar el se simţi învăluit în ceva moale şi călduros. Se cutremură în adâncul sufletului, crezând că-i un giulgiu. Torţionara începu să fluiere un bocet nemelodios în timp ce se agita pe lângă pat să-şi adune lucrurile. Uşa se închise cu zgomot. Fluieratul încetă.

Rămase singur vreme îndelungată, ce-i păru o eternitate.

Până când uşa se deschise încet, cu un scârţâit care îi produse fiori reci pe şira spinării.

Diavolul venise să îl ia.

Deşi ştia că întâlnirea aceasta urma să aibă loc odată şi-odată, parcă s-ar fi aşteptat să dea nas în nas cu diavolul în mijlocul unui câmp de luptă înceţoşat, nu când zăcea pe spate într-un pat străin. Şi nici măcar n-avusese bunul-simţ să vină singur. Ticălosul acela bătrân apăruse însoţit de o armată de demoni ce care ţopăiau pe pat şi roiau în jurul trupului său lipsit de vigoare.

Unul dintre ei îl prinse de degetul mare de la un picior şi începu să-i roadă osul, în timp ce altul îi tropăia în sus şi-n jos pe picioare, într-o frenezie zglobie. Ar fi putut îndura o asemenea tortură dacă nu s-ar fi vârât şi un al treilea, fix între picioarele lui, înfigându-şi dinţii ascuţiţi ca nişte ace în zona lui cea mai vulnerabilă.

Deschise larg ochii. Se chinui să-şi ridice capul care îi zvâcnea de durere şi privi chiorâş prin ceaţa deasă. Se părea că patul nu demonii mişunau de fapt prin pat, ci nişte şobolani. Şocul care-i zdruncinase minţile fusese o nimica toată prin comparaţie cu şocul suferit când constată că diavolul nu era un domn cu faţă roşie, coarne şi coadă, ci un drăcuşor cu păr bălai şi ochi albaştri care stătea cu capul în jos pe pat şi se holba la el.

Nici nu se mai gândi la preţul pe care creierii lui zdruncinaţi aveau să-l aibă de plătit, ci se ridică în capul oaselor şi răcni cât putu el de tare.

Laura se lăfăia în cada cu apă caldă din colţul bucătăriei, când se dezlănţui iadul.

Cu un minut în urmă era gata să aţipească în cadă, cu capul sprijinit de margine, şi în clipa următoare se ridicase ca săgeata în picioare, aşa dezbrăcată cum era, încordată la maximum din cauza surprizei.

Urletul acela de bărbat care vuise în toată casa era străin de urechile ei, dar recunoscu imediat ţipetele ascuţite care îl acompaniau.

–Lottie! strigă ea cu ochii cât cepele.

Dower avusese probabil dreptate, şi străinul *chiar* îi omora unul câte unul. Lottie ţipase atât de îngrozitor pentru că acesta tocmai îi ciopârţise frumosul nas cârn. La hărmălaia aceea se mai adăugă o voce. Laura îşi iţi capul pe după perdea cât să îl vadă pe Dower trecând în fuga mare cu o furcă în mână şi înjurând de mama focului.

Se panică şi mai tare. Dacă n-ajungea mai repede la etaj, exista riscul ca musafirul lor să nu fie singurul ucigaş din casă.

Nu mai era vreme să se şteargă cu prosopul, nici să stea să se îmbrace cu teancul de haine pe care şi le pregătise pe băncuţa de lângă cadă. Sări afară din apă, tresări de durere când trase o căpăţână de un ceainic de cupru care atârna de pe un raft, apoi îşi înhăţă rochia curată şi o trase pe ea. Muselina se lipi de pielea ei udă. Mai şovăi doar cât să se asigure că era acoperită

îndeajuns, apoi o luă la goană așa udă și desculță pe hol și apoi în sus pe scări.

Tocmai era la jumătatea drumului, când nebunia aceea încetă la fel de brusc precum începuse. Paralizată de frică și se sprijini de balustradă.

Doamne, Dumnezeule, Lottie era, probabil, moartă! Cum altfel se explica liniștea care domnea acum în toată casa? Era atât de îngrozită, încât de abia se târî până la ușa scârțâitoare a camerei lui Lady Eleanor. Aruncă o privire înăuntru, așteptându-se să vadă carpeta decolorată presărată cu bucle aurii și membre însângerate.

Imaginea era total diferită de ce își închipuise.

Lottie stătea în mijlocul patului cu o grămadă de pisoi la piept. Buza de jos îi tremura, iar în ochii albaștri avea lacrimi. Lacrimile lui Lottie nu o îngrijorau pe Laura. Se știa că făcea istericale și când George mânca ultima bucățică de pâine înaintea ei.

Ce o alarma însă era mormăitul acela lugubru produs de Dower în timp ce își îndrepta furca spre pieptul bărbatului, care era înghesuit lângă peretele dintre ferestre.

Inima îi sări din piept. Frumosul Adormit se trezise.

Chiar dacă era încolțit și neînarmat, tot arăta mai înfricoșător decât Dower. Părul îi era ciufulit în toate direcțiile, iar privirea sălbatică. În afară de plapuma pe care și-o ținea strâns în jurul brâului, era la fel de dezbrăcat cum fusese Laura cu câteva minute în urmă. Rămase fără să-și dea seama cu privirea pironită spre pieptul lui păros și spre mușchii bine lucrați de pe abdomenul lui.

Bărbatul se văzu nevoit să-și sugă burta în momentul în care Dower se năpusti iarăși spre el cu furca. Când dinții ascuțiți ajunseră la doar câțiva milimetri de carnea lui, bărbatul își arătă colții și scoase un mârâit. În ciuda acestui avertisment primitiv, neputința lui o impresionă pe Laura.

–Lasă furca la o parte și du-te de lângă el, Dower, comandă ea.

–Să-l las pe blestematul ăsta să-mi taie gâtul? Nu prea cred, domnișoară.

Cum părea să nu aibă nici o şansă să se înţeleagă cu Dower, îşi îndreptă speranţele spre străin. Se apropie cu sfială de el, rugându-se ca el să nu-i interpreteze înaintarea drept o ameninţare.

–Nu ai de ce să te temi, spuse ea cu blândeţe, şi buzele i se curbară într-un zâmbet pe care ea îl voia sincer. Nimeni nu are să-ţi facă rău.

Vorbele acestea l-ar fi putut convinge dacă Cookie nu şi-ar fi ales fix acest moment să-şi facă apariţia cu o secure, cu George pe urmele ei.

George îşi puse palmele pe genunchi şi se strădui să-şi recapete suflul.

–Din curte am auzit tărăboiul! Am crezut că măcelăreşte careva vreun purcel.

–Pentru numele Fecioarei Maria, a lui Iosif şi a lui Iisus, ce se întâmplă aici? întrebă Cookie, cercetând înnebunită camera.

–Poate ar trebui să o întrebi pe sora mea, sugeră Laura, aruncându-i o privire de gheaţă lui Lottie.

–N-am vrut, se văicări Lottie. Am vrut doar să mă uit puţin la el, dar el a început să ragă ca un leu, şi m-a speriat de moarte, şi am căzut pe pat, şi am început să ţip, şi...

–Diavoliţa asta mi-a băgat şobolani în pat.

Se întoarseră toţi deodată cu gurile căscate spre străin, surprinşi de tonul profund şi elevat cu care le vorbise. Dower lăsă încet furca jos, în timp ce bărbatul îşi mută privirea spre sora Laurei.

Prima care îşi recăpătă calmul fu Lottie. Strânse sub bărbie una dintre bestiile în discuţie.

–Nu erau şobolani, domnule. Sunt pisici.

Bărbatul pufni.

–Din punctul meu de vedere, nu-i mare diferenţă.

Lottie suspină adânc.

Cookie se năpusti să-l tragă pe Dower de lângă bărbat.

–Linişteşte-te, linişteşte-te, dragul de tine. Sunt sigură că micuţa noastră Lottie n-a vrut să te sperie aşa tare. Tonul ei mămos ar fi fost mai liniştitor dacă n-ar mai fi agitat securea aceea prin faţa lui. Îşi dădu seama după privirea îngrijorată a străinului

şi o ascunse la spate. Nu te speria şi de bătrâna Cookie, băiete. Tocmai luam gâtul unei puicuţe grase să-ţi pregătesc ceva de mâncare.

–Poate preferă tocăniţă de pisoi, sugeră Lottie cu răceală, înălţându-şi nasul cârn cât de sus posibil.

–Mi-ar plăcea mai mult nişte supă de obrăznicătură mică, replică imediat străinul.

Laura nici nu mai ştia dacă să râdă sau să plângă.

–Domnule, te rog să nu îţi iroseşti aşa energia. Ai suferit un şoc teribil. Nu eşti în apele dumitale acum.

Toţi din cameră se făcură mici în momentul în care el îşi întoarse privirea feroce spre ea.

–Atunci ce-ar fi să-mi spuneţi naibii cine sunt?

Capitolul 4

Însă alteori am senzaţia că eşti tot băieţelul meu mult iubit.

Expresia din ochii bărbatului exprima atât furie, cât şi rugă, dublate de o panică aproape palpabilă. Dacă nu reacţiona cumva numaidecât, cineva din încăpere avea să spună ceva care i-ar fi năruit complet planul.

–Of, dragule, spuse ea, oferindu-i un zâmbet plin de compasiune, apoi se apropie de el şi îl luă de mână. Nu pot să te învinovăţesc că te-ai trezit aşa morocănos după toate prin câte ai trecut.

Miji ochii spre ea.

–De ce îmi spui „dragule"?

–De ce i-ai spus „dragule"? repetă suspicioasă Cookie şi scoase iarăşi la iveală afurisita de secure.

Laura îi ignoră pe amândoi şi se postă cu fermitate între bărbat şi restul celorlalţi.

–Acum are nevoie cel mai mult de linişte şi pace, nu de agitaţia noastră.

Bărbatul strâmbă din nas.

– Eu n-aş considera cuvântul „agitaţie" potrivit pentru a descrie invazia unor pisici turbate şi a unei scorpii cu o secure în mână.

Dower se smuci din strânsoarea lui Cookie şi se repezi înainte.

– Îţi arăt eu ţie agitaţie cu furca asta dacă mai vorbeşti aşa de doamna mea.

Laura se interpuse între furcă şi bărbat şi îşi aşeză o mână liniştitoare pe piept lui Dower.

– Nu vrea să fie nepoliticos. E doar epuizat şi confuz. De aceea vă rog să mă lăsaţi singură cu el.

Dower începu să facă din nou spume de furie.

– Cred că ai câlţi în cap dacă îţi imaginezi că o să te las singură cu sălbaticul ăsta.

– Şi pe jumătate dezbrăcat, adăugă Cookie, aruncându-i o privire mânioasă.

– Nu fiţi caraghioşi. Ştiţi la fel de bine ca mine că nu mi-ar face niciodată rău, spuse Laura, aruncând o privire peste umăr la străinul acela uriaş, sperând că nu se înşela.

Cât zăcuse inconştient, i se păruse mult mai scund şi mai puţin ameninţător.

– Dacă ridică un singur deget la tine, fătuco, trebuie doar să ţipi, şi o să vin cât ai bate din palme, promise Dower, fluturând furca spre bărbat.

– Dacă ţipă ca soră-sa, eu o să fiu ăla care o s-o ia la fugă, spuse el.

Dower şi Cookie ieşiră bombănind, lăsând-o pe Laura să se descurce cu Lottie şi cu droaia de pisici. Lottie începu să tragă de timp şi să se smiorcăie, până când Laura se aplecă spre ea şi îi şuieră la ureche:

– Marş de aici imediat, domniţă, că altfel îţi dau eu motiv să plângi.

În timp ce Laura o gonea pe Lottie înspre hol, George rămase sprijinit în pragul uşii, cu o privire gânditoare. Fratele ei o cunoştea mai bine decât oricine altceva, şi era evident că o suspecta că punea

ceva mişelesc la cale. Se retrase din uşă de îndată ce Laura se uită spre el, dar zâmbetul lui şugubăţ îi dădu de înţeles că, dacă voia să o ajute şi să n-o dea de gol, trebuia să-i ofere ceva la schimb.

– Visuri plăcute, apucă el să strige înainte ca Laura să-i trântească uşa în faţă.

Răsuci cheia fără să se grăbească în broască, apoi se întoarse spre interlocutorul ei. Deja se întreba dacă nu cumva făcea o greşeală imensă. Chiar aşa, acoperit doar de plapumă şi încruntat, tot părea la fel de neajutorat ca un leu hămesit.

– De ce mi-ai zis „dragule"? o întrebă el din nou, ca şi cum răspunsul la această întrebare era mult mai important decât motivul pentru care se trezise dezbrăcat în patul lui Lady Eleanor.

– Cred că din obişnuinţă, răspunse Laura cu inocenţă. Preferi să-ţi spun altfel?

– De exemplu, ai putea să-mi spui pe nume, replică el pe un ton tăios, care îi sugera că deja îi punea răbdarea la încercare.

– Pe nume? întrebă ea, reuşind să scoată un râset ursuz. Mă rog, nu am fost niciodată aşa ceremonioşi, dar, dacă insişti... Laura se mândrise întotdeauna cu sinceritatea ei. Însă imaginea ei alături de Tom Dillmore, încercând să-i cureţe mizeria de sub unghii, în noaptea nunţii lor, fu cea care îi dădu avântul să continue cu dezinvoltură: Nicholas.

El se încruntă şi mai tare.

– Nicholas? Mă cheamă Nicholas?

– Zău aşa, sigur că da! Eşti domnul Nicholas... Radcliffe, adăugă ea cu convingere, folosindu-se de numele scriitoarei preferate a lui Lottie.

– Nicholas Radcliffe. Nicholas Radcliffe, şopti el. La naiba! Nu înţeleg absolut nimic! Se sprijini de perete şi-şi acoperi fruntea cu mâna. Dacă aş putea opri ţiuitul ăsta infernal din capul meu...

Laura se îndreptă spre el, mânată de o compasiune autentică.

– Nu! spuse el, făcându-i semn să se oprească şi aruncându-i o privire printre şuviţele de păr care îi intrau în ochi. Părea mai speriat de ea decât fusese de bărbatul acela nebun care-l ameninţase cu furca.

Laura se zări cu coada ochiului în oglinda de pe măsuța de toaletă a lui Lady Eleanor și își dădu seama în ce hal arăta. Desculță, roșie toată, cu părul despletit. Rochia umedă cu talie înaltă încă i se mula pe sâni. Ezita dacă să-și aranjeze părul sau să-și tragă fusta în jos ca să-și acopere gleznele golașe și albe, dar alese să-și acopere pieptul cu mâinile.

– Se pare că am stabilit cine sunt eu. Asta însă tot nu explică cine ești *tu*, zise el studiind-o cu atenție, cât să o facă să se simtă și mai stânjenită. Și mai ales de ce socotești că poți să mi te adresezi cu asemenea cuvinte de alint.

Era clar că nu-și aducea aminte de întâlnirea lor din pădure. Și nici de primul lor sărut.

Considerând că încerca în zadar să-și ascundă trupul cu mâinile în fața privirii lui pătrunzătoare, Laura încercă să-i distragă atenția trăgând unul dintre șalurile lui Lady Eleanor din dulap și acoperindu-și umerii.

– E cam rece, nu crezi?

– Ba din contră. Mie mi-e chiar foarte cald. De fapt, dacă stau să mă gândesc mai bine, nu cred că mai am nevoie de plapuma asta pe mine.

Văzându-l gata-gata să-și dezvelească goliciunea, Laura făcu ochii mari.

– Ba da! Cel puțin până când îți spală Cookie pantalonii.

Gropița din obrazul drept apăru preț de o fracțiune de secundă, dându-i de înțeles Laurei că doar se juca cu ea.

– Cookie? E cumva cotoroanța aia cu securea?

– Oh, nu trebuie să te temi de Cookie. N-ar face rău nici unei muște. Laura se încruntă. Poate unui pui sau unui alt animal care poate fi transformat într-o plăcintă... dar nu unei muște.

– Îndrăznesc să sugerez că nu poți susține același lucru și despre bărbatul care a încercat să mă împungă cu furca.

Laura încercă să-i alunge temerile:

– Nici în privința lui să nu-ți faci griji. Așa este de felul lui Dower.

– Chiar așa a și fost.

Laura râse.

– Nu-i îndărătnic, ci-l cheamă Dower[1]. Jeremiah Dower, mai exact. E soțul lui Cookie și un fel de om bun la toate pe aici. Cookie zice tot timpul că e atât de acru pentru că mama lui l-a ținut în zeamă de lămâie când era mic. Sunt sigură că nu voia să-ți facă vreun rău. Probabil a crezut că ești o fire violentă. De când te-au adus înapoi ai tot fost când treaz, când inconștient.

– De când m-au adus înapoi de unde?

– Nu-ți mai aduci deloc aminte? Laura suspină teatral, jucându-se cu niște trandafirași de mătase agățați de rochia ei, pentru a-i evita privirea. Doctorul ne-a avertizat că s-ar putea să se întâmple așa.

– Care doctor, mă rog frumos?

– Zău așa, doctorul... doctorul Drayton din Londra. Vezi tu, în Arden nu-i nici un doctor, deși Tooley Grantham, fierarul, este priceput să spargă un furuncul sau să scoată un abces la nevoie. Așa, și acest doctor Drayton ne-a zis că nu e ceva neobișnuit pentru cineva amnezic, care a suferit o așa traumă în pă... – evită în ultima clipă să spună „pădure" – în război.

– În război? repetă el încet. Îmi aduc aminte de război.

– Da? întrebă Laura, uitând să-și mascheze mirarea.

Se sprijini din nou de perete, cu privirea încețoșată parcă de fumul unei bătălii îndepărtate.

– Îmi aduc aminte de mirosul de praf de pușcă, de țipete... de bubuitul tunurilor.

– Tu... tu ai fost la infanterie. Ni s-a spus că te-ai comportat ca un erou. De aceea te-ai și implicat în cucerirea dealului de la Waterloo și ai încercat să capturezi unul dintre tunurile franceze după ce fitilul îi fusese deja aprins.

El se îndreptă de spate.

– Sigur am fost un erou? Pare mai degrabă comportamentul unui neghiob smintit.

– Oh, ba nu, a fost un act de curaj! Dacă impactul ar fi avut loc la doar câțiva centimetri mai spre stânga, ai fi fost făcut fărâme

[1] În engleză, în original, joc de cuvinte bazat pe pronunția asemănătoare a cuvântului *dour* („îndărătnic, posac, morocănos") și a numelui propriu Dower (n.red.)

în loc să fii aruncat cât colo. Sigur, ai fi scăpat complet nevătămat dacă nu... nu... aterizai în cap, termină ea repede, mâhnită să constate că era mai talentată la mințit chiar și decât Lottie.

Bărbatul își masă fruntea cu degetele lui lungi și elegante.

– Presupun că așa se explică durerea înfiorătoare de cap.

Laura încuviință cu voioșie.

– Da, sigur. Începusem să ne îngrijorăm că nu o să-ți mai revii niciodată în simțiri.

– Dar uite că mi-am revenit, zise el, lăsându-și mâna în jos.

– Da, sublinie ea, neliniștită de contrastul dintre vocea lui catifelată și licărul de animal de pradă din privirea lui.

– Cu tine.

– Cu mine, admise ea, retrăgându-se spre măsuța cu trei picioare.

Cum Dumnezeului reușea să o urmărească atât de insistent fără ca măcar să facă un pas în direcția ei?

– Cu tine, cine naiba oi fi și *tu!* tună el atât de brusc, încât Laura tresări.

Masa din spatele ei se legănă. Se întoarse să o prindă, trăgând de timp. Nu-i fusese greu să-l mintă în privința numelui *lui.* Și-atunci de ce i se părea aproape imposibil să își spună numele ei real? Se jucă preocupată cu obiectele de pe masă și trasă conturul unei pernițe de ace și al unui degetar. Cu mintea în altă parte, puse mâna pe Biblia cu coperte de piele care fusese a doamnei Eleanor, dar fu cât pe ce să și-o retragă de rușine. Ceva însă o opri. Îl rugase pe Dumnezeu să îi trimită un bărbat. Îi trimisese. Însemna că nu era nici un păcat dacă îl păstra, nu?

Își alungă orice urmă de îndoială și se întoarse să-i înfrunte privirea arzătoare, cu o încredere în sine care o uimi și pe ea.

– Nu-ți aduci aminte de mine, dragule? Sunt Laura Fairleigh. Logodnica ta.

Falca lui aspră și pometii îi păreau sculptați în granit. Nici măcar nu clipi.

– Suntem logodiți?

Laura încuviință din cap.

– Și o să ne căsătorim?

Încuviință din nou, de data asta adăugând un zâmbet larg.

El închise ochii și se prelinse încet pe perete.

Laura scoase un scâncet deznădăjduit. Nu se așteptase ca mincIuna ei să fie lovitura supremă, care să-i vină de hac. Pielea lui aurie se albise toată, trădând efortul pe care îl făcuse să stea atâta timp în picioare. De data asta nu mai protestă când ea sări să îl ajute, dar reuși totuși să adune suficientă forță să deschidă ochii și să-i arunce o privire plină de curiozitate printre gene.

Laura îl prinse chiar înainte să cadă jos, sarcină deloc ușoară având în vedere că el cântărea cu cel puțin treizeci de kilograme mai mult. Își petrecu un braț în jurul taliei lui și îi sprijinii un umăr cu propriul umăr și numai astfel reuși să îl facă să se țină pe picioare. Prinși în îmbrățișarea aceasta jenantă, se clătinară spre pat într-un vals lipsit de grație. Laura încercă să-i dea drumul pe pat, dar materialul lucios al cuverturii nu îi lăsă altă opțiune decât să prăvălească în pat odată cu el.

Rămase așa, cu mâna prinsă în continuare sub greutatea lui. Nici nu știa dacă răsufla din greu din cauza efortului sau din pricină că simțea apăsarea fierbinte a unui trup de bărbat moale și dezgolit.

– Ce bine că suntem deja logodiți, zise el sec, gâdilându-i urechea Laurei cu răsuflarea lui caldă. Dacă sluga aia a ta ne-ar prinde cum stăm noi acum, bănuiesc că ne-am căsători sub amenințarea furcii.

Laura își trase brațul de sub el, apoi se ridică în capul oaselor. Își aranjă o buclă rătăcită la loc în moțul din creștetul capului, cu obrajii în flăcări.

– Nu vorbii prostii. Dower știe la fel de bine ca mine că nu ești genul de bărbat care să compromită onoarea logodnicei sale.

– Nu? întrebă el și se încruntă. Ești absolut sigură?

– Sigur că da, îl asigură ea. Întotdeauna te-ai comportat cu o decență fără cusur.

Gemu și își duse din nou mâna la frunte.

– Nu-i de mirare că am încercat să mă arunc în fața acelui tun. N-aveam nici un motiv să trăiesc.

Profitând de faptul că n-o mai scruta cu privirea, Laura trase cu ochiul spre curba fascinantă a buzelor lui. Își aduse aminte de sărutul lor amăgitor din pădure.

–Ai avut cel mai bun motiv, zise ea încet. Te-ai putut întoarce la mine.

Își lăsă brațul în jos. În adâncul ochilor lui se citea o emoție mult mai tulburătoare decât suspiciunea.

–Și cât timp am stat despărțiți?

–Cam un an, răspunse Laura lăsându-și capul în jos atât de timiditate, cât și de rușine. Deși mi s-a părut o eternitate.

–Iar tu m-ai așteptat între timp.

Laura îl privi în ochi.

–Te-aș fi așteptat și o veșnicie.

Chipul îi fu străbătut de o umbră de uimire. Era ca și cum sâmburele acela de adevăr l-ar fi deranjat mai mult decât celelalte minciuni ale ei. Se întinse să-i pună mâna pe obraz, iar ea înțelese că fusese o greșeală să nu se îndepărteze de el când avusese ocazia. Acum se îndoia că mai putea evada chiar și de luau așternuturile foc sub ei.

Mâna îi era la doar un centimetru de obrazul ei când scoase un icnet de uimire.

O pisicuță numai urechi și lăbuțe se cățăra pe coapsa lui dreaptă, înfigându-și ghearele prin plapumă. Ușurată de această distragere, Laura culcuși ghemotocul grăsun și blănos în palmă.

–Asta-i atât de micuță, că Lottie a uitat-o pe aici.

–Scoate-o de aici, te rog, zise el printre dinți. Nu suport aceste creaturi.

Laura își frecă obrazul de blănița pisicii și se uită spre el.

–Mă tem că memoria îți joacă din nou feste. Tu adori pisicile.

El făcu ochii mari.

–Da?

Laura încuviință din cap. El se uită îngrozit cum îi depunea pisoiul agitat pe piept. Preț de o clipă, se priviră ochi în ochi, bărbat și pisicuță, cu o neîncredere reciprocă, iar în cele din urmă pisoiul căscă, se întinse, apoi se încolăci și începu să toarcă, găsindu-și un culcuș cochet pe osul pieptului lui.

Clătină neîncrezător din cap.

– Mai rămâne să-mi spui şi că o ador pe obrăznicătura aia nesuferită care a pus pisicile pe mine.

Laura îşi alese cu grijă cuvintele.

– În ciuda încăpăţânării de care daţi amândoi dovadă câteodată, tu şi Lottie ţineţi unul la celălalt.

Îşi închise ochii şi îşi suci capul în altă direcţie, ca şi cum această ultimă revelaţie era mai mult decât era de aşteptat să poată îndura cineva. Laura îi trase cu blândeţe plapuma până pe piept, oprindu-se în dreptul pisicii.

– Ţi s-au întâmplat destule lucruri palpitante pentru o singură zi. Trebuie să-ţi păstrezi forţele.

Se întoarse să plece, dar el o prinse de încheietura mâinii. Îi atinse pielea sensibilă din podul palmei cu degetul mare, într-o mişcare periculos de aproape de o mângâiere.

– Laura?

Tânăra inspiră cu dificultate.

– Domnule?

– Te ador şi pe tine?

Singura ei apărare împotriva melancoliei invocate de vorbele lui era să le trateze cu seninătate. Îşi încreţi nasul şi îi zâmbi strengăreşte.

– Sigur că mă adori. Cum ai putea rezista?

Laura se eliberă din strânsoare şi se pregăti să plece, sperând că nu era prea devreme să se felicite pentru inteligenţa sclipitoare de care dăduse dovadă.

– Minte cu zâmbetul pe buzele alea frumoase.

Pentru că nu mai era nimeni prin preajmă, bărbatul din pat se văzu nevoit să-şi adreseze observaţiile cinice sferei din puf auriu care se odihnea pe pieptul lui. Pisica se trezi şi îi aruncă o privire somnoroasă.

O mângâie între urechi, pe peticul acela triunghiular şi catifelat. În ciuda reţinerii lui iniţiale, mişcarea i se părea straniu de familiară, de parcă ar fi făcut-o de sute de ori în trecut.

–Știu că minte, dar cum pot dovedi asta dacă nu-mi aduc aminte adevărul?

Pleoapele pisicii căzură greu. Gura i se deschise într-un căscat rozaliu.

–Nu prea te interesează ce zic eu aici, așa-i? Tu doar rabzi și te prefaci că mă asculți. Ignorând mieunatul de protest, o ridică și se uită sub burta ei. Femelă, declară el clătinând din cap dezgustat. Ar fi trebuit să-mi imaginez.

O împinse rostogolit spre capul patului cu o mângâiere cu dosul palmei, apoi se ridică și-și lăsă picioarele peste marginea patului. Îl luă iarăși amețeala, și camera se învârti cu el. Își ascunse fruntea zvâcnindă în mâini. Ar fi avut mai puține de îndurat dacă ghiuleaua aceea nenorocită și-ar fi făcut treaba și i-ar fi smuls capul.

Când durerea i se mai domoli, se uită cu atenție prin cameră. Tapetul nu era de mătase, ci dintr-o hârtie cu un model cu trandafiri care bănuia că fuseseră cândva roz. Peste podeaua din lemn era întins un covor răpănos. Mobila consta dintr-un scaun, un scrin din mahon cu o grămadă de sertare, o măsuță, un lavoar cu un vas de porțelan și un urcior și încă o masă care probabil nu-și găsise locul în altă cameră. Nici un strat nou de ceară aplicat cu grijă n-ar fi putut masca faptul că lemnul își pierduse culoarea din pricina timpului și-a lustruirilor repetate.

Trase adânc în piept parfumul acela de flori de portocal care plutea în cameră și îl luă din nou amețeala. Închise ochii și așteptă să-i treacă. Cu un singur lucru nu îl mințise Laura – cunoștea acest loc. Cunoștea coloanele albe-aurii care mărgineau patul și cunoștea căminul din piatră. Cunoștea umbrele care se îngrămădeau prin colțuri și unghiurile în care cădeau razele de soare ale dimineții prin ferestrele înalte. Simțea că-și găsea locul aici, o senzație pe care n-o putea nega. Totul din cameră i se părea familiar.

Totul în afară de el.

Se ridică încet și-și înfășură cu grijă plapuma în jurul brâului. Măsuța de toaletă, scăunelul cu brocart și oglinda ovală i se păreau la sute de leghe depărtare și nici nu voia să mai fie prins

cu garda jos de alți musafiri-surpriză. Fiecare pas făcut îi transmitea un fior de durere direct în creier. Până ajunse la masă și se așeză recunoscător pe scaun, era leoarcă de sudoare, și mâinile îi tremurau.

Se agăță de marginea mesei și așteptă să se liniștească. Încă nu era pregătit să se uite în oglindă, așa că mai întâi studie suprafața mesei. Lucrurile erau într-o neorânduială fermecătoare, ca și cum o doamnă tocmai și-ar fi terminat toaleta și s-ar fi putut întoarce din clipă în clipă. O foaie cu ace pentru hârtie rămăsese pe masă, capetele lor perlate fiind răzlețite peste un strat subțire de pulbere de orez. O perie cu mâner de argint încă avea câteva fire de păr castaniu amestecate cu alte câteva fire de păr cărunt. El scoase dopul unei sticle de parfum. Mirosul bogat de flori de portocal îi transmise o senzație inefabilă de pierdere.

Dintr-o casetă lăcuită ieșea un medalion cu sidef. Îl luă în palme, mânuindu-l cu gesturi delicate și cam neîndemânatice. Înăuntrul ovalului delicat găsi o șuviță de păr blond și fin ca de bebeluș. Se întrebă dacă cineva îl iubise vreodată atât de mult încât să păstreze o asemenea amintire a inocenței lui. Închise medalionul și îl puse înapoi în casetă.

Nu îl putea evita la nesfârșit pe bărbatul din oglindă. Trase emoționat aer în piept și se întoarse spre oglindă, sperând din tot sufletul să se recunoască.

Imaginea reflectată era a unui străin.

Vru să-și mute privirea, dar nu putu. Era prea fascinat de satirul acela cu păr încâlcit și privire prudentă din oglindă. Chipul îi era irezistibil de frumos după orice criterii, asta dacă se putea face abstracție de ușoara aroganță ce i se citea pe frunte și de ridurile sardonice din jurul gurii. Era chipul unui bărbat obișnuit să primească tot ce-și dorește, genul de om care are o mare influență în lumea lui, nu neapărat mulțumită bunătății și caracterului lui, ci mai degrabă forței fizice sub toate aspectele ei. Trebuia să admită că avea o înfățișare extrem de irezistibilă.

Nu prea era sigur dacă asta își dorea.

În ciuda a ceea ce susținea Laura, nu părea chipul unui om care să se comporte cu o decență fără cusur cu logodnica lui.

– Încântat de cunoştinţă, se adresă el bărbatului din oglindă. Numele meu este Nicholas. Nicholas... Radcliffe. Se încruntă. Numele i se părea la fel de străin şi de încâlcit ca o limbă străină. Eu sunt domnul Nicholas Radcliffe, repetă el cu autoritate, iar aceasta este logodnica mea, domnişoara Laura Fairleigh.

Da. Acum parcă suna mai natural. Numele ei i se rostogolise pe limbă cu familiaritatea unei melodii dragi.

Îşi plimbă degetele peste barba ţepoasă de pe bărbie. Oare ce era în mintea servitorilor ălora stupizi să lase o fată inocentă la mila unui bărbat care arăta ca el?

De fapt, întrebarea era *dacă* era inocentă.

Cu năsucul acela cârn care se încreţea când zâmbea şi cu pistruii ăia împrăştiaţi pe obrajii sărutaţi de soare, părea, cu siguranţă, inocentă. Părul castaniu bogat prins în vârful capului era doar uşor ondulat, în vreme ce sprâncenele de culoarea nisipului care se arcuiau deasupra ochilor erau la fel de bogate şi de dulci ca o cupă de ciocolată topită.

Nu era vreo frumuseţe, dar era cea mai drăguţă femeie pe care o văzuse vreodată.

– Ce mama naibii, bombăni el singur în oglindă, din câte îţi poţi tu aminti, e şi *singura* femeie pe care ai văzut-o vreodată.

Asta dacă nu o punea la socoteală şi pe scorpia cu securea, cu mustaţa ei cu tot – nu, sigur nu-i venea s-o pună la socoteală.

Sclipirea din ochii străinului din oglindă exprima fără doar şi poate cinism. Ar fi sfătuit o femeie să mintă un asemenea bărbat doar pe propria ei răspundere.

Aşadar, de ce îşi asumase Laura Fairleigh acest risc? Nu ştia cum de putea fi aşa sigur că îl minţise. Vreun instinct ce trecea dincolo de memorie încerca să îl avertizeze. Poate că, de fapt, nu îl mintea, ci doar îi ascundea o parte de adevăr. Poate că logodna lor fusese aranjată şi de fapt nu se iubeau. Sau oare avuseseră ei doi o ceartă urâtă şi de aceea plecase el la război? Următorul gând care îi veni îl făcu să se simtă dintr-odată straniu de îngheţat.

Poate îi fusese necredincioasă cât lipsise. Poate se săturase să-l aştepte şi îşi căutase alinare în braţele altui bărbat. Vina ar fi putut să explice bâlbâielile şi faptul că îi ocolise privirea, precum

şi modul în care pulsul i-o luase razna sub atingerea lui atunci când el îi mângâiase pielea mătăsoasă a încheieturii. Dar şi timiditatea putea fi un motiv. Dacă fuseseră departe unul de celălalt atât de mult pe cât susţinea ea, era normal ca apropierea dintre ei să o intimideze. Poate că, la fel ca orice fecioară, îl aştepta să o ia în braţe cu vorbe dulci şi săruturi caste.

Îşi aduse aminte de rochia roz de muselină care i se mulase pe pielea la fel de rozalie şi se văzu nevoit să admită că s-ar putea delecta cu o asemenea sarcină. O fi fost ea slăbănoagă şi cu membre lungi ca de mânz, dar curbele trupului ei aveau o graţie feminină ispititoare. Aflase asta în momentul în care se prăbuşiseră împreună în pat şi sânii ei fermi ajunseseră să se lipească de el. Îşi aranjă plapuma, constatând că în curând avea să-i mai zvâcnească şi altceva în afară de tâmple.

– Bine, măi Nicholas, băiete, se adresă el din nou reflexiei jalnice din oglindă, până-ţi revine memoria, aş zice că n-ai ce face decât să rabzi şi între timp să te cunoşti atât pe tine, cât şi pe aşa-zisa ta tânără viitoare mireasă.

Logodnica lui spera probabil să ţească în jurul lui o plasă de minciuni, dar exista totuşi şi un adevăr incontestabil ce atârna de ţele astea lucioase – nu era dificil să adori o femeie precum Laura Fairleigh.

Capitolul 5

Mi-a fost atât de dor de tine, încât aproape am înnebunit de durere...

– *Ţi-ai pierdut minţile*, copilă? se văicări Cookie, trântind cât colo un balot de paie. Nu poţi să te măriţi pe nepusă masă cu un străin.

George trase un pumn în bancheta pe care stătea.

– Sigur că nu poate! Eu sunt bărbatul în această familie, şi să dea naiba dacă îi permit aşa ceva!

–Nu vorbi urât, George, zise Laura automat.

Dower se întinse şi îi dădu un bobârnac peste ureche.

–Băiete, ai auzit-o pe sora ta. Nu vorbi urât. Nu-i creştineşte. Şi, în afară de asta, dacă e cineva aici care o poate opri să se mărite cu ticălosul ăla, eu sunt acela.

Laura oftă. Ştiind de tendinţa lui George de a fi exagerat de protector, de incapacitatea lui Lottie de a vorbi în şoaptă şi de vocabularul colorat al lui Dower, se hotărâse să convoace întâlnirea de familie în hambar, departe de urechile subiectului discuţiei lor. După ce-şi prezentase planul cu ceea ce ea considera amestecul perfect de inventivitate sclipitoare şi logică de necombătut, toţi săriseră pe ea cu tot felul de proteste, care mai de care mai revoltate, ca să-i demonstreze că instinctele o înşelaseră. Până şi vaca de lapte ce-şi ţea capul peste boxa de care se sprijinea Dower clipi din ochii ei căprui apoşi, apoi scoase un muget dezaprobator.

Lottie stătea în culcuşul de paie pe care îl făcuse pentru ea şi pisici din şură şi începu să pufnească, semn că în curând avea să înceapă să se smiorcăie.

–Ce-o să se aleagă de noi dacă o să afle că l-am minţit? Dacă cheamă autorităţile şi ne atârnă de gât pe toţi?

–Ne spânzură, o corectă cu blândeţe Laura.

Dower strâmbă din nas.

–Cum s-aducă autorităţile pe capu' nostru când el e cel care fuge de lege? Un domn aşa deştept ca el nu riscă să se lase spânzurat.

–Nu o să ne creadă în veci, sublinie George sumbru.

–Ba sigur că o să ne creadă, insistă Laura. Trebuie doar să ne intrăm cu toţii în rol. N-o să fie prea mare diferenţă faţă de piesele de teatru pe care Lady Eleanor ne ajuta în fiecare an să le montăm pentru copiii din sat. Zău aşa, toată lumea a zis că întruchiparea lui Lottie în copilul Iisus a reuşit să impresioneze până la lacrimi până şi pe cel mai înverşunat necredincios.

–Şi mie mi-a stors o lacrimă, interveni Dower. Mai ales că a trebuit să car un bebeluş de treizeci de kile până în iesle, continuă el, masându-şi şalele. De-atunci mă supără-ntruna lumbago ăsta.

– Bine măcar că n-a trebuit să convingi toți ștrengarii din sat că ești virgin, comentă Cookie. Când a trebuit să interpretez monologul ăla complicat despre cum n-am cunoscut eu bărbat la viața mea, Abel Grantham a râs așa tare că a căzut de pe măgar drept în iesle, cât pe ce să-l zdrobească pe pruncul Iisus.

Laura își aducea aminte prea bine de acel incident. Ea fusese cea care alergase să-l ridice pe Abel, care se tăvălea de râs, de pe Lottie, care urla ca din gură de șarpe. Nici o tonă de tămâie sau de mir n-ar fi putut acoperi izul de whisky emanat de respirația unuia dintre cei trei magi.

Nevrând să le aducă aminte și de alte dezastre care avuseseră loc pe parcursul experiențelor lor teatrale, ca de exemplu când pipa lui Dower mai că dăduse foc turbanului lui George sau când oile scăpaseră din țarc și alergaseră behăind prin altarul bisericii din sat, Laura își întipări pe buze un zâmbet vesel și spuse:

– Exact așa ar trebui să privim și această ultimă provocare. O nimica toată, ne interpretăm bine rolurile și atâta tot.

Cookie clătină cu tristețe din cap.

– Ce spui tu aci n-are treabă cu o piesă de teatru, copilă. E doar minciună. Și să știi de la mine că nu poate ieși nimic bun dacă minți un bărbat, zise ea, uitându-se neliniștită spre intrarea în hambar. Mai ales așa un bărbat.

Laurei îi dispăru orice urmă de zâmbet.

– Poate ai dreptate, Cookie. Dar cred cu tărie că, dacă am spune adevărul, ar fi și mai rău.

Se uitară toți spre ea, luați prin surprindere de tonul rece din vocea ei.

Laura începu să se plimbe prin hambar, acompaniată doar de zgomote rândunicilor care se aciuaseră prin streașină.

– După cum văd eu lucrurile, nu prea avem de ales. Nu am de gând să mă mărit cu nici un bărbat din sat și să fiu nefericită toată viața, așa că nu ne-ar mai rămâne decât să ne încredem viitorul în mâinile lui Sterling Harlow. Mă îndoiesc că i se spune Diavolul din Devonbrooke degeaba. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să vă sperii, dar a stat vreunul dintre voi să se gândească în ce *situații* am putea ajunge din cauza unui asemenea om?

Laura își sprijini mâna pe un stâlp și își ridică privirea spre pod. Ochii surorii ei străluceau înspre ea din umbră.

– Lottie, nu cred că-i nimic neobișnuit ca o fată de vârsta ta să fie trimisă direct la azilul de săraci, unde să trudească din zori și până-n noapte, până când starea sufletească îi e la fel de ostenită ca spatele.

– Nici o problemă, șuieră Lottie. Doar să nu te măriți cu trogloditul ăla irascibil.

– Păi nu te gândești la mâinile tale moi și catifelate? La părul tău?

Lottie își trecu o mână tremurândă prin păr. Toți știau că singurul lucru pe care și-l amintea în legătură cu tatăl lor era că obișnuia să o numească micuța lui cu păr de aur.

– Mi l-aș putea prinde în codițe, mă gândesc.

Laura clătină din cap, urându-se în acel moment la fel de tare cum îl ura pe Sterling Harlow.

– Mă tem că nu se va putea. Când o să te umpli de păduchi, va trebui să te razi în cap.

George sări ca ars.

– Pe mine n-ar îndrăzni să mă trimită acolo! Sunt destul de mare cât să fug și să mă bag în marină!

Laura se întoarse spre el cu o expresie îndurerată pe chip și îi spuse pe un ton plin de regret:

– Oricât ai vrea tu să te crezi deja bărbat, George, încă nu e cazul.

Fratele ei se trânti înapoi pe banchetă, refuzând să se mai uite spre ea.

Laura îngenunche în fața lui Cookie și se uită la chipul ei brăzdat de vreme.

– Iar tu și Dower? Cât credeți că o să vă mai țină ducele angajați la vârsta voastră? Dacă Lady Eleanor nu v-ar fi considerat parte din familie, s-ar fi descotorosit de mult de voi.

– Brațul ăsta bătrân încă mai are vigoare în el, declară Dower.

Laura se întinse și cuprinse în palme mâinile noduroase ale bătrânului.

– Poate în lunile de vară. Dar ce te faci în nopțile geroase de iarnă, când încheieturile te dor și ți se umflă de nici nu-ți mai poți mișca mâinile de durere? Știi despre ce vorbesc, nu-i așa, Cookie? L-ai auzit și tu cum se plimbă nopțile pentru că nu poate să adoarmă de durere.

Cookie îi evită privirea, iar Dower o trase pe Laura în picioare.

– Nu-mi pasă dacă o să sfârșim toți la azil cu spatele rupt și cu degetele însângerate. Prea ținem la tine ca să te lăsăm să te vinzi unui străin de dragu' nostru.

Laura își smulse mâna din mâna lui, simțindu-se din ce în ce mai disperată.

– Asta vă și rog să faceți – să îmi arătați că țineți la mine! V-a trecut măcar prin cap ce-o să se aleagă de mine dacă acest duce revendică moșia Arden?

Dower se scărpină în cap.

– Ești fătucă educată, nu? Ai putea să te faci guvernantă și să-ngrijești de odraslele nobililor.

Laura oftă.

– Știu că o să vi se pară un lucru uimitor, mai ales lui Lottie, care se închipuie frumusețea răpitoare a familiei, dar există un motiv pentru care toți bărbații din sat vor să se însoare cu mine.

Se uitară încremeniți la ea.

– Sunt drăguță, zise ea pe un ton de parcă tocmai subliniase cel mai mare defect al ei. Mult prea drăguță ca să fiu guvernantă. Chiar dacă vreo doamnă m-ar primi în casa ei, lucru de care mă îndoiesc, ar fi doar o chestiune de timp până când unul dintre masculii din casa respectivă – fratele, fiul sau poate chiar soțul – m-ar încolți în spatele scărilor. Atunci mi-aș pierde nu numai slujba, ci și reputația. Și, în lumea aceasta, o femeie dezonorată devine cea mai ușoară pradă pentru toate haimanalele și toți ticăloșii. Le aruncă tuturor o privire sumbră. Iar ăsta nu-i cel mai rău lucru care se poate întâmpla. Mai e o alternativă de luat în calcul. Să presupunem că însuși ducele mă dorește și vrea să mă facă amanta lui...

Dower scuipă o blasfemie, iar Cookie făcu un semn ca pentru a alunga deochiul, de parcă Laura ar fi spus că avea să devină iubita diavolului însuşi.

–Cine credeţi că o să oprească un bărbat atât de înstărit, puternic şi cu legături sociale să oblige o fată de la ţară săracă lipită pământului? Pe cuvântul meu, sunt unii în sat care ar zice că ar trebui să mă simt recunoscătoare pentru protecţia lui, adăugă ea. Deşi se înroşise toată, îşi ridică sfidător bărbia. Într-adevăr, mă voi vinde oricum unui străin, dar măcar e unul ales de mine.

Cuvintele ei mândre îi făcură pe toţi să se ruşineze.

Dower îşi trecu mâna peste grumaz.

–Dacă vrei să-l ai pe berbecul ăsta tânăr, atunci nu-mi mai rămâne altceva decât să te ajut să-l bagi în ţarc.

Laura îi sări de gât bătrânului şi îl sărută apăsat pe obrazul ţepos.

–Dumnezeu să te binecuvânteze, Dower! Nu m-aş fi putut descurca fără tine. Mâine la prima oră trebuie să pleci la Londra să te sfătuieşti cu unii dintre prietenii tăi vechi. Vreau să încerci să afli dacă s-a răspândit vestea că un domn din înalta societate a dispărut în ultimele zile.

–Sau vreun condamnat la spânzurătoare, bombăni Dower în barbă.

–Mai degrabă sper să fie vreun orfan fără nici un ban şi fără viitor, zise Laura începând să se plimbe din nou, de data aceasta mult mai relaxată. Dacă ne căsătorim înainte de ziua mea, anunţurile trebuie publicate în biserică în trei duminici consecutive, începând de poimâine. Asta înseamnă că am mai puţin de trei săptămâni să mă asigur că nu are deja o nevastă pitită pe undeva.

Având în vedere că nu îl cunoştea de mult timp şi că circumstanţele în care se cunoscuseră fuseseră cel puţin ciudate, Laura fu luată prin surprindere de durerea pe care i-o provocă acest gând.

–Sunt uşurat să constat că buna ta cuviinţă te împiedică să te măriţi cu unul deja însurat, rosti tărăgănat George. Păi, şi dacă Dower îi găseşte familia... sau soţia?

Laura oftă.

–Atunci bănuiesc că nu mai avem altă soluție decât să-l înapoiem proprietarei de drept.

–Ca pe o oiță rătăcită, sublinie Dower.

–Sau ca pe un porc pierdut, adăugă Lottie cu năduf.

–Dar, dacă te măriți cu el, insistă George, și abia după aceea cineva din Londra vine în Arden și îl recunoaște? Ce faci atunci?

–Cam când a fost ultima dată când în satul nostru uitat de lume a venit cineva din Londra? i-o întoarse ea, lăsându-l fără replică.

Nici unul dintre ei nu-și amintea când se întâmplase. Fratele ei însă era hotărât să demonstreze că putea fi la fel de lipsit de scrupule ca ea.

–Păi, și va semna în registrul de la primărie cu un nume fals? Atunci se mai cheamă că ești măritată cu adevărat, din punct de vedere legal?

Laura se opri; la asta nu se gândise. Folosindu-se de toată îndrumarea spirituală de care avusese parte la viața ei, îi răspunse cu fruntea sus:

–O să fim căsătoriți în fața lui Dumnezeu, și asta e tot ce contează, dacă mă întrebi pe mine.

Fără să spună nimic, Cookie se ridică de pe balotul de paie și porni către ușă.

Laura reușise să nu-și piardă cumpătul în ciuda bombănelilor lui Dower și a scepticismului lui George, dar, dacă Cookie o dădea din nou de gol, avea să izbucnească în plâns chiar acolo.

–Unde te duci?

Cookie se întoarse cu fața toată un zâmbet plin de tandrețe.

–Dacă vrei să-ți cos rochia de mireasă pân' de ziua ta, nu-mi pot pierde toată ziua în hambar cu vacile și găinile. Cred că Lady Eleanor a lăsat ceva crep alb prin mansardă, special pentru o asemenea zi, adăugă slujnica și-și tamponă ochii umezi cu marginea șorțului. Aș vrea ca iubita noastră doamnă să fie aici să te vadă la altar cu flăcăul acesta arătos. A fost una dintre dorințele ei cele mai mari, să știi.

Laura își reținu cu greu lacrimile. Lady Eleanor mai avusese o singură dorință mai arzătoare ca asta – ca într-o bună zi fiul ei să se întoarcă în brațele ei.

Laura o luă pe Cookie de braț.

– Crezi că s-ar supăra dacă i-am ciopârți un pic perdelele de dantelă belgiană din salon pentru mâneci?

Cele două femei ieșiră din hambar discutând despre buchetul și tortul miresei. Dower se luă după ele, scuturând dezgustat din cap.

– Mai bine rămâneau în hambar, unde le e locul. Numa' o nuntă poate aduce o privire tâmpă pe chipul unei fete altfel chibzuite.

După plecarea celor trei, în hambar se așternu o liniște grea. La un moment dat George se urni din loc și trase un șut cu toată puterea într-o găleată de tinichea. Grânele dinăuntru zburară într-un arc de cerc auriu, iar găleata ateriză cu un zgomot puternic ce răsună ca un tunet în liniștea neclintită din hambar.

– Zice că pentru ea face ce face, dar nu-i adevărat! strigă el. Pentru noi o face. Și numai eu sunt de vină, pentru că sunt prea tânăr ca să pot asigura traiul propriei mele familii. Se izbi iar de stâlp, cu pumnii strânși de neputință. Of, Dumnezeule, dacă aș fi măcar aproape bărbat...

Lottie stătea deasupra lui, în pod, cu picioarele încrucișate și fără să dea vreun semn că ar fi pe punctul de-a izbucni în isterice, după cum se aștepta el. Fețișoara ei mică și rotundă era palidă și inexpresivă, iar vocea straniu de calmă.

– Pur și simplu nu putem s-o lăsăm să facă așa ceva. Nu putem permite ca ea să-și sacrifice onoarea pentru noi. Merită mai mult decât să îndure o soartă mai rea decât moartea în mâinile ticălosului ăstuia.

– Tu n-ai văzut cum se uită la el, zise George supărat. Ca și cum își dorește moartea pe care i-o poate aduce îmbrățișarea lui.

– Ție ți-e ușor să vorbești. Nu ești femeie.

– Nici tu, îi reaminti el.

Lottie își sprijini bărbia într-o mână.

– Dacă Laura se mărită înainte de a împlini douăzeci şi unu de ani, moşteneşte conacul.

– Ăsta pare elementul esenţial în toată sminteală asta, fu George de acord, îngrijorat de expresia gânditoare a surorii lui.

– Dar Lady Eleanor nu a menţionat în testament şi că trebuie *să rămână* măritată.

– Ştii la fel de bine ca mine că Laura n-ar putea supravieţui dezonoarei de a fi divorţată.

– Cine a zis ceva despre divorţ? replică Lottie, mângâind ghemotocul de blană gri din poala ei. În romanele doamnei Radcliffe, răufăcătorului care încearcă să o compromită pe eroină i se întâmplă întotdeauna ceva fatal înainte de a reuşi.

George îşi puse mâinile în şolduri şi se uită în sus la ea.

– Zău aşa, Carlotta Anne Fairleigh, doar nu te gândeşti să-l omori pe bietul om? În ciuda prostiilor pe care le citeşti în cărţile alea ale tale, să ştii că nu poţi pur şi simplu să omori oamenii cărora nu le plac pisicile. Sau cărora nu le place de tine.

– Şi de ce nu? i-o întoarse Lottie. Ia gândeşte-te la avantaje. Văduvă fiind, Laura va beneficia de toate beneficiile mariajului, dar nu va suferi nici una dintre obligaţii. Iar dacă mirele se întâmplă să aibă un accident nefericit *după* nuntă, dar *înainte* de noaptea nunţii, atunci nu va trebui să aibă neplăcuta experienţă de a-l lăsa să-şi pună labele scârboase pe ea.

Ultimele cuvinte reuşiră să-l mişte pe George. Se duse spre ieşire, sperând ca aerul proaspăt să-i spulbere vălul de furie care îi umplea mintea. Parohia arsă în care locuiseră odată cu părinţii lor se zărea într-un colţ îndepărtat al proprietăţii, iar în zilele vântoase ca aceasta putea jura că încă simţea mirosul înecăcios de fum şi aşchiile de cenuşă pe limbă.

– Dacă mama şi tata ar fi acum aici, ar şti ce-i mai bine pentru Laura, spuse el, întorcându-şi faţa spre soarele dimineţii. Ar şti ce-i mai bine pentru noi toţi.

– Dar nu sunt. Noi suntem.

George suspină.

– Noi trei ne-am descurcat bine împreună până acum. Presupun că-mi imaginam că aşa are să fie şi de acum încolo.

–Se poate să fie aşa, zise Lottie cu blândeţe, dacă eşti de acord să mă ajuţi.

George închise ochii, dar tot nu scăpă de imaginea surorii lui în braţele unui străin. Preţ de câteva clipe, până şi vântul păru a se opri în aşteptarea răspunsului său.

Când se întoarse înapoi spre hambarul întunecat, avea un zâmbet sumbru pe buze.

–Laurei i-a stat întotdeauna bine în negru.

Dinţii albi ai lui Lottie sclipiră de acolo de sus.

–Asta-i şi părerea mea.

Capitolul 6

Erai întotdeauna un înger desăvârşit...

Nicholas Radcliffe era un om ţâfnos.

Află acest detaliu despre el în după-amiaza următoare, în jurul orei ceaiului, când uşa dormitorului se deschise pentru a suta oară în acea zi nesfârşită şi o persoană care nu era logodnica lui îşi făcu apariţia.

Se părea că neserioasa domnişoară Fairleigh decisese că era cel mai bine să-l lase la voia oricui trecea pe lângă camera lui, indiferent de oră. Chiar şi Dower îl vizitase scurt de dimineaţă, mirosind a oi şi încruntat de parcă avea o mască mortuară pe faţă. Îl informase pe Nicholas că pornea la drum spre Londra, la târgul de vite. Îşi mototolise pălăria cu boruri largi în mâini şi îngăimase un fel de scuză pentru că îl ameninţase cu furca, iar între timp îl fixase cu nişte ochi negri şi mărgelaţi care îl făcuseră pe Nicholas să se gândească că-i lua măsurile pentru sicriu.

După aceea, apăruse fratele Laurei, cu o tavă cu scrumbie afumată şi ouă, şi şi el îl privise mânios. Când îl întrebase ce-i cu sora lui, George mormăise ceva neclar şi o ştersese din cameră.

Când uşa se deschisese din nou puţin mai târziu, Nicholas sărise pur şi simplu din pat, fără să mai bage în seamă ameţeala

de care nu reuşise să scape. Avea o mie de întrebări de pus, iar la majoritatea doar Laura îi putea răspunde. Spre dezamăgirea lui însă, boneta albă care stătea într-o rână pe pletele cârlionţate era a lui Cookie. Îi smulsese ligheanul, săpunul, prosoapele şi lama din mâinile crăpate de muncă şi insistase să-l lase singur să se spele şi să se radă, neavând nici un chef să repete experienţa din ziua trecută.

Pe când femeia se pregătea să plece, nu se putuse abţine să nu-i zâmbească inocent şi să-i spună:

–Nu trebuie să te grăbeşti, Cookie. Mă îndoiesc că am ceva ce o femeie ca tine n-a mai văzut de sute de ori, spuse el, ridicând batjocoritor din sprâncene, apoi aruncând un ochi sub pătură. Sau cel puţin o dată.

Cookie se făcuse roşie ca focul, apoi chicotise ca o fetişcană.

–Vedeţi-vă de treabă, domnule. Sunteţi un domn tare pezevenchi, domnule.

–Mie stăpână-ta mi-a zis altceva, murmurase el pentru sine după ce Cookie plecă, iar zâmbetul i se stinse încet.

Pisicuţa care îi şedea pe genunchi îl privise nedumerită. În ciuda eforturilor repetate de a o uşui de acolo, creatura refuza să se dezlipească mai mult de un minut de lângă el.

Orele deveniră din ce în ce lungi, iar răbdarea lui – tot mai scurtă. Deja nu se mai simţea ca un pacient, ci ca un prizonier. Dacă ar fi avut pantalonii la el, măcar ar fi putut să se plimbe prin cameră. Migrena îngrozitoare se mai domolise, transformându-se într-o durere surdă enervantă, dar suportabilă.

Cu puţin înainte de ora de servire a ceaiului, taman când se pregătea să aţipească, uşa se întredeschise din nou. Văzu că nici de data asta nu era Laura, aşa că primul instinct fu să arunce cu ceva în uşă. Din poziţia în care stătea, nu vedea decât o grămadă de păr blond creţ prins cu o panglică roz pusă pieziş. I se părea că oaspetele acesta se târâie în patru labe.

De lângă pat se iviră nişte degete bucălate cu unghii scurte, care urcară pe bâjbâite periculos de aproape de coapsele lui. Văzând că nu reuşeşte să localizeze ce căuta, capul acela plin de bucle începu să se ridice ca o fântână arteziană. Când Lottie

Fairleigh își făcu apariția la marginea patului, Nicholas își mări ochii până deveniră două fante, privind-o printre gene.

–Aici erai, bestie neascultătoare, sâsâi ea, întinzându-se spre pisicuța ce moțăia lângă el.

–Nu așa se vorbește cu bărbatul cu care sora ta urmează să se mărite, zise Nicholas tărăgănat și se ridică într-o rână.

Lottie se prăvăli pe spate pe covor cu gurița ei roz căscată de uimire.

–Țin să te avertizez că, dacă ai de gând să începi din nou să țipi, o să țip și eu, și o luăm de la capăt.

Lottie închise gura.

–Așa. Mult mai bine, zise el. Ești aproape simpatică atunci când nu țipi ca din gură de șarpe.

–Aș vrea să pot spune același lucru despre dumneata, i-o întoarse ea, făcându-l să zâmbească fără să vrea. Se ridică și-și scutură șorțulețul alb din muselină, afișând o mutră ofensată. Mă scuzați că v-am deranjat, domnule, dar am venit să-mi recuperez pisica.

–Iar eu care credeam că ai venit să mă sufoci cu perna.

Lottie își înălță capul, și buclele i se balansară în aer. Ochii ei albaștri păreau atât de vinovați, că aproape îi păru rău că o necăjea. Își reveni însă repede și îi zâmbi dulce.

–O metodă crudă, însă eficientă de a scăpa de un musafir nepoftit, dar eu prefer otrava. Există foarte multe sortimente din care poți alege. Doar în pădurea de stejari am găsit eu singură șaptesprezece soiuri diferite de ciuperci otrăvitoare.

Nicholas se ridică în capul oaselor, trăgând cu ochiul spre resturile de mâncare rămase pe tavă.

–Iar acum te rog să ne scuzi, spuse Lottie și se întinse să ia pisica.

Animalul scoase ghearele și o zgârie de îi dădu sângele.

–Au! Ce i-ai făcut? întrebă Lottie și își supse degetul rănit, în vreme ce pisicuța își frecă ușor capul de pieptul gol al lui Nicholas, torcând încântată.

Nicholas își trecu o mână peste blana mătăsoasă a animalului și ridică din umeri.

– În ciuda a ceea ce arzi de nerăbdare să crezi, am şi eu farmecul meu.

– Aşa şi Napoleon; sau cel puţin aşa am citit, răspunse ea. Flutură cu mândrie din mână, de parcă ar fi fost ideea ei să se descotorosească de micuţul animal. Poţi s-o păstrezi pe trădătoarea asta mică. Am de unde să-mi aleg alt pisoi.

Îşi ridică nasul şi o porni spre uşă, sperând să iasă cu mai mult aplomb decât intrase.

– Carlotta?

Văzând că se întoarce imediat, Nicholas înţelese că-i ghicise corect numele de botez. Îi studie chipul micuţ şi încordat, sperând la o sclipire de recunoaştere. Îi era la fel de străină precum propria lui reflexie din oglindă.

– În pofida faptului că suntem evident două firi îndărătnice, sora ta m-a asigurat că ţinem unul la celălalt.

Copila îl privi fără să clipească.

– Atunci înseamnă că aşa e.

Făcu o plecăciune în faţa lui şi plecă. Nicholas se trânti exasperat între perne.

Când lumina arămie a lunii începu să se strecoare în cameră, Nicholas tânjea până şi după compania plângăreţei de Lottie. Nu mai putea suporta să zacă nici un minut în pat ca un invalid. Până şi pisica îl părăsise, evadând pe fereastra deschisă ca să vâneze greieri pe acoperişul luminat de stele.

Se aruncă pe burtă, strângând perna sub el. Poate dacă n-ar fi fost singur în pat nu i-ar mai fi fost atât de urât. Nu-i era greu deloc să şi-o imagineze pe Laura Fairleigh cu părul răvăşit pe pernă şi pe el sărutându-i fiecare pistrui de pe obraz în timp ce o împingea cu greutatea corpului său în salteaua moale din puf.

Îi făcea plăcere acest gând pervers, chiar dacă ştia că nu se potrivea cu loialitatea şi moralitatea fără cusur de care logodnica lui îl asigurase că dăduse dovadă.

Vechea casă se cufundase într-un final în ritmul scârţâit al somnului, amplificându-i neliniştea. Se ridică în fund, dădu pătura la o parte şi îşi coborî picioarele pe lângă pat. Spre surprinderea

lui, camera rămase locului, nu se mai învârtea şi nu se mai legăna, cum se temuse el.

Atunci zări biletul către libertate aşezat frumos pe perna de pe scaun.

O pereche de pantaloni.

Cineva îi adusese pe când moţăia.

Alungând şi ultimele fărâme de năuceală, traversă camera cu paşi încrezători şi trase pantalonii pe el, bucurându-se de confortul lor familiar. Descoperi cu bucurie că pe spătarul scaunului se afla o cămaşă la fel de îngrijită. Puse mâna pe ea şi se gândi că era un material cam extravagant pentru solda unui soldat. Îşi trase cămaşa pe el şi observă că găurile din material fuseseră reparate cu grijă, astfel că erau aproape invizibile. Poate că totuşi cămaşa nu era a lui, ci donată de vreun ofiţer binevoitor.

După ce se îmbrăcă îşi puse mâinile în şolduri şi se simţi mult mai relaxat în pielea lui.

Oricine naiba ar fi fost.

Îşi trecu mâna prin părul ciufulit şi tresări când ajunse la vârtejul din creştetul capului. Mai aflase ceva despre propria persoană pe parcursul acestei zile interminabile: nu-i plăcea să fie la cheremul unei femei. Laura nu avea nici un drept să-l informeze că era logodnica lui, după care să-l lase în plata Domnului, să facă el ce-o vrea cu această descoperire şocantă.

Cum hotărârea îi spori în acord cu forţa, se strecură pe holul întunecat, fără să ştie dacă pornea în căutarea logodnicei sale sau a lui însuşi.

Laura bântuia prin salon mai ceva ca o fantomă posedată. Nici nu se mai obosise să aprindă vreo lampă sau vreo lumânare, preferând ca lumina palidă a lunii să-i însoţească paşii nesiguri. Se temea că nu mai avea mult şi începea să-şi frângă neliniştită mâinile palide mai ceva ca o eroină surescitată din romanele gotice atât de îndrăgite de Lottie.

Una era să-şi imagineze că avea să-şi împartă zilele cu un străin, scăldaţi în lumina soarelui, şi cu totul altceva era gândul de-a i se alătura acestuia în pat în creierii nopţii. Visase de când era mică

să se mărite cu un astfel de bărbat, dar visurile acelea se terminau întotdeauna cu o declarație tandră de iubire și cu un sărut cast, nu cu un sălbatic de aproape doi metri în patul ei.

Scăpă printre buze un scâncet slab de panică. Logodnicul ei își pierduse memoria, dar ea își pierduse mințile de născocise un asemenea plan nesăbuit.

Îl evitase toată ziua și încercase să repete în minte povestea pe care o inventase despre ei. Nici nu îndrăznea să scrie un singur cuvințel despre asta în jurnalul ei, de teamă că el i l-ar putea descoperi.

„Păcatele tale te vor găsi." Aceasta era una dintre predicile preferate ale tatălui ei, și parcă îl și auzea cum o mustruluiește cu vocea lui domoală. Sigur că tatălui ei nici nu i-ar fi trecut prin minte că o fetiță atât de inocentă ar putea comite un păcat mai mare decât să nu-și învețe rugăciunea zilnică sau să fure un cub de zahăr din bol când mama se întorcea cu spatele. Nici unuia dintre părinții ei nu i-ar fi trecut prin minte că ar fi în stare să fure un om cu totul.

Umerii îi căzură. Era prea târziu să-i mărturisească totul și să-i implore iertarea. Era prea târziu să-i tragă una în cap cu sfeșnicul și să-l care înapoi în pădurea unde îl găsise. Acum era al ei – la bine și la rău.

– Un văr ne-a făcut cunoștință, mormăi ea și coti brusc la dreapta ca să nu se împiedice de divan. Un văr de gradul al doilea. Sau de gradul al treilea?

Își frecă tâmplele dureroase cu degetele, gândindu-se că la fel de bine putea să stea în pat și să o audă pe Lottie cum sforăia.

Scrinul vechi din lemn de trandafir se contura în lumina lunii. Deasupra stătea abandonată, dar nu uitată, o hârtie mototolită, printre celelalte obiecte împrăștiate. Era scrisoarea trimisă de ajutorul loial al lui Sterling Harlow. Laura simți că îl disprețuiește pe arogantul duce mai mult ca niciodată. El era cel din pricina căruia o luase pe drumul acesta care nu putea duce decât la pierzanie.

Bâjbâi prin colțul întunecat și găsi o cutie cu iască. Dădu foc unei margini a scrisorii, simțindu-se triumfătoare când o văzu cum se zbârcește și se înnegrește.

– Ia-o p-asta, diavol nenorocit, șopti ea, ridicând-o în aer. Să arzi în iad, acolo unde ți-e locul.

– „În rai nu-ncape dragoste făcută ură, în iad nu-i loc de furia femeii ponegrite"[1], auzi ea din spatele ei.

Capitolul 7

Deși i-am lăsat să mi te ia, ți-am păstrat de-a pururi loc în inima mea.

Vocea aceea gravă și mătăsoasă veni de undeva din umbră. Laura se întoarse pe călcâie, speriată de moarte că invocase diavolul cu blasfemia ei. Nu era Prințul Întunericului, ci doar logodnicul ei care se sprijinea de tocul ușii. Privirea pătrunzătoare din ochii lui sticloși o avertiza că se juca cu ceva mult mai periculos decât focul.

Înfășurat doar în plapumă, părea un fel de sălbatic magnific din junglele din Madagascar. Îmbrăcat cu pantaloni și cu cămașă, arăta cam la fel. Fără o haină și o eșarfă la gât care să-i sublinieze vitalitatea masculină, aceasta părea să se reverse dinspre el în valuri de nestăvilit. Părul blond cu tentă roșiatică, puțin mai lung decât era la modă, îi ajungea până la umerii lați, iar cămașa îi era descheiată la gât. Laura își coborî privirea, dar își dori să n-o fi făcut. Pantalonii din piele de căprioară defineau perfect mușchii elegant cizelați ai coapselor și ai gambelor. Era departe de-a fi vreun caraghios care să-și îndese pernuțe pentru a da iluzia că are picioare mai solide decât în realitate.

---

[1] *„But heaven has no rage like love to hatred turned,/nor hell a fury like a woman scorned"*, William Congreve, *The Mourning Bride* (1697), actul III, scena VIII (n.tr.)

Picioare sau altceva.

Simți o durere în vârful degetelor. Țipă și scăpă pe jos resturile arse, apoi călcă peste ele cu papucii.

– Era ultima notă de plată de la măcelar, explică ea sec, ridicându-și poalele cămășii de noapte ca să se ferească de aşchii. Poate deveni o persoană dificilă dacă nu-și primește banii până la întâi ale lunii.

Logodnicul ei îi urmări dansul ciudat cu un interes real.

– Ia spune-mi, îi trimiți pe toți creditorii tăi la dracu' sau doar pe cei care insistă să-și capete banii?

Laura își vârî degetul ars în gură, ca să evite să răspundă.

– Lasă-mă să mă uit la mână.

În vreme ce traversa încăperea, umbrele îi învăluiau chipul, făcându-l să pară chiar mai mare și mai amenințător decât în camera lui Lady Eleanor.

Inima Laurei se opri pentru o clipă. Dacă Dower avusese dreptate? Dacă adusese un criminal sau un hoț în casă? Dacă nu fusese tâlhărit, ci fusese el însuși tâlharul? Orice tâlhar care-și merită numele își poate permite să se comporte ca un domn adevărat. Poate-i descoperise minciunile și coborâse special să o sugrume.

Pe negândite, începu să se retragă din calea lui.

El se opri brusc.

– Dacă ești logodnica mea, de ce te porți de parcă ți-ar fi frică de mine? întrebă și veni și mai aproape, cu o expresie atât de îndurerată, de parcă ea ar fi fost singura persoană din lume care i-ar fi făcut vreodată ceva rău. Te-am rănit sau ți-am dat de înțeles că ți-aș vrea răul?

– Încă nu. Se lipi cu umerii de polița de deasupra căminului, făcând un vas de porțelan să se clatine. El se întinse pe lângă ea ca să împiedice vasul să cadă, blocându-i orice portiță de scăpare. Adică, vreau să zic că nu.

Uită de degetele arse când el îi luă obrazul în palmă și își lăsă degetul mare și aspru să se plimbe pe pielea ei moale. În loc să se facă mică sub atingerea lui, se trezi îndemnându-l să continue.

Vocea lui răgușită era fascinantă.

– Dacă sunt vreun necioplit care ridică mâna la femei, atunci ar fi trebuit să mă laşi pe mâna francezilor. Nu ar fi fost o pedeapsă nemeritată.

Laura se strecură pe sub braţul lui şi îşi căută adăpost pe scaunul de sub fereastra prin care pătrundeau razele lunii. Se cufundă între perne şi-şi puse palmele în poală.

– Nu mi-e frică de tine, minţi ea. Cred doar că ar fi mai bine să evităm să ne întâlnim atât de necuviincios.

– E cam târziu să-ţi faci griji pentru asta, având în vedere că până acum n-am reuşit să stăm de vorbă cu toate hainele pe noi, se amuză el. Cel puţin, eu nu-mi aduc aminte.

Laura se uită spre cămaşa ei de noapte. Era simplă, dar avea un guler bogat din dantelă, care îi dezvăluia însă mult mai puţin decât rochia pe care o îmbrăcase udă. Ciudat era că se simţea mult mai expusă din pricina părului care îi atârna în voie pe umeri. Cu siguranţă doar soţul unei femei ar trebui să o vadă aşa.

– În pofida stării în care eşti, spuse ea, sunt nişte detalii care trebuiesc rezolvate.

Zâmbetul lui păli.

– De aceea n-ai trecut deloc toată ziua la mine? Ca să rezolvi *detaliile?*

– Ai trecut printr-o traumă. Am presupus că ai nevoie de multă odihnă.

– Cam de câtă odihnă crezi că poate avea nevoie cineva? După tine, deja am oscilat între conştienţă şi pierderea cunoştinţei de... Îşi întinse o mână pe poliţă şi bătu cu degetele în ea. Mai exact, cât am zăcut inconştient?

Stătea acolo perfect relaxat, cu părul dezordonat şi desculţ, dar o privea cu mare atenţie. Oare voia să afle adevărul? Oare voia să o prindă cu minciuna?

Se strădui să îl privească în ochi.

– Doi dintre ofiţerii tăi te-au adus la uşa noastră acum aproape o săptămână. Având în vedere gravitatea rănii, nu erau siguri dacă-ţi vei mai reveni.

– Iar acum, că mi-am revenit, bănuiesc că sunt aşteptat înapoi la cazarmă.

– Oh, nu, se grăbi ea să răspundă. De când Napoleon a abdicat, iar Ludovic a urcat din nou pe tronul Franței, am primit asigurări că nu mai este nevoie de serviciile tale.

– Bine că măcar n-o să fiu spânzurat ca dezertor, replică el și se încruntă. Dar familia mea? Ei știu că m-am întors?

Laura își concentră toată atenția asupra cutelor micuțe pe care le făcuse cămașa de noapte.

– Mă tem că nu mi-ai vorbit niciodată despre familia ta, așa că mi-am zis că ați rupt legătura cu ceva timp înainte să ne cunoaștem noi. Ești genul căruia îi place să-și facă singur un rost în lume.

Pe fața lui se așternu o umbră fugară, care nu avea nimic de-a face cu razele de lună.

– Foarte ciudat, șopti el.

– Ce anume? îl iscodi Laura, temându-se ca nu cumva să-i fi trezit fără să vrea vreo amintire.

Un zâmbet melancolic îi înflori în colțul gurii.

– E primul lucru care mi se pare perfect adevărat din tot ce mi-ai spus.

– Vezi tu, nici unul dintre noi nu avem părinți. Mama și tatăl meu au murit într-un incendiu când aveam treisprezece ani. Acesta este și motivul pentru care verișorul meu drag, Ebenezer, a crezut că noi doi ne-am potrivi. El ne-a făcut cunoștință acum doi ani de Crăciun, când tu veniseși în permisie. Dragul de Ebenezer Flockhart... al doilea meu văr de-al treilea, adăugă ea, dar își dădu imediat seama de cât de ciudat sunase.

– Să-mi aduci aminte să-i mulțumesc data viitoare când ne întâlnim.

– Mă tem că nu se poate. El... el...

– A pierit în luptă? zise la întâmplare logodnicul ei.

Laura fu tentată să-i ofere imaginarului Ebenezer o moarte nobilă în slujba țării și a regelui, dar totuși mai avea o urmă de conștiință care o împiedică.

– S-a îmbarcat spre America. Ăsta era visul lui și, cum războiul s-a terminat și acolo, a plecat să și-l împlinească.

– Poate într-o bună zi îi vom face o vizită. Cum el e cel care ne-a făcut cunoștință, cred că nimic nu l-ar face mai fericit decât să vadă fețele vesele ale copiilor noștri.

– Copii? repetă Laura, ridicând prea mult vocea. Și cam câți copii ai în minte?

Nicholas ridică din umeri.

– N-am de unde să știu. Bănuiesc că vreo șase sunt suficienți, răspunse el și-și lăsă capul în jos cu o privire rușinată, în dezacord total cu sclipirea perversă din ochii lui. Pentru început.

Pe Laura o luă cu amețeală. În doar două zile avansase de la un sărut pe furiș dat unui străin la șase copii făcuți cu el.

Pentru început.

El izbucni într-un hohot de râs, fapt care o sperie.

– Nu trebuie să te sperii așa tare, draga mea. Nu făceam decât să te necăjesc. Sau ai uitat să mă informezi că n-am simțul umorului?

– Știam că mă tachinezi, îl asigură ea și scoate un râset cam nervos. Mi-ai spus întotdeauna că îți dorești doar doi copii – un băiat și o fată.

– Ce frumos din partea mea, zise el și se strecură pe scaunul de lângă ea, îndoindu-și picioarele lungi.

Laura se trase cât de departe îi permise semicercul confortabil al scaunului. El o prinse de mâinile reci ca gheața chiar înainte să cadă pe podea.

– Sunt puțin contrariat de comportamentul tău, draga mea. Îmi spui că am fost despărțiți o perioadă lungă, dar totuși nu pari deloc entuziasmată de... *reîmprietenire*.

– Domnule, te rog să-mi ierți sfiala. Am fost logodiți aproape doi ani, dar, din pricina carierei militare, vizitele tale aici n-au fost prea dese. Mi-ai făcut curte mai mult prin scrisori.

El o trase mai aproape, lăsând o expresie de încântare autentică să ia locul luminii batjocoritoare din ochii lui.

– Mai ai scrisorile de la mine? Ar putea să mă ajute cu memoria sau măcar să îmi dau seama ce fel de om sunt.

Laura nu se gândise că i-ar putea cere așa ceva.

– Mi-e teamă că le mai am. Nu mai sunt de mult.

Îi dădu drumul la mâini, profund mâhnit de răspunsul ei.

–Bine măcar că nu poate nimeni să te acuze de sentimentalism ieftin.

–Oh, nu, ai înţeles greşit! exclamă ea, şi-şi puse fără să-şi dea seama mâna pe braţul lui. Le-am preţuit fiecare cuvânt. Dormeam cu ele sub pernă... De aceea s-a şi întâmplat ca bătrâna Cookie să le arunce în cazanul de rufe. Îmi pare tare rău.

–Şi mie. Se lăsă la loc între perne şi-şi trecu mâna prin păr, apoi continuă pe un ton ce-i trăda frustrarea: Cum îţi explici că îmi aduc aminte de fiecare colţişor prăfuit din casa asta, dar de nici un moment petrecut aici?

–Nu ştiu, replică Laura, mult mai confuză decât el.

–Mă scoate din minţi că nu-mi pot aduce aminte nimic despre tine. Sau despre noi. Se întinse spre ea şi o privi drept în faţă. Ne-am sărutat?

Dacă nu i-ar fi văzut provocarea din privire, ar fi zis că o necăjeşte din nou. Îşi întoarse capul şi se gândi cât de ironic era să-l poată minţi fără să clipească şi să roşească atunci când îi spunea adevărul.

–O dată.

O luă de bărbie şi îi întoarse cu blândeţe chipul spre el.

–Ăsta-i cel mai ciudat. Aş fi putut să jur că nu sunt genul de bărbat care să se poată mulţumi cu un singur sărut al buzelor tale atât de dulci. Laura simţi un fior prin tot corpul când el îi atinse buzele cu degetul mare. Nu ai de ce să te temi, Laura. Nu tu m-ai asigurat că nu aş îndrăzni niciodată să compromit onoarea logodnicei mele? Te asigur că nu e ceva ieşit din comun ca până şi cel mai respectabili dintre viitorii soţi să fure un sărut sau două miresei sale înainte de nuntă.

Luna fu acoperită de un nor încărcat. Toată vraja dintre ei se risipi imediat, lăsându-i ca doi străini în noapte. Laura îi simţi foarte acut mirosul de săpun de pe maxilarul proaspăt bărbierit şi răsuflarea caldă aproape de gura ei în fracţiunea de secundă de dinainte ca el să-şi lipească buzele de ale ei.

Laura sărutase, dar nu *fusese* niciodată sărutată. Diferenţa, deşi subtilă, era uriaşă. La început el se mulţumi să o tatoneze cu dezmierdări fine, să-i savureze buzele pline şi catifelate. Fără

ca ea să-şi dea seama, buzele ei cedară sub presiunea care-o tortura, depărtându-se îndeajuns cât să-l invite înăuntru. Nu-i luase mult lui Nicholas să o înduplece.

Laura scoase un suspin în momentul când dulceaţa brută a limbii lui îi invadă gura. El îi puse o mână la ceafă şi se aplecă şi mai tare spre ea pentru a se afunda într-un sărut mai profund.

Se înşelase. El *chiar* o tachina. Nu cu vorbe înşelătoare sau batjocură fină, ci cu promisiunea nerostită a unor plăceri interzise. Pe cât de şocant era acest moment de intimitate, pe atât de greu îi era să-şi împiedice limba să-i răspundă, să se lase prinsă în dansul limbii lui cu o neruşinare care o uimea din cale-afară. El i-o muşcă, i-o gustă şi i-o dezmierdă, insistând asupra fiecărei noi senzaţii ca şi cum ar fi avut toată noaptea la dispoziţie pentru a-i umple gura de plăcere.

Sărutul ei din pădure îl scosese din amorţeală. Acum, în salonul întunecat, el o aducea la viaţă dintr-o existenţă apatică, făcându-i sângele să pompeze de la inimă către cele mai ascunse zone ale trupului ei, care începeau pe rând să îi vibreze într-un ritm din ce în ce mai alert.

Chiar când crezu că mai avea puţin şi leşina din cauza senzaţiei acesteia ameţitoare, buzele lui se desprinseră de ale. Ea descoperi apoi că el nu era mai puţin convingător când îi atingea curbele maxilarului, scobitura gâtului ei, pielea moale din josul urechii.

– Spune-mi „dragule", şopti el în timp ce îi prinse lobul urechii între dinţi.

– Hmm?

Scoase un suspin când îi simţi limba umedă în pavilionul urechii.

– Spune-mi „dragule". Nu mi-ai zis aşa toată ziua. Mi-a fost dor.

Capul ei se dădu pe spate când gura lui îşi croi drum înapoi spre buzele ei lacome. Îşi încolăci mâinile în părul lui, încercând să se agaţe de ceva într-o lume care îi aluneca periculos de sub picioare.

– Oh... dragule, suspină ea.

Fu răsplătită pe loc cu încă un sărut, unul mai dulce şi mai profund ca ultimul.

El însă nu putea fi mulțumit doar cu atât.

– Spune-mi pe nume, o imploră el.

Laura avu un moment în care i se șterse totul din minte. Era atât de confuză, că nici numele ei nu și-l mai știa, d-apoi numele cu care îl botezase pe el.

– Hm... uh... Nicholas.

– Din nou, murmură el, continuând să o sărute.

– Nicholas... Nicholas... Nicholas..., repetă ea ca un descântec între săruturi. Dacă ăsta nu era un moment de mare pasiune, atunci Laura nu știa ce putea fi. Oh, Nicky...

Torsul acesta gutural de abandon îl aducea pe Nicholas la un pas de nimicire. Dacă Laura nu îl mințise până atunci, avea să îi demonstreze el că era o mincinoasă – el era exact genul de bărbat care să compromită onoarea logodnicei lui. Genul de bărbat care ar trage-o în poala lui și i-ar domoli protestele feciorelnice cu sărutări adânci și pasionale, cu promisiuni șoptite pe care n-avea de gând să și le țină.

Doar că de data asta ar fi obligat să-și țină promisiunile toată viața.

Gândul acesta îl ajută pe Nicholas să facă imposibilul. Se opri din sărut.

Laura era deja în brațele lui, iar mâna lui ajunsese aproape de coastele ei, cu degetul mare la doar câțiva centimetri de umflătura apetisantă a sânilor. Inima ei bătea cu putere dincolo de acele coaste, ca un ecou tumultuos al inimii lui. Când își dădu seama că el nu o mai săruta, își deschise încet pleoapele.

Ochii îi erau încețoșați, iar buzele rozalii ca de bebeluș erau umflate și lucioase de la sărut. Acum gustase din cupa pasiunii și a inocenței, un amestec îmbătător pe care el putea să jure că nu-l mai încercase vreodată.

– Așa a fost și când ne-am sărutat prima oară?

Tonul acuzator din vocea lui o făcu să revină cu picioarele pe pământ. Încremeni în brațele lui.

– Domnule, aș zice mai degrabă că nu. Ai fost cât se poate de reținut.

–Atunci înseamnă că, pe lângă memorie, mi-am pierdut şi scrupulele. Îi dădu o şuviţă răzleaţă de pe obraz şi constată cu stupoare că îi tremurau mâinile. Ce-ar fi să te duci la culcare înainte să pierzi ceva şi mai de preţ?

Rostise aceste cuvinte ca o rugăminte, dar Laura decise cu înţelepciune că trebuia să le ia ca pe un avertisment. Se retrase din îmbrăţişarea lui cu bruma de demnitate care îi mai rămăsese.

–Prea bine. Îţi urez noapte bună.

Îşi păstră alura demnă până dispăru din raza lui vizuală, apoi o luă la goană pe scări de parcă însuşi diavolul era pe urmele ei.

Nicholas îşi duse mâna la bărbie. Poate chiar era.

Încercase să-şi uimească logodnica cu săruturi caste şi cu vorbe frumoase, nu s-o răvăşească până o face să geamă de plăcere la un perete distanţă de familia ei. Gândul acesta îi aduse în minte imaginea Laurei sprijinindu-se de perne, cu poalele cămăşii de noapte ridicate până la talie, în timp ce el îi învăluia în săruturi suspinele de plăcere.

–Fir-ar să fie, înjură el, ridicându-se.

Nu putea nega că răspunsul lui la atingerea inocentă a buzelor ei fusese aprig, primitiv, posesiv. Dacă era să se ia după ea, fuseseră despărţiţi aproape un an. Chiar atât să fi trecut de când nu mai sărutase o femeie? Îi veni în minte un gând ciudat. Era obsedat de fidelitatea ei, iar el habar n-avea dacă îi rămăsese credincios în tot timpul cât fusese plecat. Poate că şi el, la fel ca mulţi alţi soldaţi dinaintea lui, căutase alinarea în braţele vreunei femei desfrânate în timp ce visase la femeia cu care avea să se căsătorească.

Scutură din cap, încă minunându-se de pasiunea care izvorâse între ei. Sărutul îi demonstrase că Laura avusese dreptate într-o privinţă – era a lui. Nu mai avea nici un dubiu în legătură cu asta.

Tocmai se îndrepta spre patul lui confortabil, dar rece, când îşi aduse aminte de hârtia căreia îi dăduse Laura foc. Îngenunche şi se uită la rămăşiţe.

Dădu peste o bucată de ceară topită – încă la fel de caldă, moale şi maleabilă cum fusese şi Laura. Se ridică uşor, netezind ceara între degete. Nu-şi aducea aminte de viaţa lui de dinaintea dimineţii zilei de ieri, dar îşi aducea aminte că măcelarii

din sate nu prea obişnuiau să-şi pecetluiască notele de plată cu ceară scumpă.

Capitolul 8

Mă rog neîncetat în fiecare noapte pentru tine...

Când Nicholas se trezi a doua zi de dimineaţă, bubuitul din capul lui revenise cu asupra de măsură. Mormăi şi îşi trase perna peste cap, amortizând cât putu zgomotul.

Şi atunci îşi dădu seama că bubuitul nu venea din interiorul lui, ci de undeva de afară. Îşi recuperă pantalonii de la piciorul patului, şi-i trase pe el şi se repezi la geam.

Îl deschise, se aplecă peste marginea ferestrei şi trase adânc în piept aerul îngheţat. Noaptea lăsase un văl de rouă peste iarbă ce strălucea sub razele soarelui de dimineaţă. Zgomotul acela răsuna în continuare, rostogolindu-se printre dealuri şi de-a lungul pajiştilor într-un zvon de clopote deopotrivă nostalgic şi încântător. Era ca un cântec care avea forţa să ridice multe semne de întrebare unui bărbat, genul de cântec care te chema să te întorci acasă.

Dacă aveai o casă.

Nicholas închise fereastra cu blândeţe amestecată cu fermitate, dar nu reuşi să amuţească pe deplin cântecul lor fascinant nici măcar când trase perdelele.

Când uşa din spatele lui se întredeschise, se întoarse, fericit că de data asta avea pantalonii pe el.

– E careva în casa asta infernală care să bată mai întâi la uşă?

Cu braţele pline de haine, Laura reuşi să facă o plecăciune în batjocură şi îi zâmbi.

– Bună dimineaţa şi ţie, domnule.

Logodnica lui era absolut fermecătoare în rochia albă de muselină ornată cu flori albastre. Sub sânii obraznici avea o panglică albastră asortată. Tivul festonat îi dezvăluia gleznele,

ciorapii albi și pantofii de mătase. Pe cap purta o bonetică din pai decorată cu câteva panglici și prinsă sub bărbie cu o fundă fercheșă. Îi mai lipsea un mieluțel făcut tot din panglici, și putea poza liniștită pentru portretul fecioarei păstorițe.

Nicholas se încruntă. După noaptea trecută, nu avea nici cea mai mică intenție să o lase să îl transforme pe el în miel. Cu atât mai puțin într-unul de sacrificiu.

Așeză teancul de haine pe scăunelul de lângă masa de toaletă.

– Ți-am adus niște haine pentru biserică. Cookie le-a găsit în pod. Sunt ele cam ieșite din modă, dar mă îndoiesc că va observa careva din Arden.

Nicholas își încrucișă mâinile la piept și o privi suspicios.

– De ce aș avea nevoie de haine pentru biserică? Doar nu ne căsătorim în dimineața asta, nu?

Laura izbucni în râs.

– Nu.

– Atunci de ce mergem la biserică?

– Pentru că e duminică dimineața.

El o privi în continuare mirat.

– Și noi mergem *întotdeauna* la biserică duminică dimineața.

– Da?

– Mă rog, *eu*, dar, din ce am înțeles din scrisorile tale, nici tu nu ai pierdut nici o slujbă, spuse ea radiind. Ești foarte evlavios.

Nicholas se scărpină pe gâtul țepos.

– Să mă ia naiba dacă aș fi crezut că eu și Cel de Sus ne avem atât de bine, replică el, privind-o sfidător. Cred că știi foarte bine că n-am nici o intenție să-mi cer iertare Lui pentru sărutul de azi-noapte. Nu-mi pare câtuși de puțin rău.

Laura se îmbujoră, dar îl privi cu cutezanță.

– Nu te rogi pentru iertare, dar poate ar trebui să ne rugăm amândoi pentru cumpătare.

– Poate exagerezi. Sărutul este expresia inocentă a afecțiuni, nu-i așa?

Laura nu era deloc expertă în arta dragostei, dar nici atât de naivă încă să creadă că sărutul lor fusese inocent.

– Ar putea fi, da, admise cu jumătate de gură.

–Şi nu tu m-ai asigurat că am fost însuşi întruparea cumpătării când ne-am sărutat prima oară?

Laura se temea că vorbele acestea aveau să se întoarcă împotriva ei. Deja regreta decizia de a-l minți mai mult decât era necesar.

–E ceva ce-ar trebui să ştii despre acel sărut.

Nicholas aşteptă tăcut.

Ea luă o gură mare de aer.

–În acel moment, erai inconştient.

Nicholas făcu ochii mari.

–S-a întâmplat chiar după ce te-ai întors la noi, şi cred că încercam să mă conving că nu eşti rănit, ci doar adormit. Arătai atât de vulnerabil şi de îngrozitor cum zăceai aşa – ca un prinț din poveşti asupra căruia a fost aruncat un blestem. Ştiu că a fost doar o fantezie copilărească, dar eu chiar am crezut că, dacă te sărut, o să rup acea vrajă.

–Vai, domnişoară Fairleigh, sunt şocat! Nu pot să cred că un model de decență aşa ca tine ar putea profita de un bărbat neputincios pentru a-ți revărsa amabilitatea asupra lui.

Fără să se mai gândească la nimic, Laura se apropie de el şi îi puse o mână pe braț.

–Te rog să nu gândeşti aşa despre mine! N-am mai făcut niciodată un lucru atât de păcătos. Nu ştiu ce m-a apucat. Eu...

Protestele ei încetară în momentul în care îşi dădu seama că el râdea în hohote, iar gropița din obraz îl făcea să pară la fel de copil ca George.

Laura se îmbățoşă şi se trase de lângă el.

–Domnule, nu-i nevoie să râzi de mine. A fost doar un scurt moment de rătăcire pe care l-au avut de suferit judecata şi moralitatea mea. Te asigur că aşa ceva nu se va mai repeta.

Râsul lui se stinse într-un chicotit cald.

–Ăsta-i mare păcat.

Laura pufni cu afectare.

–Având în vedere neseriozitatea cu care priveşti logodna noastră, văd că rămâne doar în responsabilitatea mea să mă asigur că buzele noastre nu se vor mai întâlni decât după ce ne vom

rosti jurămintele la altarul bisericii St. Michael. Până în acea zi, nu ne vom mai afla niciodată singuri într-o încăpere.

– Păi, uite că acum suntem singuri, îi atrase el atenția, cu zâmbetul jucându-i în continuare pe buze.

Laura se uită în jur prin dormitorul umbrit, oprindu-şi privirea pe patul dezordonat care încă mai purta amprenta trupului lui masiv şi cald.

– Da. Dar nu ai îndrăzni să mă săruți acum, când Lottie e chiar pe hol, iar Cookie jos.

Nicholas arcui o sprânceană aurie.

– Ah, nu aş îndrăzni?

Îşi trecu mâinile pe sub coatele ei şi o trase în brațele lui, iar ea îşi dădu seama că, Dumnezeu s-o aibă în pază, sperase ca el să facă asta.

Dar el îşi plecă privirea către ea, şi scânteierea din ochii lui dispăru, lăsându-i straniu de sumbri.

– Am fost bun cu tine, Laura? Mi-a păsat de ceea ce simți? Te-am făcut fericită?

Laura inspiră cu dificultate, considerând ardoarea lui chiar mai dezarmantă decât şarmul.

– Te-ai purtat cu mare grijă. Mi-ai scris în fiecare săptămână fără abatere, iar în săptămâna aniversării mele mi-ai trimis două scrisori. Pentru că nu erai aici să-mi aduci flori, ai desenat nişte buchețele pe marginea colilor de hârtie. Iar când veneai în vizită, aduceai mereu câte un mic dar pentru Lottie şi pentru George.

În vreme ce minciunile curgeau fără nici un efort de pe buzele ei, Laura înțelese că îl descria pe bărbatul visurilor ei. Un vis care se întrupase chiar în fața ochilor ei.

– Îmi vorbeai mereu în scrisori despre cât de fericiți vom fi după ce ne vom căsători. Cum vom bea ciocolată caldă în pat în fiecare dimineață şi cum ne vom plimba în fiecare seară la asfințit, iar după aceea ne vom strânge în salon cu restul familiei ca să jucăm cărți şi să cântăm la pian. Cum ne vei citi în fața focului până când tuturor le vor cădea greu pleoapele. Îşi coborî privirea, copleşită de o sfială subită. Apoi cum ne vom retrage în dormitorul nostru.

Ochii lui Nicholas deveniră pâcloşi, de parcă imaginea aceea idilică ar fi fost într-un fel dureroasă.

– Şi nu ţi-a părut niciodată rău că suntem logodiţi?

Laura scutură din cap.

– Nu. Niciodată.

O trase şi mai aproape, se aplecă şi îi atinse uşor buzele. Moleşeala dulce care o cuprinse o luă pe nepregătite. Nu mai apucă să se predea cu totul lui, că el se retrase cu o expresie indescifrabilă pe chip.

– Atunci nu pot decât să mă rog să nu te fac să regreţi nici de acum încolo.

Nicholas intră în strana familiei în urma Laurei şi a fraţilor ei, gândindu-se că oamenii din Arden trebuiau să fie cu toţii orbi să nu observe cât de demodate îi erau hainele. În ciuda faptului că nu-şi aducea aminte nimic din fosta lui viaţă, era aproape sigur că nu se mai simţise niciodată la fel de ridicol. Pantalonii până la genunchi erau îndeajuns de umilitori, dar Laura îi mai dăduse şi nişte şosete colorate cu dungi, pantofi cu cataramă, o vestă brodată şi o haină stacojie cu nasturi lucioşi din aramă. Se încadra perfect în orice salon de familie – cu o generaţie în urmă. Dacă ţinuta i-ar fi fost completată şi de o perucă pudrată, atunci ar fi putut candida pentru poziţia de majordom al regelui.

Se ţinu de nas, liniştindu-se cu gândul că biserica veche mirosea şi mai a mucegai decât el.

George şedea pleoştit la capătul rândului, păstrând între el şi familie distanţa maximă pe care i-o permitea rândul de bănci lung şi îngust. Lottie stătea lipită de Laura, iar mutrişoara ei inocentă de îngeraş era tulburată doar de faptul că poşeta pe care o avea în poală nu voia nicicum să stea locului.

Nicholas trase cu ochiul spre profilul senin al Laurei. Părea la fel de impasibilă la disconfortul lui, pe cât era şi la faptul că el îşi lipise coapsa caldă de a ei. Îşi ţinea cu sfioşenie mâinile înmănuşate pe cartea de rugăciuni şi privirea pironită spre amvonul de mahon din care preotul binevoia să îi binecuvânteze. În momentul în care versurile de început ale imnului „Vino tu, izvor de bine" inundară

naosul, Laura îi făcu semn să se ridice. Vocea ei nu era de soprană, așa cum se așteptase, ci ușor răgușită, reușind să trimită un fior de dorință pură prin tot corpul lui. Nicholas își înălță privirea îndurerată spre tavan, așteptându-se cumva ca Dumnezeu să-l trăsnească din clipă-n clipă cu un fulger pentru gândurile lascive pe care le avea în casa Lui sfântă.

În vreme ce stăteau în picioare, simți niște furnicături ciudate la ceafă. Își trase de guler, temându-se să n-aibă vreo nefericită de molie rămasă pe acolo, dar nu scăpă de senzație. Se uită în spate și descoperi un bărbat cu o singură sprânceană mare și stufoasă care îl privea extrem de tăios. Se întoarse și mai zări un alt curios în cealaltă parte a bisericii, un bărbat cu semne pe față care părea să aibă nevoie de-o săpuneală zdravănă. Bărbatul îl privi cu răceală mai puțin de un minut, după care își lăsă cu sfială privirea în pământ.

Neînțelegând nimic, Nicholas își concentră atenția spre altar. Probabil că, din pricina ținutei sale ridicole, devenise suprasensibil, luând curiozitatea nevinovată drept ostilitate. Enoriașii își reocupară locurile, iar preotul cu păr alb se lansă într-o predică monotonă, făcându-l pe Nicholas să se teamă că are să cadă iarăși într-o stare de amorțeală.

Tocmai începuse să moțăie, când intonație crescândă a preotului îl făcu să tresară.

–... Îmi revine onoarea de a anunța și de-a publica anunțurile legate de căsătoria domnului Nicholas Radcliff cu domnișoara Laura Jane Fairleigh. Dacă există cineva care are ceva de obiectat cu privire la unirea sfântă dintre acești doi oameni, îl invit să declare aici, în gura mare. Asta e prima strigare.

Nicholas nu fu singurul surprins de vorbele preotului. În loc de tradiționala liniște care urma unui asemenea anunț, biserica se umplu de un zumzet neliniștit. Nicholas se uită în stânga, apoi în dreapta. Erau mai mulți bărbați care îl priveau insistent acum și nici unul nu-și ascundea pica. Nicholas nu se abținu să se întrebe dacă vreunul dintre ei era suficient de educat cât să îi fi scris logodnicei lui scrisoarea pe care Laura o arsese în noaptea

aceea sau suficient de priceput cu vorbele cât să-i stârnească o pasiune arzătoare.

Laura rămase cu privirea pironită în față, roșie în obraji. Corpul îi era rigid și nimic nu-i trăda moliciunea cu care se abandonase în brațele lui.

În vreme ce preotul își începu colecta, Nicholas luă mâna înmănușată a Laurei și îi șopti:

– Puteai măcar să mă previi că asta are să se întâmple.

Năsucul ei cârn se încreți puțin când îi răspunse la fel de încet:

– E doar prima strigare. Încă mai ai la dispoziție două duminici să mărturisești ce ai împotriva acestei uniuni.

Nicholas își trecu degetul mare peste mâna ei, cu o mângâiere posesivă.

– De ce-aș vrea asta, când îmi e clar că sunt cel mai invidiat bărbat din sat? După cum se uitau mulți la mine, aș zice că nu sunt singurul care te-a cerut de nevastă.

– Dar ești singurul pe care l-am acceptat, sublinie ea.

– Deci ce să înțeleg că logodna noastră a fost secretă sau și-au pierdut și restul petitorilor memoria?

– Șșșșș, zise ea și își trase mâna. A sosit momentul să-mi cer iertare în fața Domnului pentru păcatul nostru.

Se ridicară împreună cu ceilalți, iar el se aplecă spre ea și îi murmură cu voce răgușită:

– Ce păcat are de mărturisit o ființă castă ca tine?

Sclipirea de teamă apăru din nou în ochii aceia în care n-ar fi trebuit să existe nici umbră de întristare.

– Poate ai uitat vorbele din scriptură, domnule. Nu există om fără de păcat. Nici măcar unul, spuse Laura și se lăsă în genunchi, ascunzându-și fața de el.

Nicholas rămase câteva clipe cu privirea spre boneta ei bej, după care îngenunche și el, destul de stânjenit. Ar fi putut să jure că nu era genul de bărbat care să îngenuncheze în fața nimănui – nici măcar în fața lui Dumnezeu. Putea să-și închidă ochii smerit și să se prefacă doar că se roagă. Laurei îi veneau foarte ușor

cuvintele pe buze, cuvinte prin care se lepăda de el, fără să-i pese că cineva interesat ar fi putut-o auzi.

–Se potrivesc, nu-i așa? bodogăni George, alungând o gâză care i se flutura prin fața ochilor.

–Mie nu mi se pare că se potrivesc deloc, răspunse Lottie, scoțându-și nasul din volumul uzat din *Călugărul ucigaș* pe care o pitise în interiorul cărții de rugăciuni. E mult prea înalt și respingător pentru ea.

Cei doi frați se opriră pe treptele de piatră ale bisericii St. Michael, uitându-se urât spre grupul care se adunase în curtea însorită ca să ureze cuplului toate cele bune. Deși mulți dintre cei care o curtaseră pe Laura stăteau retrași, ceilalți săteni erau entuziasmați de nuntă și de faptul că aveau un străin manierat printre ei. Lottie constată că Nicholas chiar avea șarmul acela cu care se lăudase în fața ei în vreme ce îl urmărea cum îndura fără să crâcnească bătăi pe spate de la bărbați însurați și zâmbete lingușitoare de la soțiile lor. Până și acritura de Widow Witherspoon râse ca o școlăriță când el îi duse mâna osoasă la buze.

–Și, i-ai cerut iertare Domnului pentru crima pe care plănuiești să o comiți? întrebă George.

Lottie închise cartea cu zgomot.

–Prefer să nu o consider o crimă, ci mai degrabă un accident extrem de nefericit.

–Accident nefericit e când nu mai știi unde ți-ai lăsat ochelarii sau uiți să-ți legi șireturile, nu când pici mort la o oră după nuntă. Da' te-ai gândit ce-o să faci să ieși basma curată? întrebă George cu ochii la Laura, care îi zâmbea radios lui Nicholas. Eu mă gândeam mai degrabă c-o să am plăcerea să-i vâr fața aia de îngâmfat în tortul miresei și să-l sufoc.

Lottie clătină din cap, mângâind mutrișoara mustăcioasă și blănoasă care îi ieșea din poșetă.

–Mă tem că e prea pe față. În *Castelul din Otranto* a domnului Walpole, Conrad e găsit strivit de un coif uriaș. Aș prefera să mă otrăvesc singură decât să fac așa ceva.

– Mda, păi oricum mă îndoiesc că-s prea multe coifuri uriaşe prin jurul parohiei.

– Sigur că n-am eliminat complet varianta unui glonţ rătăcit sau a înecului. Am de gând să fac câteva experimente în următoarele două săptămâni, ca să găsesc cea mai plauzibilă metodă de a scăpa de un mire nedorit.

– Şi dacă nici unul dintre *experimentele* astea n-au rezultatul la care speri?

George se uită la Lottie, care-şi ridică privirea spre cer. Pe parapetul clopotniţei trona un înger de piatră cu aripile desfăcute. Legenda locală spunea că rolul îngerului era să alunge spiritele rele. Obrajii durdulii şi bărbia ascuţită ale îngerului aduceau cu ale lui Lottie.

Lottie scoase un oftat melancolic.

– Atunci va trebui să căutăm spre înălţimi, pentru un strop de inspiraţie divină.

Laura se întrebă dacă era un sacrilegiu să stai în curtea bisericii visând la sărutul unui bărbat. Zâmbea, încuviinţa din cap fericită şi strângea mâinile sătenilor adunaţi să o felicite, dar mintea îi era doar la salonul luminat de lună şi la săruturile îmbătătoare ale unui străin.

Străinul acela stătea lângă ea şi o atingea uşor cu cotul, trimiţându-i prin corp fiori de dorinţă. Deşi se prefăcuse foarte atentă la predică, îi fusese aproape imposibil să se concentreze la cuvintele acesteia cu Nicholas atât de aproape de ea. Preotul vorbise despre virtuţile stăpânirii de sine, iar ea revăzuse în minte momentele acelea delicioase când mai că şi-o pierduse pe-a ei.

Betsy Bogworth, fiica tăbăcarului, ai cărei dinţii ieşiţi în afară şi a cărei tendinţă de a-şi încreţi întruna nasul o făceau să semene cu un iepure crescut peste măsură, o apucă pe Laura de mânecă.

– Să-ţi fie ruşine că ai ţinut un asemenea secret! De ce nu ne-ai spus că eşti logodită, răutate ce eşti?

– A fost ideea domnului Radcliffe să păstreze secretul până în momentul în care îşi achită obligaţiile militare, răspunse Laura.

– Da? întrebă el cu inocenţă, deşi privirea îi era încruntată.

Zâmbetul Laurei deveni mai încordat.

– Sigur că da, dragule.

Sora lui Betsy, Alice, o fărâmă de om, își împreună palmele sub bărbie.

– O logodnă secretă! Ce încântător de romantic! Cât de nerăbdătoare l-oi fi așteptat să se întoarcă!

– Oh, da, răspunse Laura, trăgând cu coada ochiului la Nicholas și poposind cu privirea asupra buzelor lui. L-am sărutat mai mult decât o să știi vreodată.

Sprâncenele galbene ca paiul ale lui Alice se ridicară brusc. Toată lumea amuți, în timp ce Nicholas își dregea glasul și scormonea pământul cu vârful pantofului.

Laura putea simți că se înroșise toată.

– L-am *așteptat* mai mult decât o să știi vreodată, asta am vrut să zic.

Betsy se întoarse spre Nicholas și își încreți nasul.

– Toți bărbații neînsurați din Arden au încercat să-i câștige inima și au dat greș. Cum se face că dumneata ai reușit, având în vedere că nici unul dintre noi nu te-a văzut când ai venit în vizită și i-ai făcut curte?

Nicholas zâmbi îngăduitor.

– O las pe logodnica mea să răspundă la această întrebare.

Laura nu îndrăzni să se uite spre el, dar știa că aștepta cu interes răspunsul.

– În primul an de după logodnă, vizitele lui la moșie au fost foarte scurte și rare și niciodată n-a fost timp să ajungem și în sat. În al doilea an, mi-a făcut curte aproape exclusiv prin scrisori. În scrisori mi-a mărturisit cu adevărat ce simte pentru mine. Poate fi foarte convingător cu gura. Laura se fâstâci. Adică... cu *vorbele*.

Salvarea îi veni de unde se aștepta mai puțin. Halford Tombob își croia drum cu bastonul prin înghesuială. Bătrânul afurisit refuza să poarte ochelari, dar avea de fiecare dată un monoclu uriaș care îi atârna de una dintre butonierele de la vestă.

Mulțimea amuți când își duse cu o mână plină de pete de bătrânețe monoclul la ochi și îl privi pe Nicholas precum un greier

cu un singur ochi. Îl studie preț de câteva momente stânjenitoare, apoi anunță cu o siguranță de nezdruncinat:

– Recunosc acest chip.

Capitolul 9

Uneori mă întreb dacă măcar îți aduci aminte de mine...

Laura simți că-i stă inima-n loc, după care i-o luă razna. Cu siguranță bătrânul se înșela. Din ce știa ea, Halford Tombob nu mai părăsise satul de când fusese încoronat George al II-lea.

– Nu vreau să par nerespectuoasă, domnule Tombob, spuse ea și-și încolăci mâna de brațul lui Nicholas, dar este imposibil. Aceasta este prima vizită a logodnicului meu în sat.

Pe fruntea lui ca pergamentul apăru o încruntătură.

– Ești sigură? Ei bine, e tare ciudat. Aș fi putut să jur... Clătină din capul alb și lânos. Greșeala mea. Nici privirea, nici judecata nu-mi mai sunt ce-au fost, mai zise el și se îndepărtă clătinând din cap.

– Domnule, așteptați puțin, spuse Nicholas pe un ton respectuos, dar care suna atât de autoritar, încât nu aveai cum să nu i te supui. Bătrânul se întoarse spre Nicholas, care îi fixa chipul cu privirea. Puteți să-mi spuneți de ce ați crezut că mă cunoașteți?

Tombob înfipse vârful bastonului în pământ.

– Mi s-a părut că semănați cu un băiat pe care l-am cunoscut odată. Nu-mi mai aduc aminte numele lui. Avea însă un suflet bun, curat ca lacrima, nici pomeneală de vreo umbră de neobrăzare.

Un zâmbet începu să curbeze buzele lui Nicholas.

– Atunci doamna are dreptate. N-am cum să fiu băiatul acela.

Toată lumea, inclusiv Tombob, izbucni în râs la gluma lui Nicholas. Laura îl trase de braț, cu nervii întinși la maximum după atâtea zdruncinături într-o singură zi.

– Hai, domnule Radcliffe. Nu mai putem zăbovi. Cookie ne așteaptă cu masa.

*

Se urcară caleașca veche și în scurt timp ajunseră pe aleea pietruită din fața casei, unde îi aștepta nu Cookie, ci Dower, care tocmai se întorsese de la Londra. Chipul bătrânul știa doar două expresii – încruntat și foarte încruntat –, așa că era imposibil să-ți dai seama dacă adusese vești bune sau proaste.

Nicholas nu mai apucă să-i ofere mâna ca să o ajute să coboare, că Laura năvăli afară, cât pe ce să-și agațe rochia în graba asta a ei.

– Bine-ai revenit, Dower. Ai găsit berbecul potrivit pentru oile noastre?

– S-ar putea, zise el criptic.

– Ne-am descurcat foarte bine fără un berbec nou, interveni George, aruncându-i lui Nicholas o privire piezișă. Nu văd de ce ne-ar trebui unul chiar acum.

– Poate doar ca să-l facem la proțap, adăugă cu candoare Lottie.

– Hai, Dower, vino, zise Laura, râzând forțat. Avem de discutat despre animale, așa că ar fi mai bine să mergem în hambar.

Înainte ca frații ei să-i ridice suspiciuni lui Nicholas, porni spre hambar, trăgându-l pe Dower după ea în viteză, atât cât putea el cu picioarele lui crăcănate. De îndată ce închise și zăvorî ușa hambarului, se întoarse spre el.

– Ce anume ai aflat în Londra, Dower? Se aude ceva despre vreun domn dispărut?

– Nu mă repezi așa, fătucă. Lasă-mă să-mi trag sufletul.

Deși ardea de nerăbdare, știa că n-avea nici un sens să-l zorească pe Dower când nu voia să fie zorit. Cookie îl cicălise odată să ducă o plăcintă cu carne proaspăt scoasă din cuptor unuia dintre vecini, dar la acesta ajunsese peste o săptămână, cu crusta mucegăită și cu trei felii lipsă.

Stătu acolo fierbând înăbușit, în timp ce el își sprijini un picior pe o găleată răsturnată, își scoase pipa din buzunar, o aprinse și trase liniștit din ea. Tocmai când Laura se gândea că în curând avea să se înfigă în părul lui sau o să-și smulgă singură părul din cap, Dower își țuguie buzele și scoase o trombă de fum, după care zise:

– E un domn dispărut, da.

Laurei i se înmuiară genunchii, şi se lăsă pe un balot de paie.

– Of, asta e, ce să mai zic. O să mergem toţi la închisoare.

Dower mai trase un fum din pipă.

– A dispărut acum mai puţin de o săptămână. A vrut să se ducă la un tripou, dar n-a mai ajuns acolo. Nevastă-sa urlă neîncetat de atunci că a căzut în ghearele morţii.

– Oh! exclamă Laura, simţindu-se de parcă tocmai ar fi primit o copită în stomac de la una dintre văcuţe.

Deci Nicholas nu mai avea nevoie de o soţie; avea deja una. Buzele subţiri ale lui Dower se strâmbară cu răutate.

– Bineînţeles că sunt voci care şuşotesc cum că a fugit în Franţa cu amanta.

Laura îşi înălţă brusc capul.

– Are *şi* nevastă, *şi* amantă?

Dower încuviinţă admirativ din cap şi suflă fumul pe nări.

– Tre' să-l respectăm pe omu' ăsta. Dumnezeu ştie că eu d-abia m-am descurcat să fac o femeie fericită, d-apăi două.

Laura îşi aduse aminte de vorbele afectuoase pe care Nicholas i le şoptise în ureche şi de senzaţia de căldură produsă de gura lui lângă pielea ei, aşa că nu îşi putu ascunde amărăciunea din glas.

– Sunt sigură că ştie ce-i de făcut ca să ţină o femeie *fericită*. Unii bărbaţi au asta în sânge.

Se ridică şi începu să se plimbe între ţarcuri. Nu era prea cinstit să-l judece pe Nicholas când nici ea n-avea un caracter tocmai ireproşabil. Ar fi trebuit să se simtă vinovată, nu cu inima zdrobită.

– Săraca nevastă. Cât o suferi gândindu-se la ce ghinion teribil s-a abătut asupra bărbatului ei!

Dower încuviinţă iarăşi din cap.

– Aş mai adăuga că a rămas pe cap şi cu cinci odrasle, de mai mare chinu'.

Laura înţepeni pe loc, apoi se întoarse încet spre el.

– Odrasle?

– Îhî. Cinci, care mai de care mai slinoasă şi mai cu gura mare.

Laura bâjbâi după o căpiţă, căci nu mai putea sta în picioare.

Dower scoase un afiş mototolit din buzunar şi i-l dădu.

– Era plin oraşul de ele. Le-au pus ca să dea de omu' ăsta.

Laura luă hârtia de la Dower, gândindu-se că n-avea cum să poată reproduce cu fidelitate trăsăturile logodnicului ei. Nici măcar un expert precum Reynolds sau Gainsborough n-ar fi reuşit să redea zâmbetul acela şmecheresc sau modul cuceritor în care strângea din ochi în lumina puternică a soarelui.

Netezi afişul pe genunchi şi zări holbându-se la ea doi ochi mici şi înfundaţi deasupra unor obraji cărnoşi. Se aplecă peste desen. Bărbatul avea nişte mustăţi stufoase care îi acopereau o mare parte din maxilar. Fruntea îi era încadrată de nişte şuviţe brunete atât de cârlionţate, că păreau de femeie.

Laura îşi îndreptă spatele. Nici un artist, nici măcar unul orb, n-ar fi putut fi *atât de* nepriceput.

Sări în picioare şi întinse hârtia spre Dower.

– Nu e el! Ăsta nu e Nicholas al meu!

Dower se scărpină în cap, părând cu adevărat nedumerit.

– Dar nici n-am zis că-i el! M-ai întrebat doar dacă-i vreun domn dat dispărut.

Laura nici nu ştia dacă să-l pocnească sau să-l pupe. Făcu un compromis şi-l luă de gât.

– Zău aşa, potlogar bătrân şi minunat ce eşti! Ce m-aş face eu fără tine?

– Stai uşurel, fătucă. Dacă vreau să rămân fără suflu, mă duc s-o provoc pe nevastă-mea, zise Dower eliberându-se din îmbrăţişarea ei, apoi îşi scutură pipa pe hârtie. Asta tot nu dovedeşte că tânărul tău n-o să ne omoare într-o noapte.

Laura simţi un fior curios prin tot corpul. Nu ştia ea numele adevărat al lui Nicholas, dar ştia că, dacă ar apărea în patul ei în miez de noapte, sigur n-ar avea gânduri ucigaşe.

Cuvintele lui Dower avură oricum darul să-i mai domolească încântarea. Se bucurase atât de tare să afle că logodnicul ei nu era un fustangiu, tată a cinci copii, că uitase momentan că tot n-avea habar care era adevărata lui identitate.

– Dower, ai perfectă dreptate. Trebuie să te întorci la Londra peste câteva zile să mai vezi ce poţi afla. Dacă mă mărit

în miercurea de dinainte de ziua mea, nu ne rămâne prea mult timp, spuse ea şi deschise uşa hambarului, aruncând o privire spre fereastra a doua de la etaj, cea a camerei lui Lady Eleanor. Nu înţeleg de ce nu i-a anunţat nimeni lipsa. Dacă era al meu şi-l pierdeam, l-aş fi căutat zi şi noapte până când îl aduceam cu bine înapoi acasă.

–Vărul tău a dispărut.

Diana Harlow aşteptase unsprezece ani să audă acea voce.

Visase la momentul în care posesorul vocii avea să dea buzna în încăperea în care se întâmpla să se afle în acel moment. Îşi imaginase o mie de moduri diferite în care avea să reacţioneze, de la o simplă mulţumire, la o concediere rece şi până la un dispreţ total profund. Nu-şi imaginase însă niciodată că nu avea să fie în stare să facă nimic altceva decât să se holbeze la registrul de pe birou, chiar dacă rândurile cu cifre şi coloanele îi jucau în faţa ochilor înceţoşaţi.

–Vărul tău a dispărut, repetă musafirul neanunţat în timp ce înainta spre birou. Ai idee cam pe unde ar putea umbla?

Diana îşi ridică încet capul până întâlni ochii verzi lipsiţi de căldură ai lui Thane DeMille, marchiz de Gillingham, prietenul cel mai devotat al lui Sterling. Deşi timpul şi excesele în care se complăcuse la fel ca orice alt tânăr din înalta societate îşi lăsaseră amprenta asupra trăsăturilor lui băieţeşti, părul îi rămăsese de un arămiu la fel de bogat cum şi-l amintea. Nu mai avea umerii lăsaţi şi membrele deşirate, era îmbrăcat cu o haină gri lungă şi elegantă, vestă cu dungi gri şi grena şi cu o pereche de pantaloni cafenii. În mâinile elegante avea un joben şi un baston.

Atenţia îi reveni asupra registrului, profund conştientă de şuviţa care-i scăpase din coc şi de petele de cerneală de pe degete.

–Vărul meu nu m-a informat niciodată pe unde umblă. Ai încercat să-l cauţi pe unde se duce mereu – la Almack? La White? Newmarket? întrebă ea, apoi înmuie peniţa în cerneală şi se aşternu pe scris încă un rând ordonat de cifre. Dacă nu este în nici unul dintre locurile astea, îţi sugerez să-l cauţi în salonul surorilor Wilson.

Surorile Wilson erau cunoscute ca destrăbălate, atracția lor pentru domnii înstăriți fiind întrecută doar de abilitățile lor de a le aduce plăcere.

Chiar dacă Thane fu destul de surprins să afle că ea știa de existența acelui așezământ, nu voia să se dea de gol, așa că își mască surprinderea cu un surâs batjocoritor.

– Întâmplarea face să fi vorbit chiar aseară cu domnișoara Harriette Wilson. Nu l-a mai văzut pe Sterling de când s-a întors din Franța.

Dianei îi fugi mâna și făcu un nouă în loc de zero. Închise încet registrul și îi aruncă lui Thane o privire pe deasupra ochelarilor.

– Mă îndoiesc sincer că ai motive de îngrijorare. Asemenea ție, vărul meu este un om cu preocupări variate și cu o toleranță scăzută pentru plictis. Probabil nu face decât să-și împlinească unul dintre aceste capricii.

Thane se crispă.

– Ți-aș da dreptate, dar nu cred că așa stau lucrurile de data asta.

Se duse la ușă, își băgă două degete în gură și scoase un fluierat cât se poate de nedemn de un domn.

Mastifii își făcură imediat apariția cu capetele lor uriașe plecate și cu ochii în pământ. Nu prea mai semănau cu creaturile acelea magnifice care mergeau voioase lângă stăpânul lor cu câteva zile în urmă. Dădură pierduți o tură prin cameră, ca și cum n-ar fi știut ce să facă fără vocea lui Sterling care să-i ghideze. Nici măcar pisica albă care moțăia lângă șemineu nu le stârni interesul.

– Caliban, culcat. Cerberus, culcat, le comandă Thane.

Câinii îi aruncară niște priviri morocănoase, după care se duseră spre geam. Se băgară pe după perdea și se așezară în fund, după care își lipiră nasurile de fereastră să se uite pe strada cufundată în ceață.

– Nu înțeleg, zise Diana încruntându-se.

Thane se trânti în fotoliul din piele de pe partea cealaltă a biroului.

Asta uitase despre el. El nu stătea niciodată normal. Tot timpul se lăfăia.

–Sunt abătuți de când a dispărut Sterling. Nu vor să mănânce. Nu vor să doarmă. Aproape toată noaptea chelălăie, spuse el. Se încruntă şi-şi dădu la o parte un fir de blană de pe rever. Şi năpârlesc ceva de speriat.

Diana nu-şi putu reține un zâmbet.

–Cred că ai mai degrabă nevoie de un valet competent, nu de un duce.

Thane se aplecă spre ea şi o țintui cu privirea.

–L-ai văzut tu vreodată pe Sterling să se ducă undeva, pentru o perioadă mai lungă sau mai scurtă, fără să ia cu el animalele astea? Până şi francezii le ziceau *les chiens de diable* – câinii diavolului – şi se jurau că au fost trimişi să-i însoțească sufletul spre iad în cazul în care cădea în bătălie.

În vreme ce Diana medita la vorbele lui, fu străfulgerată de o vagă presimțire. Luă un teanc de coli pentru a-şi ține ocupate mâinile care începuseră să-i tremure.

–De când nu mai ştii nimic de el?

–De aproape o săptămână. Joi dimineața pe la zece mi-a lăsat vorbă că se duce să se plimbe prin Hyde Park. E ultima dată când l-a văzut careva.

–Doar nu crezi că-i victima vreunei nelegiuiri?

–Pe cât de tare îmi displace acest gând, mă tem că trebuie să-l luăm în considerație.

Diana se strădui să-şi înăbuşe panica. În ciuda ciorovăielilor lor, îl adora pe ticălosul de văr al ei, la fel de mult cât o adora şi el. Probabil că pentru restul lumii chiar era cel mai mare ticălos, dar pentru ea fusese întotdeauna ca un înger păzitor care stătuse pavăză între ea şi tatăl ei şi înfruntase de unul singur toate nemulțumirile tatălui ei, ca ea să nu fie nevoită să o facă.

–Dar nu trebuie să ne temem de ce-i mai rău, nu-i aşa? întrebă ea. Putea fi răpit.

–Mi-a trecut şi mie asta prin cap, dar nu au existat amenințări sau cereri de răscumpărare. Iar dacă a făcut careva greşeala de a-l răpi pe vărul tău, probabil că în cele din urmă ne va da el bani, numai să-l luăm înapoi. Limba aia înveninată a lui l-ar scoate din sărite şi pe cel mai mişel dintre ticăloşi.

Diana era mult prea îngrijorată ca să se mai amuze de umorul lui negru.

– Dar cine să vrea să-i facă rău lui Sterling? Are duşmani?

Thane ridică întrebător o sprânceană, vrând să-i sugereze că întrebarea ei era ridicolă.

– Păi, să mă gândesc, începu el, bătând cu degetele în braţul fotoliului. Ar fi cei doi nefericiţi pe care i-a rănit în duel înainte ca ei să se dumirească măcar ce li se întâmplă. Apoi ar mai fi Lord Reginald Danforth, fostul proprietar al moşiei aceleia drăguţe din zona rurală a Derbyshire-ului, care acum aparţine vărului tău datorită unei mâini câştigătoare la whist. Oh, era să uit de flirtul pasional cu minunata Lady Elizabeth Hewitt. Sterling susţine că n-a aflat că doamna în discuţie e măritată decât după. Dar mi-e teamă că soţul nu s-a lăsat mişcat de acest amănunt. L-ar fi provocat şi el la duel pe Sterling dacă n-ar fi auzit ce s-a întâmplat cu ceilalţi doi şi nu s-ar fi temut că avea să fie şi el la fel de umilit.

Oftând, Diana îşi scoase ochelarii şi îşi frecă nasul.

– E cineva în Londra care să nu-i vrea răul?

– Noi doi.

Cuvintele seci ale lui Thane o străpunseră adânc. Timp de unsprezece ani, amândoi fuseseră subiect de bârfă pentru cei mai clevetitori dintre clevetitori care nu voiseră să uite noaptea în care logodna lor – şi inima ei – fusese iremediabil distrusă. Privindu-l fără ochelari, se simţea ca şi cum ochii i-ar fi fost la fel de vulnerabili ca amintirile.

Şi-i puse imediat la ochi şi începu să mâzgălească ceva pe o foaie nouă.

– Atunci noi doi suntem cei care trebuie să-l găsească. Eu o să angajez un detectiv, iar tu ia-i pe toţi cunoscuţii lui la întrebări. Până dăm peste ceva piste, poate ar fi mai bine să fim discreţi. Nu vrem să stârnim panică, zise ea şi îşi ridică privirea înspre el. Planul acesta îţi este pe plac?

– Mă simt de-a dreptul flatat că te-ai gândit să mă consulţi şi pe mine. În trecut n-aveai obiceiul acesta.

Înțepătura lui îi făcu obrajii să se îmbujoreze, dar refuză să se lase atrasă într-un duel al vorbelor pe care n-avea cum să-l câștige.

– Dacă trebuie să cooperăm de dragul lui Sterling, e mai bine să uităm trecutul și să ne îndreptăm atenția către viitor – către viitorul *lui*, ca să fiu mai precisă.

– După cum ți-e voia, doamna mea. Thane se ridică și-și luă jobenul. O să te caut mâine după-amiază să vedem cum stăm.

Porni spre ușă, moment în care unul dintre câini scoase un scheunat prelung.

Diana strâmbă din nas când văzu că animalului îi curgeau balele pe neprețuitele covoare persane de la tatăl ei.

– Nu ai uitat ceva, domnul meu?

– Hmm? Ah, sigur, răspunse Thane cu inocență, apoi se întoarse la scaun să-și ia și bastonul.

– Mă refeream la câini, zise ea cu răceală.

Rânjetul lui arogant era la fel de enervant pe cât și-l aducea aminte.

– Ah, dar acum, doamna mea, sunt câinii *tăi*. Dacă ai nevoie de serviciile unui valet competent, voi fi încântat să-ți recomand pe cineva.

Făcu o plecăciune detașată, apoi plecă, lăsând-o așa cum o găsise.

Singură.

Capitolul 10

Deși nu meritam, Dumnezeu m-a binecuvântat cu o altă familie.

Laura Fairleigh era o femeie care se ținea de cuvânt.

Nicholas n-ar fi crezut că ar putea ajunge să regrete această calitate a ei, dar, pe măsură ce zilele treceau, constată că își ținea promisiunea și nu mai rămânea niciodată singură cu el, așa

că începu să-şi dorească să mai uite puţin de moralitate. Deşi durerile de cap se atenuaseră aproape la fel de repede cum se retrăsese cucuiul, lui îi trecu prin minte să se prefacă a-şi pierde iar cunoştinţa, poate-poate l-o mai săruta o dată ca să-l readucă în simţiri.

Era evident că-i rugase pe ceilalţi să o ajute să îşi ducă la îndeplinire misiunea. Dacă avea norocul să intre în salon şi s-o găsească singură, de-abia apucau să schimbe câteva vorbe, că imediat Cookie apărea ca din senin, cărând după ea o bucată de crep alb sau o şarjă de glazură de migdale pentru tortul miresei, pe care îi ruga pe amândoi s-o guste. Dacă se întâmpla să dea peste ea undeva în afara dormitoarelor, Lottie se materializa ca un spiriduş ghiduş, cu o povestire sau o poezie pe care tocmai o scrisese.

Iar dacă o găsea bându-şi ceaiul singură la masa din bucătărie, exact în acel moment apărea şi George cu un braţ plin de lemne de foc, fluierând cu atâta veselie, încât lui Nicholas îi venea să-l strângă de gât. Dacă toate acestea mai continuau mult, în curând avea să fie nevoit să se mulţumească doar s-o atingă în trecere când se întâlneau şi să-i adulmece în fugă părul.

Din ziua în care îl luase grăbită pe Dower în hambar, Laura nu mai făcuse nimic care să-i stârnească vreo suspiciune lui Nicholas. Cum acesta era destul de sigur că Laura n-avea cum să se fi încurcat cu bătrânul, mai că reuşise să se convingă singur că era doar extrem de neîncrezător şi de gelos din fire şi că ar face bine să se stăpânească.

Şi reuşi să facă asta până în acea după-amiază de joi, când o văzu pornind pe potecă în jos, cu ceva misterios ascuns sub haină.

Nicholas o urmări cu privirea prin perdelele salonului, sfâşiat între instinct şi onoare.

Dower plecase în zori cu oile, iar Cookie trebăluia prin bucătărie. Lottie şi George erau în bibliotecă şi se certau în timp ce jucau ceva cu nişte beţişoare. În vreme ce George o acuza pe Lottie că îi mutase beţişoarele când nu fusese atent, Nicholas se strecură afară din casă şi o porni după Laura, la o distanţă suficient de mare cât să nu se dea de gol. Bătea un vânt din nord destul de rece,

ce biciuia aerul ca într-o zi de toamnă, mai degrabă decât ca într-una de vară.

Laura iuți pasul, fapt care nu îl miră. În ultimele zile, observase că logodnica lui nu era vreo floare delicată care să se mulțumească să stea să tricoteze sau să picteze.

Şansele de-a o găsi cocoțată pe o scară şubredă să şteargă praful de pe tavan erau la fel de mari ca şansele de-a o descoperi exersând o nouă melodie la pian. În timp ce Cookie trona în bucătărie cu un făcăleț plin de făină pe care îl considera sceptrul ei, Laura prefera să se îngrijească de grădina de flori şi de verdețuri cu un entuziasm care o lăsa cu obrajii îmbujorați de efort şi cu o pată fermecătoare de noroi pe vârful nasului.

Mai că ajunsese în sat, când o coti brusc spre biserică. Nicholas rămase mai în spate, urmărindu-i fiecare mişcare de după un stejar bătrân. Deşi se simțea ca ultimul ticălos, nu îl lăsa inima să se întoarcă pur şi simplu şi să plece. Nu când era atât de aproape de-a afla ce anume arunca acea umbră de teamă în ochii ei căprui scânteietori.

Spera să nu descopere tocmai lucrul de care se temea el cel mai tare. Iubea oare pe altul? Dacă aşa stăteau lucrurile, era oare atât de îndrăzneață încât să-şi dea întâlnire cu el taman la biserica din sat?

Laura însă nu urcă treptele, ci o luă pe sub poarta cu fronton triunghiular ce dădea înspre curtea bisericii. Nicholas se luă după ea, dar se opri în afara porții. Deşi Laura îl tot asigurase că era pios din fire, nu se simțea deloc confortabil pe pământ sfințit.

Când Laura dispăru după o movilă înverzită, el se strecură în curtea bisericii. O rafală de vânt rece purtă cu un şuier frunzele moarte printre morminte. Unele dintre pietrele funerare erau atât de vechi, încât stăteau într-o rână, cu inscripțiile pe jumătate îngropate sau măcinate de vânt, de ploaie şi de timp.

O văzu pe Laura îngenunchind între două pietre funerare în partea îndepărtată a cimitirului. Se opri şi o privi în timp ce ea scotea obiectul acela misterios de sub haină.

Era un buchet imens – pintenaşi, crizanteme, gălbenele, stânjenei, liliac –, toate proaspăt culese din grădina de care se îngrijea ea singură.

Aşeză florile la căpătâiul ambelor morminte, aranjându-le cu grijă cozile. Nicholas se sprijini de o piatră aproape în ruină şi se simţi cel mai vrednic de dispreţ om de pe pământ. Laura venise aici ca să aducă un omagiu părinţilor ei, iar el o urmărise ca pe cel mai mare răufăcător. Dacă ar fi avut măcar o brumă de decenţă în el, ar fi trebuit să se strecoare înapoi la conac şi s-o lase să-i jelească în pace.

Însă dorinţa de a fi lângă ea era mai puternică decât ruşinea. Aşa că rămase pe loc şi o văzu cum se întoarce dinspre lângă mormintele părinţilor ei şi pune restul florilor pe alte două morminte din apropiere. Nu zăbovi mai deloc în dreptul primului, dar îngenunche în faţa celui de-al doilea. Piatra era nouă, fără urme de licheni sau uzură pe suprafaţa aspră. Iarba de vară nu acoperise încă tot pământul, iar un înger mic din alabastru veghea mormântul cu mânuţele grăsuţe împreunate într-o rugăciune.

Oricât de ciudat ar fi fost, nu mormântul săpat de curând îl dădu fiori pe spate, ci acel înger. Fără să vrea, se duse spre el, atras inexplicabil de acel păzitor oropsit.

Laura îşi scosese mănuşile şi începuse să smulgă buruienile de pe marginea mormântului. Era atât de concentrată, că nici nu-l auzi când se apropie.

Nicholas nu se opri decât când ajunse suficient de aproape cât să poată citi inscripţia gravată în piatră – o inscripţie dezolantă, dar elegantă în simplicitatea ei.

„Eleanor Harlow, mamă iubită."

– Cine a fost?

Laura tresări şi scăpă buruienile din mână, după care întoarse capul, surprinsă să-l vadă pe Nicholas în picioare lângă ea, cu chipul lui frumos atât de aproape şi de neclintit.

Îşi duse mâna la inima care îi bătea nebuneşte din cauza conştiinţei ei încărcate.

– M-ai speriat îngrozitor! Am crezut că eşti o stafie.

– Te aşteptai să vezi vreuna? întrebă el, arătând spre mormânt.

Laurei îi luă câteva secunde să înţeleagă ce voise el să spună, după care clătină din cap.

– Sunt şanse extrem de mici ca tocmai Lady Eleanor să bântuie pe cineva.

Nicholas se aplecă şi o ajută să se ridice. Genunchii îi înţepeniseră, aşa că se lovi din greşeală de el, convingându-se că era într-adevăr el în carne şi oase, nu o stafie. Sânge clocotitor sub carne masculină înfierbântată.

– Cine era? repetă el privind-o în ochi.

Laura îşi retrase mâna şi îşi mută privirea de la el, apoi se aplecă să adune restul de flori.

– Majoritatea oamenilor ar spune că a fost gardianul nostru. Eu prefer să mă gândesc la ea ca la îngerul nostru păzitor. Este cea care i-a oferit tatălui meu postul de preot în Arden, zise Laura zâmbind în timp ce aşeza un fir de liliac alb pe piatră. După moartea părinţilor noştri, ne-a luat pe mine şi pe copii şi ne-a oferit un acoperiş deasupra capului.

Nicholas se lăsă pe vine şi trasă cu degetul conturul datei săpate în granit.

– 14 octombrie 1768 – 2 februarie 1815, citi el, apoi se încruntă spre ea. Lucrurile din camera mea au fost ale ei, nu-i aşa – caseta cu uneltele de cusut? Biblia? Peria de păr? Vru să mai zică ceva, dar se opri, şi buzele i se lipiră strâns una de alta.

Laura îi puse o mână pe umăr.

– Sper că nu eşti superstiţios. Te-am mutat în dormitorul ei pentru că am vrut să stai în cea mai confortabilă cameră din casă. Nu trebuie să-ţi faci griji dacă noaptea auzi vaiete sau scârţâituri. Lady Eleanor n-ar fi în stare să-ţi tulbure somnul, cu atât mai puţin să te sperie.

– Nu cred în stafii, spuse el, cu privirea spre piatra funerară uzată de vreme, care altfel era identică cu a doamnei Eleanor. Nu părea să fi pus cineva vreo floare acolo, nici de curând, nici în trecut.

– Soțul doamnei Eleanor, zise Laura sec, răspunzându-i anticipat. Ea a susținut întotdeauna că el ar fi trebuit îngropat în pământ nesfințit.

– S-a sinucis?

– Într-un fel. A băut până n-a mai putut. Dar nu înainte de a-i frânge inima soției lui, adăugă Laura încet.

Nicholas se încruntă şi mai tare.

– Eu am cunoscut-o?

Laura îşi făcu de lucru cu florile – împleti codițele delicate ale garofițelor cu cele mai groase ale gălbenelelor şi ale crizantemelor. După cum îi reamintise Cookie, unul dintre cele mai dragi visuri ale lui Lady Eleanor fusese s-o vadă pe Laura măritată cu un domn bun şi arătos. Trase cu coada ochiului la inocența brută a feței lui Nicholas. În ciuda hotărârii ei de a nu minți mai mult decât era necesar, de data asta nu se putea întâmpla nimic rău dacă spunea un neadevăr.

– Sigur că ai cunoscut-o, spuse ea cu fermitate. Ținea tare mult la tine şi se bucura de fiecare dată când veneai în vizită. De multe ori spunea că eşti ca un fiu pentru ea.

Spre disperarea ei, vorbele acestea nu îl înveseliră pe Nicholas.

– Pe piatră scrie „mamă iubită", zise el. Ce s-a întâmplat cu copiii ei? De ce nu sunt flori pe mormântul ei?

Laurei îi pieri zâmbetul de pe buze. Temându-se că ar putea spune mai mult decât ar trebui, îngenunche lângă el şi începu să împrăştie nervoasă florile la baza pietrei.

– A avut un singur fiu – un nenorocit căruia nu-i pasă decât de el însuşi.

Privirea lui ageră se opri asupra chipului ei.

– Zău, domnişoară Fairleigh, îl displaci cu mare *pasiune*, nu-i aşa?

Laura se încordă într-atât încât rupse o floare de pe tulpină.

– Ba nici gând. Nu îl displac. Îl detest.

Nicholas apucă să-i ia câteva flori de liliac din mână înainte să le rupă şi pe acestea.

–Dar spune-mi, te rog, ce a făcut acest nefericit de a reuşit să stârnească vrăjmăşia unui suflet atât de bun? A pocnit o pisică? Avea obiceiul să lipsească de la slujba de duminică? A ameninţat-o pe Lottie că îi trage o mamă de bătaie, pe care, de altfel, o merită?

–Oh, nu l-am cunoscut niciodată. Ceea ce nu mă deranjează nicicum. Că, dacă l-aş fi întâlnit, atunci îi trăgeam un perdaf de-l ţinea minte.

–Domnul să-l aibă în pază, şopti Nicholas, zăbovind cu privirea asupra gurii ei.

Ea era prea pornită să mai remarce.

–Nu-i detest doar apucăturile vicioase, ci şi nesfârşita sa indiferenţă faţă de femeia care i-a dat viaţă. Lady Eleanor i-a scris cu credinţă în fiecare săptămână, ani la rând, iar el nu s-a obosit să-i trimită nici măcar un bilet formal. Tot timpul citea despre el în ziarele de scandal, la fel cum făceam şi noi, spuse Laura şi trase cu putere de un mănunchi de buruieni pe care le aruncă cât colo. Din punctul meu de vedere, e un ticălos fără inimă, un netrebnic, un meschin şi un răzbunător.

–Asta înseamnă că nu o să-l inviţi la nunta noastră?

–În nici un caz! Mai degrabă l-aş invita pe Belzebut!

Îi zări gropiţa din obrazul drept şi se relaxă brusc.

–Nu ar trebui să mă tachinezi aşa, domnule, chicoti ea. Este lipsit de consideraţie.

Nicholas ridică indiferent din umeri.

–Sunt sigur că n-aş vrea să-ţi stârnesc mânia. Încep să cred că tipul ăsta merită mai degrabă compasiunea mea, nu disprețul. Faptul că l-ai scos de la inimă ar trebui să fie cea mai aspră pedeapsă pentru orice bărbat.

Laura îşi trecu o şuviţă pe după ureche; nu era sigură dacă o tachina sau nu. Habar n-avea cum de ajunseseră amândoi în genunchi şi atât de aproape încât, dacă el ar fi vrut să o sărute, n-ar fi trebuit decât să o ia de ceafă şi să-şi lipească buzele acelea extraordinar de pricepute de ale ei.

Laura aşeză ultimele flori şi sări în picioare.

–Domnule Radcliffe, te rog să mă scuzi. Trebuie să discut cu reverendul Tilsbury o chestiune foarte importantă. Te rog să-i

transmiți lui Cookie că ajung la timp pentru ceai, mai spuse ea, apoi își luă mănușile și porni spre poartă.

– Dacă nu crezi în stafii, strigă el după ea în vreme ce se ridica, atunci de ce anume ți-e așa frică?

„De tine."

Temându-se ca nu cumva să fii rostit cuvintele cu voce tare, Laura se grăbi să iasă din curtea bisericii, lăsându-l pe Nicholas printre mormintele părăsite, în compania îngerului de alabastru care veghea asupra mormântului lui Eleanor Harlow.

Când auzi invitația melodioasă a clopotelor în dimineața de duminică, Nicholas nu-și mai ascunse capul sub perne. Se dădu pur și simplu jos din pat, ignorând mieunatul pisicuței galbene care se tolănise la pieptul lui și-și dădu cu apă rece pe față.

În scurt timp, îi ajuta pe George și pe Laura să se așeze în strana familiei din biserica St. Michael, după care li se alătură și el urmat de Lottie. Nu simțea altceva decât un fel de resemnare. Își punea nădejdea că va putea moțăi în pace în timpul predicii și al citirii anunțului de nuntă, din moment ce nu aveau ce surprize să-l mai aștepte și să-l mai trezească săptămâna asta. Preotul urcă în amvon, iar el se așeză și mai confortabil în scaun.

– Astăzi, începu bătrânul încărunțit în timp ce își punea ochelarii, vom cerceta împreună cuvintele înțelepte ale regelui Solomon, din pilda a nouăsprezecea – „Mai bun e săracul drept decât bogatul mincinos".

Pantoful lui George se întinse brusc și o lovi pe Laura în fluierul piciorului. Aceasta scoase un țipăt ascuțit, pe care îl înăbuși iute cu mănușa, dar nu înainte ca privirile dezaprobatoare ale câtorva enoriași să se întoarcă spre ei. Nicholas se uită înspre George clătinând din cap, întrebându-se ce diavol împelițat pusese stăpânire pe el.

Înainte să apuce să o întrebe pe Laura dacă este în regulă, se trezi cu poșeta lui Lottie în brațe și începu să întoarcă paginile cărții de rugăciuni.

– Scuze, murmură ea și-și luă poșeta de mătase cu un zâmbet îngeresc.

Nicholas își întinse picioarele și își sprijini capul în palmă; simțea că îl ia somnul cu fiecare cuvânt rostit monoton de preot. Soarele reușea să străpungă naosul plin de igrasie, iar omulețul din amvon îi tot dădea înainte cu niște aiureli despre mincinoșii care cad în ghearele diavolului.

Nicholas tocmai visa că săruta fiecare pistrui de pe pielea catifelată a Laurei, când îl auzi pe preot:

– De îndată ce noul preot va fi hirotonisit, eu o să plec.

„Foarte bine", îi trecu lui Nicholas prin cap și nici nu se obosi să deschidă ochii. Mare păcat că nu putea pleca chiar acum.

– După cum știți, de când reverendul Fairleigh a părăsit această lume, mi-am împărțit timpul între trei parohii. Deși am ajuns să îndrăgesc satul și pe voi toți, trebuie să vă mărturisesc că mă simt oarecum ușurat să-mi predau sarcinile și îndatoririle altcuiva. Vă rog să vă alăturați mie și să-i urăm împreună bun venit noului preot al parohiei noastre – domnul Nicholas Radcliffe!

Nicholas sări ca ars, întrebându-se dacă nu cumva visa încă. Singura constantă între delicioasa lume imaginară și acest coșmar era prezența femeii de lângă el.

Laura stătea cu privirea ațintită înainte și părea din cel mai fin porțelan. Dacă nu i-ar fi văzut pieptul mișcându-se, ar fi putut jura că nici măcar nu respira.

Se holbă la ea până când ea nu mai avu ce face și se întoarse spre chipul lui împietrit.

Îl luă de mână și schiță un zâmbet.

– Bun venit în parohia noastră, domnule Radcliffe.

Capitolul 11

Îi ador pe cei mici, dar cea mare mi-a furat cu adevărat inima...

– E prima lor ceartă. Pe cuvânt că mi se rupe inima! șopti Cookie, ștergându-și cu șorțul ochii înlăcrimați.

– Dacă o face să plângă, poate că va rupe logodna cu el, zise Lottie cu speranță în glas.

– Dacă o face să plângă, îi rup eu gâtul lui, mârâi George.

Dower se încruntă.

– Dacă se ciondănesc, cum de n-aud țipete sau suduieli? Dacă nu zboară nica prin încăpere, nu-i ceartă.

Din fericire pentru ei, erau de înălțimi diferite, iar lui Lottie nu îi păsa dacă își murdărea ciorapii de duminică în genunchi, așa că își lipiră toți patru urechile de ușa salonului.

– Ia uită-te pe gaura cheii, sugeră Dower.

Lottie se strecură printre picioarele lui George și își lipi ochiul de gaură.

– Nu văd decât cheia. Cred că o ține prizonieră.

Dower începu să-și suflece mânecile.

– Gata, asta este. George, tu sparge ușa, iar eu mă duc să iau furca.

– Nu fi nerod, măi bărbate, sări Cookie și îi trase un pumn în braț. Tinerii îndrăgostiți trebuie lăsați să se certe în pace. Poate nu-ți mai aduci aminte de cearta zdravănă pe care am avut-o legată de femeiușca aia de pe Fleet Street când îmi făceai mie curte, dar fac pariu că n-ai uitat ce dulce a fost împăcarea.

– Sigur că nu. De ce crezi că vreau să scot furca acu'?

– Șșșșș, șuieră Lottie și își lipi urechea de ușă. Cred că am auzit ceva.

Lottie se înșela, pentru că Laura stătea pe divan și nu scotea o vorbă, gândindu-se în tăcere că nu mai văzuse niciodată un om atât de furios încât să nu mai poată scoate nici un cuvânt. Tatăl ei fusese un suflet manierat, care considerase orice exprimare a furiei drept vulgară și indecentă. Odată, îl văzuse trântindu-și o biblie uriașă pe picior, rupându-și astfel două degete, iar el nu făcuse decât să ridice privirea spre cer și să-l implore pe bunul Dumnezeu să-l ierte că fusese atât de neîndemânatic. Nu-l auzise niciodată ridicând vocea la mama ei sau la vreunul dintre ei, cu atât mai puțin mâna.

Laura îl urmări fascinată pe Nicholas fâțâindu-se prin salon, la fel ca leul flămând de la grădina zoologică regală, cu deosebirea

că la grădina zoologică ea stătea în siguranță dincolo de gratiile de fier, în loc să se afle fix în cușca leului. Pisica tolănită pe polița de deasupra șemineului îl urmărea și ea cu același interes, încercând parcă să anticipeze care dintre ei avea să izbucnească primul.

Dacă ar fi putut, Nicholas și-ar fi schimbat hainele de biserică cu unele păgâne, dar confortabile, ca de exemplu cu cămașa și pantalonii din piele de căprioară. La fiecare câțiva pași, se întorcea și se uita spre ea, căsca gura să spună ceva, dar o închidea la loc și mergea mai departe. După ce repetă acest ritual de câteva ori, se mulțumi să clatine din cap și să-și plimbe o mână prin păr până când reuși să pară atât de sălbatic și de periculos pe cât îl credea Dower.

În cele din urmă, se opri cu spatele la ea, își împinse pumnul în polița de deasupra căminului și spuse foarte calm:

– Bănuiesc că nu-s genul care să înjure, nu-i așa?

Laura clătină din cap.

– Doar în cazuri extreme.

Nicholas se roti brusc spre ea.

– Și cam ce consideri tu că ar fi un caz extrem? Cumva, să te trezești dezbrăcat într-un pat străin și să nu știi cine ești? Cumva, să descoperi din senin că urmează să devii soțul unei femei care se jură că n-ai avut niciodată înțelepciunea să o săruți? Sau să afli, laolaltă cu restul populației, că urmează să devii preotul satului? Ridică vocea. Chiar nu crezi că ar fi trebuit să discuți cu mine despre acest amănunt înainte de a face un anunț prin crainicul oficial?

– Ți-am spus că trebuie să vorbesc cu reverendul Tilsbury despre ceva foarte important. Și ce altceva să fie mai important decât viitorul nostru comun? întrebă ea, strângându-și palmele în poală. Am crezut că o să te bucuri să afli că ți-ai făcut rost de o slujbă. Arden e o comunitate mică, dar, dacă punem laolaltă venitul pe care o să-l primești de la enoriași și banii pe care îi strângem noi de pe urma oilor, o să ne descurcăm destul de bine. N-o să fim bogați, dar nici nevoiași.

Nicholas oftă.

– Îți apreciez simțul practic, dar ce te faci dacă eu nu vreau să devin cleric? Gândul ăsta ți-a trecut prin cap?

– De ce să nu vrei? Nu-i mare lucru de făcut – cununii, slujbe de înmormântare și din când în când un botez. Tata a stat și s-a pregătit câteva luni bune, dar, când s-a dus să dea examenul, a fost foarte dezamăgit de cât de ușor a fost. Episcopul l-a întrebat doar dacă el era Edmund Fairleigh, fiul bătrânului Aurelius Fairleigh din Flamstead, apoi l-a bătut pe umăr și l-a dus la o piesă deocheată.

– Măcar de atâta bucurie să am și eu parte, bombăni Nicholas, trecându-și din nou mâna prin păr.

– Pot să te ajut să înveți, să știi, îi mărturisi ea. Vorbesc fluent ebraica și greaca.

– Foarte înălțător. Poate ar trebui să te faci *tu* preot.

Scrâșni din dinți, deschise larg ușile măsuței de scris și începu să cotrobăie printre registrele de piele și hârtiile îngălbenite. Scoase de undeva din spate o sticlă pe care Laura n-o mai văzuse niciodată.

În vreme ce el lua sticla din locul ei ascuns, Laura se ridică, gândindu-se cât de ciudat era că el știuse exact unde se afla. Judecând după pelicula de praf depusă pe sticlă, brandy-ul era, probabil, foarte vechi. Când Nicholas apucă sticla și se duse să ia un pahar curat de pe masă, Laura își drese subtil glasul.

Nicholas scoase dopul sticlei.

– Cu regret vreau să spun că..., încercă ea ceva.

Nicholas turnă un strop din licoare în pahar.

– Mai ales într-un moment atât de nepotrivit...

Ridică paharul la buze, cu aceeași căutătură cruntă în priviri.

– ... dar nu suporți băuturile alcoolice.

– Pe toți zeii și dumnezeii! Nicholas trânti paharul pe masă, vărsând aproape tot din el.

Înjurătura lui căzuse ca un trăsnet. Laura nu știa dacă să se facă mică sau să încerce să fugă. Nicholas însă începu să zâmbească. Un zâmbet atât de senzual, încă Laura simți furnicături în vârful degetelor de la picioare.

– Ce minunat a picat asta, declară el. Al *dracului* de minunat!

Laura făcu ochii mari când îl văzu că ia paharul şi-l dă peste cap, după care îşi dădu cu limba pe buze ca şi cum tocmai ar fi sorbit ambrozie şi închise ochii cu o expresie de fericire pură pe chip. Când îi redeschise, era foarte hotărât. Îşi reumplu paharul, toastă spre ea şi îl goli şi pe acesta.

După care umplu paharul a treia oară şi traversă camera spre ea.

–Ia şi bea. Cred că ţi-ar prinde bine.

–Dar eu niciodată...

Nicholas arcui o sprânceană în semn de avertisment. I se supuse şi luă o gură mică. Băutura o arse şi-o gâdilă totodată pe gât, dar senzaţia nu era neplăcută.

Nicholas mai luă un pahar şi-şi turnă din nou. Îşi întinse braţul de-a lungul poliţei, ţinând paharul cu degetele lui lungi şi elegante.

–Am remarcat, domnişoară Fairleigh, că, la fiecare pas pe care l-am făcut în ultima săptămână, tu ai fost acolo să-mi spui ce îmi place şi ce nu. „Ia nişte plăcintă făcută de Cookie, domnule Radcliffe", o imită el. „Întotdeauna te-ai dat în vânt după plăcintele ei." „Stai şi ascultă poezia scrisă de Lottie. Întotdeauna le-ai ascultat cu plăcere şi te-au amuzat." „De ce nu vrei să te mai joci cărţi cu George, dragule? Îi place atât de mult compania ta."

Vocea i se ridicase cu fiecare cuvânt.

–Poate o să ţi se pară de-a dreptul şocant ce o să-ţi spun acum, draga mea, dar fratele tău de-abia rezistă să stea în aceeaşi cameră cu mine, Lottie e o obrăznicătură răsfăţată care n-ar putea scrie două rânduri decente nici dacă însuşi Shakespeare s-ar târî afară din mormânt s-o ajute, iar plăcintele lui Cookie sunt atât de uscate, încât şi o cămilă s-ar îneca mâncându-le!

Suspinul îngrozit al Laurei fu aproape acoperit de un suspin triplu, ce veni de dincolo de uşa salonului.

Nicholas îşi lăsă paharul pe poliţă şi deschise brusc uşa. Foaierul era pustiu, dar se auziră clar câteva perechi de picioare îndepărtându-se. Îi aruncă Laurei o privire acuzatoare, închise uşa exagerat de încet şi roti cheia în broască.

De data asta Laura luă o gură mai mare de brandy.

Nicholas se sprijini de uşă şi îşi încrucişă braţele, apoi continuă ca şi cum n-ar fi fost întrerupţi:

– Nu-mi face nici o plăcere să-ţi distrug imaginea asta de sfânt pe care în mod evident ţi-ai creat-o în ultimii doi ani despre mine, dar numai gândul că ar trebui să-mi petrec după-amiezile pictând cu Lottie mă plictiseşte de moarte şi nu pot să sufăr jocurile alea stupide după care se dă în vânt George.

Laura deschise gura, dorind să-l oprească înainte ca el să-i poată mărturisi că nici pe ea nu o înghiţea. Nicholas îi făcu semn să îl lase să continue.

– Acum, fiind un tip rezonabil, *pot* să-mi dau seama că sufletul unui om se poate încărca cumva spiritual dacă merge la slujba de duminică. Vocea i se mai înmuie; se uită spre şemineu, la pisica care torcea. Aş putea crede chiar că unele exemplare din specia felină, oricât ar fi de nesuferite, au un anumit şarm pe care îl găsesc irezistibil. Îngenunche lângă divan, ajungând cu privirea la nivelul ei. Dar nu pot şi nu o să mă las convins că nu sunt genul de bărbat care să nu-i compromită onoarea logodnicei sale. Pentru că vreau să te asigur că aproape numai la asta mi-a stat mintea de când te-am văzut.

Ameţită, Laura dădu gata restul de brandy. Nicholas îi luă cu blândeţe paharul din mână şi îl lăsă pe covor.

– Dar tu întotdeauna... ,începu ea.

Nicholas îi pecetlui gura cu două degete.

– În ultima săptămână, nu mi-ai spus decât ce *ar trebui* să fac. Acum e rândul meu să-ţi arăt ce *vreau* să fac.

Îi luă faţa în palmele lui mari şi puternice, iar Laura fu convinsă că avea s-o sărute pe gură. Nu se aşteptase să-i sărute pleoapele, tâmplele, nasul pistruiat. Îi simţi respiraţia pe faţă, caldă, îmbătătoare şi în acelaşi timp dulce ca fructul interzis. Se apropie de buzele ei, iar toropeala pe care o simţi nu avea nimic de-a face cu brandy-ul, ci doar cu fierbinţeala umedă a limbii lui.

Înainte să-şi dea seama ce se întâmpla, Laura se agăţase de cămaşa lui şi îi răspundea cu aceeaşi foame. Nici nu mai recunoştea creatura fioroasă în care se transformase şi care se abandonase

atât de repede lui, de parcă fiica inocentă a preotului dispăruse complet, iar în locul ei apăruse o desfrânată neruşinată.

Poate că la asta se referise tatăl ei când o avertizase despre capacitatea păcatului de a lua proporţii. Nu-şi citise psalmii de dimineaţă şi începuse să mintă, minciuna o făcuse apoi să răpească un domn necunoscut, care domn necunoscut o făcuse să vrea să fie sărutată, iar săruturile lui îi stârneau pofte trupeşti, iar poftele trupeşti duceau la... aici nu mai ştia cu exactitate la ce, dar, dacă Nicholas continua să-i sărute urechea în modul acela ispititor, atunci avea să afle.

Sunetul seducător al vocii lui o smulse din acel vis.

–Vino cu mine, Laura.

–Ce-ai spus? îl întrebă ea şi se trase cât să-i vadă chipul, dar nu-i dădu drumul la cămaşă.

O apucă strâns de braţ şi o privi cu ochii la fel de înfierbântaţi ca şi mâinile lui.

–Vino cu mine! Chiar acum. De ce să mai aşteptăm până săptămâna viitoare să ne căsătorim, când am putea pleca la Gretna Green în după-amiaza asta şi să împărţim patul înainte de sfârşitul săptămânii?

Cuvintele lui îi transmiseră un frison delicios pe şira spinării, jumătate de frică şi jumătate de plăcere. Scăpă pe negândite un râset tremurat.

–Ai sărit peste partea în care te căsătoreşti cu mine.

–O scăpare, nimic altceva. Se uită la ea cu un amestec de tandreţe şi disperare. Nu mă face să mai aştept mult să fii a mea. Deja am pierdut o groază de timp.

–Nu ştii câtă dreptate ai, şopti ea şi îşi îngropă faţa în umărul lui.

Era o tentaţie la care nu se aşteptase. Dacă fugea în Scoţia cu el să se mărite pe ascuns, nu numai că scăpa de rigorile curţii englezeşti, dar nici nu mai trebuia să-şi facă griji că semnau cu nume fals în registrul bisericii, şi ar fi scăpat şi de nopţile nedormite în care se întreba dacă lui avea să-i revină memoria înainte de a-şi spune jurămintele.

Dar nici n-ar mai fi fost timp să-l mai trimită o dată pe Dower la Londra. Nu ar mai fi avut vreme să se asigure că inima logodnicului ei nu fusese deja făgăduită unei alte femei înainte s-o revendice ea.

Şi totuşi era tentată. Era tentată să se bucure de bărbatul din braţele ei şi de momentul de faţă şi să fugă la Gretna Green, aşa cum făcuseră nenumărate mirese înaintea ei.

Ar putea împărţi acelaşi pat înainte de sfârşitul săptămânii.

Respiraţia i se înteţi când se închipui într-o cameră confortabilă într-un han rustic. Orice cameră din Gretna Green avea un singur scop – seducerea. Vin şi brânză pe masă, focul arzând în sobă, o plapumă pufoasă ademenindu-te să te bagi în pat... Iar în pat ar aştepta-o Nicholas, arzând de nerăbdare să se înfrupte din prima lor noapte de dragoste.

Dar el nu o iubea. Ea pur şi simplu reuşise să-l facă să creadă că o iubeşte. Gândul acesta fu singurul care îi dădu forţa de-a se retrage din braţele lui. Se ridică şi rămase cu spatele la el, copleşită de un sentiment de vină.

Nicholas veni lângă ea şi o luă delicat de umeri.

– Ziceam să fugi *cu* mine, nu *de* mine, îi spuse el încet.

– Nu am de gând să fac nici una, nici alta, răspunse ea, mulţumind cerului că el nu îi putea vedea chipul. De îndată ce am pune piciorul în Scoţia, reputaţia mea ar fi ruinată.

– Nu mă deranjează, şopti el, atingând-o în treacăt cu buzele pe ceafă, atâta timp cât eu sunt vinovatul.

– Mai sunt şi alţii la care trebuie să ne gândim.

Palmele lui alunecară de pe umerii ei.

– De asta începe să-mi fie şi mie frică.

Surprinsă de retragerea lui subită, Laura se întoarse spre el.

– Nu înţelegi? Dacă fugim, vom frânge inimile tuturor. Cookie lucrează întruna la rochia mea de mireasă şi să străduieşte să îi iasă cea mai bună glazură de migdale pentru tort. Dower n-a mai pus piciorul în biserică de la propria lui nuntă, dar mi-a promis că mă va conduce la altar. Iar George, zise ea şi se forţă să zâmbească, ei bine, dacă o să fugi cu sora lui, atunci se va simţi obligat

să te provoace la duel, iar eu nu pot să te las să-mi împuști singurul frate pe care îl am.

Zâmbetul liniștitor lui Nicholas nu fu chiar convingător.

– Cred că ai dreptate. M-ai așteptat cu răbdare doi ani. Cu siguranță pot și eu să mai îndur încă două săptămâni. N-ar fi prea frumos din partea mea să-ți distrug nunta la care visează orice femeie. O trase din nou la pieptul lui și o mângâie pe păr. Dacă mă lași să mă revanșez față de tine, îți promit că o să mă asigur să ai parte de tot ce meriți.

Laura îngheță în îmbrățișarea lui caldă, neputând să-i spună că asta era temerea ei cea mai mare.

Nicholas își petrecu următoarea dimineață colindând dealurile din jurul casei. Soarele strălucea pe cerul albastru înghețat, încălzindu-i capul și umerii. O briză vioaie îi răscolea părul. Își luase mintea de la Dower cel morocănos, care putea face ca pe cerul senin să apară nori de ploaie. Laura îl trimisese de cu zori la Londra, să caute un alt berbec la târgul de animale.

Era genul de dimineață când unui bărbat nu-i mai pasă nici de trecut, nici de viitor, ci doar de prezent. El însă se gândea tot la ziua de ieri, când Laura se trăsese din brațele lui și începuse să tremure.

Își petrecuse aproape toată noaptea încercând să se convingă că el era singurul vinovat. Nu prea avea cum să-i reproșeze că nu voia să fie singură cu el, când el se comporta de fiecare dată ca un pirat depravat. Nici că nu voise să ia în considerație propunerea aceea caraghioasă și romantică de-a fugi în Scoția, doar ca el să o poată băga în patul lui cu câteva zile mai înainte decât era planificat.

Refuza să fugă cu el, însă asta nu însemna neapărat că era ceva ce ea n-ar fi vrut să-l lase în urmă. Sau cineva.

Nicholas încercă să-și alunge acest gând neplăcut. Era posibil ca ea să se prefacă a ține la el, dar suspinele pe care le scotea când era în brațele lui sau moliciunea dulceagă a buzelor ei erau cât se poate de reale. Amintirea aceasta îl făcu să se întărească de dorință.

În strădania lui de a-şi abate mintea de la aceste gânduri necuviincioase, Nicholas scoase din buzunar un exemplar învelit în piele de viţel din *Vechiul Testament* în limba greacă, pe care îl deschise la *Evanghelia după Marcu* şi începu să citească din mers. Şterpelise cartea din bibliotecă fără ştiinţa Laurei şi era de-a dreptul surprins să constate că înţelegea greaca la fel de bine cum înţelegea şi engleza. Gândul ca el să devină preot i se părea în continuare o idee necuviincioasă, dar deja nu o mai respingea cu atât de mare vehemenţă. La urma urmei, trebuia să-şi găsească ceva de făcut ca să poată asigura traiul miresei şi al familiei ei. Şi-o fi pierdut el memoria, dar mândria îi era intactă.

Se adânci atât de tare în citit, că nici nu îşi dădu seama când îi şuieră ceva pe sub nas decât în clipa când obiectul se înfipse drept în trunchiul unui arin pe lângă care trecuse.

Se opri şi se întoarse încet spre săgeata care încă trepida înfiptă în coaja moale. O luă şi se uită de jur împrejur. În afară de nişte ciocârlii care cântau de pe crengile unui păducel, nu mai zări nimic.

Sau aşa crezu, până când, în clipa în care întoarse capul, zări ceva cu coada ochiului.

Era ceva care se vedea în spatele unei ridicături.

Ceva care semăna incredibil de tare cu o coamă de păr auriu şi creţ.

Îşi băgă cartea înapoi în buzunar şi o porni cu pas grăbit pe pajişte. Îşi puse piciorul pe ridicătura aceea şi se uită peste ea în şanţ.

– Nu cumva ai pierdut ceva? întrebă el, arătând săgeata.

Lottie ieşi încet din ascunzătoare cu trifoi în păr şi cu arcul în mâini.

– Se prea poate. Am luat lecţii de tras cu arcul, să ştii, răspunse ea şi-l fixă cu o privire glacială. Mi se pare o ocupaţie mult mai satisfăcătoare decât poezia.

Nicholas se strâmbă.

– Dar e foarte periculos pentru cei din jurul tău.

– Păi, abia m-am apucat, protestă ea. Încă nu trag prea bine.

– Şi unde ţi-e ţinta?

–Uite acolo, zise ea şi arătă spre nişte copaci din direcţia opusă în care se plimbase el.

Nicholas ridică o sprânceană.

–Vai de mine, dar chiar tragi foarte prost. Îi luă arcul din mâini şi constată că ştia cum să-l ţină. Ai nişte cretă?

Deşi extrem de reticentă în continuare, Lottie scotoci prin buzunarele şorţului. Nicholas aşteptă răbdător cât ea scoase vreo zece agrafe de păr, pietre, rămurele, două prăjiturele uscate, o broscuţă maro şi, într-un final, şi o bucată de cretă.

Lottie îl urmări, străduindu-se să pară neinteresată, cum desenează patru cercuri concentrice pe arin. Se întoarse la ea, îngenunche şi o învăţă să ţină corect arcul.

–Nu te mişca, şopti el şi o ajută să prindă săgeata şi să ţintească.

Săgeata îşi luă zborul, traversă pajiştea şi se înfipse cu zgomot pe marginea cercului din centru.

Nicholas se ridică şi îi ciufuli părul.

–Alegeţi o ţintă, Cosiţe Aurii, şi o s-o nimereşti de fiecare dată.

Îşi scoase cartea din buzunar şi plecă de lângă ea, fără să-şi dea seama că Lottie rămăsese fără cuvinte pentru prima dată în scurta ei viaţă.

A doua zi când George intră în bucătărie şi îşi scutură părul udat de ploaie, Cookie nu era acolo. O găsi în schimb pe Lottie şezând pe un scăunel lângă masă, frecând de zor o şarjă de glazură de migdale. Era plină de făină pe obrajii ei rotunzi, iar o pisică gri se culcuşise în preajma castronului de lut, făcând pe dezinteresata.

Se uită la ea şi ridică surprins dintr-o sprânceană când văzu îndârjirea cu care amesteca nefericitele ingrediente.

–Nu ştiu de ce ţi-ai mai luat arc şi săgeţi când ai putea la fel de bine să omori pe cineva cu lingura aia.

Aşteptă până ea se întoarse cu spatele să ia un vârf de scorţişoară dintr-o farfurioară de porţelan, şi-atunci îşi trecu în grabă un deget pe buza castronului.

Tocmai se pregătea să bage degetul în gură, când Lottie se întoarse spre el și țipă:

– George, nu!

George încremeni. Se uită la ea, apoi la castron și simți că-l ia cu leșin. Luă cârpa pe care i-o întinse ea și se curăță bine de glazură.

Se uită enervat prin cameră și îi șopti:

– Ce naiba vrei să faci? Am crezut că nu ți-ai pus în gând să-l omori decât *după* nuntă.

– Nu vreau să-l omor, îi răspunse ea tot în șoaptă. Vreau doar să i se facă rău. Așa o să știu care-i doza corectă.

– Dar, dacă i se face rău după ce mănâncă asta, n-o să bănuiască, oare, că l-ai otrăvit?

– Sigur că nu. Nu știe că vrem să-i facem rău. O să creadă doar că sunt o bucătăreasa îngrozitoare, spuse ea cu hotărâre, apoi mai adăugă un praf din pulberea pe care George o luase drept scorțișoară. Zahărul și migdalele ar trebui să mascheze amăreala ciupercii.

George înghiți în sec și simți că i se face rău.

– Sigur vrei să faci așa ceva?

Lottie trânti lingura, speriind pisicuța, care fugi de pe masă.

– Nu-mi dă de ales! Nu vezi ce încearcă să facă prefăcându-se că este bun și atent, când el de fapt e rău și plin de ură? Cum ar putea o fată să reziste cuvintelor lui suave și acelor zâmbete cuceritoare?

George se încruntă, luat pe nepregătite de vehemența ei.

– La Laura te referi, da?

Lottie înfipse înapoi lingura în castron și reîncepu bătălia cu glazura.

– Sigur că la Laura mă refer. Vrei ca lucrurile să fie din nou cum erau înainte de apariția lui sau vrei ca el să o fure de lângă noi, la fel cum mi-a furat și mie pisica? Pentru că să știi că, dacă reușește, n-o s-o mai putem lua niciodată înapoi.

George ar fi continuat, probabil, disputa dacă n-ar fi văzut o lacrimă prelingându-se de pe bărbia ei și căzând în castron. Migdalele mascau cu succes gustul otrăvii, dar nu exista zahăr

suficient de dulce cât să ascundă amăreala dată de lacrimile surorii lui.

Lottie rămase în prag, cu ochii la prada sa.

Nicholas stătea relaxat într-un fotoliu de piele, cu picioarele pe divan. În sobă ardea focul, în timp ce ploaia bătea ritmic în geam. Lumina lămpii cădea pe profilul lui de o frumusețe clasică.

Citea. În brațe avea atlasul Tărâmului Sfânt, care aparținuse tatălui lor. Doar pisicuța care îi sărea în poală de fiecare dată când dădea pagina, ca să-l facă să se dea la o parte de pe locul ei, îi tulbura liniștea. Lottie se uită la el cum luă pisica pentru a treia oară şi o lăsă uşor pe covor. Temându-se să nu se răzgândească, Lottie intră în cameră cu tava de argint pe care avea un tort în miniatură şi i-l oferi ceremonios.

Nicholas îşi ridică privirea din carte şi se prefăcu terorizat.

– Oh, nu! Te rog spune-mi că nu-i tot o plăcintă. Cum casc gura, Cookie îmi şi bagă una pe gât. Apoi, în vreme ce eu mă chinuiesc s-o înghit, ea mă ciupeşte de obraz şi-mi zice: „Special pentru dumneata le-am făcut, domnule Nick. Ştiu cât de mult îți plac, şi-mi era teamă că nu te-ai săturat cu cele douăsprezece de data trecută".

Un zâmbet cam forțat curbă buzele lui Lottie.

– Mi-e teamă că nu-i o plăcintă. Cookie a plecat până la piață, aşa că am zis să vad ce-mi iese dacă fac un tort de nuntă.

Nicholas luă tava pe care ea i-o întindea şi se uită cu suspiciune la desert.

– Ştii ceva, cred că ar fi mai bine pentru toți dacă te-ai reapuca de scris poezii.

– Pentru prima dată, domnule Radcliffe, s-ar putea să ai dreptate, zise Lottie cu un zâmbet pierit.

Lottie plecă şi-l lăsă acolo cu tava, întorcându-se cu spatele înainte de-a vedea cum pisica i se culcuşea la loc în poală.

Lottie rămase împreună cu George cât de mult putu să suporte suspansul, apoi se târî înapoi în salon. Se apropie încet, să tragă cu ochiul înăuntru, pregătindu-se sufletește pentru ce avea să vadă.

Nicholas stătea în fotoliu cu capul sprijinit într-o mână şi tocmai dădea următoarea pagină. Îi cercetă chipul, încercând să îşi dea seama dacă se simţea bine. Ochii lui era glaciali şi concentraţi. Pielea lui nu-şi pierduse culoarea aurie.

Poate nu mâncase încă prăjitura, se gândi ea, enervată să îl vadă aşa energic. Zări însă farfuria goală pe podea, lângă scaunul lui.

Şi ghemotocul de blană zăcând lângă şemineu.

Lottie îşi duse speriată mâna la gură, dar nu mai reuşi să-şi înăbuşe ţipătul.

Nicholas tresări. O văzu că plânge şi lăsă cartea ca să se apropie de ea.

–Lottie, ce-i? Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat?

Lottie arătă cu mâna tremurândă în spatele lui.

–Pisica. Nu i-ai dat tort, nu?

–Nu, auzi ea o voce din cameră. Mi l-a dat mie.

Pisica îşi înalţă capul adormit chiar când Laura se ridică de pe scaunul de la fereastră, clătinându-se ca o salcie în vânt. Tenul îi era lipsit de culoare, astfel că pistruii îi ieşeau bine în evidenţă. Nicholas străbătu toată camera din trei paşi uriaşi şi reuşi s-o prindă înainte ca ea să se prăbuşească la podea.

Capitolul 12

Are cea mai delicată fire, dar este o visătoare...

Cookie se întoarse de la piaţă în scurt timp şi găsi casa într-un haos general. Lottie era ghemuită pe scări şi plângea de mama focului, iar la parter se auzeau strigătele bărbaţilor.

–Ce naiba...? şopti ea, scăpând coşul din mână. Îşi scoase la repezeală mantia udă şi îşi desfăcu boneta. Ce-i, copilă? Ce-i cu toată agitaţia asta?

Lottie îşi ridică faţa înlăcrimată ascunsă în pliul cotului.

–Nu am vrut, jur că n-am vrut! E numai vina lui! Eu doar am încercat să o protejez de el!

Cutremurată de un alt hohot de plâns, dădu peste Cookie, deschise uşa de la intrare şi dispăru în ploaie.

Mai alarmată ca oricând, Cookie înşfăcă balustrada şi urcă treptele mai grăbită decât fusese vreodată în mai bine de douăzeci de ani.

Îi găsi pe Nicholas şi pe George la uşa camerei lui Lady Eleanor. Nicholas îl luase de umeri pe George şi ţipa la el.

–Trebuie să-mi spui adevărul. Ce a pus Lottie în prăjitură? Ştiu că vrei să o protejezi, dar, dacă nu-mi spui, Laura ar putea muri!

George clătina din cap. Deşi buza de joi îi tremura, ţipă la Nicholas cu acelaşi patos:

–Lottie nu i-ar face niciodată rău Laurei! Nu ştiu despre ce vorbeşti!

În acel moment o văzu Cookie pe tânăra ei stăpână, zăcând în patul din spatele lor, albă şi neclintită de parcă ar fi fost moartă.

–Ce s-a întâmplat cu ea? insistă ea în timp ce se grăbea să ajungă să pună mâna pe fruntea rece şi transpirată a Laurei. Ce s-a întâmplat cu mieluşeaua mea?

Nicholas şi George se luară mâhniţi după ea.

–Nu-s foarte sigur, răspunse Nicholas aruncându-i o privire înnegurată lui George. Cred că a fost victima unui renghi răutăcios ce-mi fusese hărăzit mie.

Cookie îşi aduse aminte de vorbele înlăcrimate ale lui Lottie, aşa că se întoarse dintr-odată spre George şi ţipă:

–Băiete, du-te imediat în bucătărie şi adu-mi o oală cu apă clocotită şi puţină rădăcină neagră uscată din coşul meu cu ierburi. Grăbeşte-te!

Răsuflând dureros de uşurat, băiatul se făcu nevăzut.

Cookie începu să se agite prin cameră, luă un lighean şi ceva cârpe curate, iar Nicholas se aşeză pe marginea patului. Îi ridică mâna inertă şi i-o sărută, fără să-şi desprindă nici o clipă privirea de la chipul ei palid.

–N-am reuşit s-o fac să-şi revină. N-ar trebui să trimitem după un doctor în Londra?

–Nu-ți face griji, domnule Nick, răspunse Cookie. Nu-i nevoie să chemăm vreun chirurg pretențios care să nu facă altceva decât să pună niște lipitori pe mâinile frumoase ale domnișoarei Laura. Am grijă de ea de când era micuță. Am îngrijit-o când a avut scarlatină, așa am făcut, la scurt timp după ce i-au murit părinții. Îi șterse fruntea cu o cârpă umedă și clătină din cap. Nici când era micuță nu se gândea deloc la ea. Era prea ocupată să-și facă griji pentru fratele și sora ei. Începu să-i desfacă panglicile de la decolteu, apoi ezită și îi aruncă lui Nicholas o privire tăioasă. Majoritatea bărbaților nu-s de nici un folos în camera unui bolnav. Poți aștepta jos dacă vrei.

–Nu, răspunse el susținându-i privirea hotărâtă cu propria privire neajutorată. Nu pot.

Cookie avea motive să fie recunoscătoare că el alesese să rămână. În momentul în care stomacul Laurei începu să se revolte din cauza purgativului pe care i-l turnaseră pe gât, el se oferi să-i țină capul deasupra ligheanului ca să verse. Când se prăbuși frântă și cu frisoane înapoi în pat, el fu cel care îi dădu părul plin de sudoare de pe față și o înveli bine. Iar când în cele din urmă își reveni, mult după căderea nopții, pe el îl găsi în scaunul de lângă pat.

Laurei îi luă câteva momente să își dea seama că nu era în patul ei. Își ridică privirea spre coloanele patului și trase adânc în piept aroma de mosc ce plutea prin cameră, apoi se întoarse încet spre Nicholas, care adormise pe scaun.

Chiar și cu părul atârnându-i în dezordine peste față și cu cearcăne negre sub ochi, tot arăta ca prințul din povești. Se simțea mult mai atrasă de el acum decât fusese în pădure. Atunci nu era decât un străin frumos. Acum îi aprecia nu numai aspectul exterior, ci și inteligența, rațiunea și izbucnirile acelea ispititoare de furie și de tandrețe.

Nicholas deschise ochii, ca și cum i-ar fi simțit privirea.

–Ce mi s-a întâmplat? întrebă ea, surprinsă de hârâiala propriei voci.

El se ridică și o strânse de mână.

–Să spunem doar că abilitățile culinare ale surorii tale lasă de dorit.

–Aș fi putut să te avertizez de asta, cârâi Laura. Ți-am povestit vreodată când a copt niște viermi într-o prăjitură cu ciocolată și i-a servit-o reverendului Tilsbury la ceai?

–Nu, răspunse el cu un surâs. Dacă mi-ai fi povestit, aș fi refuzat tortul de la ea.

Laura gemu.

–Oh, ce bine ar fi fost dacă îți spuneam!

–Într-adevăr. Data viitoare când te prind că mai pofteşti la dulciurile mele, o să fiu nevoit să te refuz, spuse el și-i aranjă părul ciufulit de pe față. Deși trebuie să-ți mărturisesc, continuă el pe un ton serios, că nu cred că aș putea să-ți refuz ceva vreodată.

Laura îl atinse pe obraz, întrebându-se cum de-i îndrăgise chipul într-un timp atât de scurt. El îi punea la picioare o lume întreagă, iar ea îl priva până și de cel mai fundamental drept – dreptul la identitate. În acel moment, îi fu clar ce trebuia să facă. Trebuia să-i spună tot, chiar dacă astfel risca să își provoace ei înseși suferință. Asta însemna însă că nu avea s-o mai privească niciodată cu acel amestec amețitor de amuzament și afecțiune. Nu avea s-o mai tragă niciodată în brațele lui sau să-i scalde gura în sărutări.

Laura își întoarse fața înspre pernă, ca să-și ascundă lacrimile care o năpădeau.

Interpretându-i tristețea drept oboseală, Nicholas stinse lumânarea și o sărută pe frunte.

–Culcă-te, draga mea. Mă duc să le spun celorlalți că o să fii în regulă.

–Ce mult îmi doresc să ai dreptate, șopti ea în întuneric, după plecarea lui.

Nicholas intră în hambar, crezând că nu mai era nimeni acolo. Auzi ceva mișcare pe sus, ca și cum un animal mic și înspăimântat s-ar fi afundat în propriul culcuș.

Se urcă în pod și se uită prin bezna ca o mâzgă, localizând în cele din urmă o pereche de ochi strălucitori în zona streșinii.

Lottie stătea ghemuită cu mâinile în jurul genunchilor, cu părul răvăşit. Se uita în gol, iar pe obraji se vedeau urmele şiroaielor de lacrimi vărsate.

–Laura a murit, aşa-i? deschise ea vorba. De-aia ai venit, ca să-mi spui că a murit.

Nicholas se sprijini de un stâlp.

–Am venit să-ţi spun că sora ta s-a trezit.

Lottie îl privi din cale-afară de uimită.

Nicholas încuviinţă din cap.

–O să fie bine. Cred că mâine-dimineaţă o să fie pe picioarele ei.

Pe Lottie o podidi iar plânsul, dar se şterse repede, înainte ca lacrimile să-i brăzdeze murdăria de pe chip.

–Cum o să mai pot da vreodată ochii cu ea? N-o să mă ierte niciodată. Cum ar putea să mă ierte?

–Nu ştie că are ceva de iertat. Decât poate faptul că nu te pricepi la gătit. Nu i-am spus.

Lottie se opri din plâns la fel de repede cum începuse.

–De ce? De ce-ai făcut asta?

El ridică din umeri.

–Deşi se pare că nu-mi mai aduc aminte nimic, bănuiesc că am avut şi eu cândva zece ani. Dar să-ţi fie clar, adăugă el mijindu-şi ochii, a fost o trăsnaie izvorâtă din răutate şi îţi sugerez să nu mai încerci niciodată să-mi faci vreun rău.

Lottie se ridică trăgându-şi nasul.

–Unei brute aşa mari ca tine tortul nu i-ar fi făcut aproape nimic.

Vru să treacă pe lângă el ca să coboare scara, dar el o prinse de mână şi o roti spre el.

–Ştiu că nu-ţi pasă de mine, Lottie, şi cred că ştiu şi de ce.

Nicholas simţi cum trupul ei micuţ se cutremură.

–Ştii?

El încuviinţă din cap, apoi îşi mai îndulci vocea şi mai slăbi strânsoarea.

–Orice ai crede tu, nu vreau să-ţi iau locul în inima surorii tale. Să ştii că şi tu, şi George veţi găsi întotdeauna un loc în casa noastră.

Preț de o fracțiune de secundă, Lottie păru să ezite, de parcă nu și-ar fi dorit nimic mai mult decât să-i sară de gât. Dar alese totuși să se smulgă din strânsoarea lui și să coboare scara fără să mai scoată un cuvânt.

Nicholas avu ceva de umblat până reuși să-l găsească pe George. Până ajunse el la ruina arsă de la marginea proprietății, ploaia se oprise de tot, dar în schimb se lăsase o ceață ușoară care plutea ca fumul deasupra pământului. Se strecură pe sub o bârnă ruptă și îl găsi pe George exact în locul în care îi spusese Cookie – stând pe soba distrusă a fostului salon al parohiei. Băiatul se uita spre cer prin gaura care cândva fusese un acoperiș.

Nu mai aşteptă ca băiatul să se gândească la ce era mai rău.

– Sora ta și-a revenit. O să se facă bine.

– Știu, răspunse George, aruncându-i o privire rece și plină de dispreț. N-aș fi lăsat-o singură cu tine dacă nu aș fi știut asta.

Nicholas se apropie de el, evitând să calce pe o bucată de lemn putrezit.

– Locul acesta este periculos. Mă mir că nu a fost dărâmat cu mult timp în urmă.

– Lady Eleanor și Laura au vrut s-o dărâme, dar eu nici n-am vrut să aud. De câte ori aduceau vorba despre asta, făceam câte o trăsnaie de Lottie părea un înger pe lângă mine, continuă el cu privirea tot spre cer, căutând parcă o stea pe cerul înnorat. Eu am fost cel care a uitat lampa aprinsă în noaptea aceea. În toți acești ani, Laura nu mi-a adus niciodată nici cel mai mic reproș.

Nicholas se încruntă.

– Erai doar un copil. A fost un accident. O tragedie absolut îngrozitoare.

George ridică o bucată de lemn carbonizat și o aruncă în sus.

– Îmi aduc aminte de ei. De părinții mei.

– Atunci ești un mare norocos, spuse încet Nicholas, simțind un junghi în inimă.

George clătină din cap.

– Uneori nu-s așa sigur. Se scutură pe mâini de praf, se ridică, iar umerii înguști i se prăbușiră încet. Dacă ai venit să-mi ții prelegeri, eu o să plec.

Nicholas îl opri.

– Nu știu dacă ai avut sau nu de-a face cu năzbâtia lui Lottie și nici nu vreau să știu. Nu de asta am venit.

– Dar de ce ai venit? îl întrebă George, fără să se mai obosească să-și mascheze enervarea.

– De vreme ce se pare că sora ta o să trăiască suficient de mult cât să se mărite miercurea viitoare cu mine, trebuie să-mi găsesc un cavaler de onoare. Speram că vei vrea să îmi faci această onoare.

George rămase cu gura căscată.

– Nu pot să fiu cavaler de onoare, răspunse el cu amărăciune. N-ai auzit ce zice toată lumea? Sunt doar un băiețel.

Nicholas clătină din cap.

– Adevărata bărbăție n-are nimic de-a face cu anii, ci cu comportamentul persoanei respective față de cei care se bazează pe el. Am văzut câtă treabă faci pe aici – cum tai lemne, cum îl ajuți pe Dower cu oile și cum ai grijă de surorile tale. Și, în afară de asta, Laura m-a asigurat că un cavaler de onoare trebuie să aibă doar două calități – să fie celibatar și prieten cu mine, spuse Nicholas și îi întinse mâna. Cred că tu le întrunești pe amândouă.

George rămase cu privirea pironită asupra mâinii întinse de parcă nu mai văzuse așa ceva în viața lui. Deși îl privea în continuare cu precauție, îi luă mâna și i-o strânse zdravăn, cu spatele drept și cu capul sus.

– Dacă ai nevoie de cineva care să îți fie sprijin la nuntă, atunci eu sunt acela.

În timp ce se îndreptau spre ieșire, Nicholas îl luă pe după umeri.

– N-ai apucat să mănânci nimic, nu? Mor de foame. Poate o rugăm pe Lottie să ne prepare ceva dulce.

Deși se vedea că se străduiește, George reuși să-și păstreze o expresie serioasă.

–Nu-i nevoie, domnule. Cred că Cookie a mai făcut un rând de plăcinte, doar pentru tine.

În zilele următoare nu mai auzi nici o veste de la Dower, aşa că nerăbdarea Laurei crescu. Bătrânul nu ştia să scrie, dar ea îi dăduse nişte bani şi-i zisese să plătească pe cineva să-i trimită un bilet în cazul în care afla ceva despre un bărbat dispărut şi trebuia să-şi continue investigaţia. Într-un colţ lipsit de ruşine din inima ei, spera să nu se întoarcă înainte de nuntă. Să rămână plecat până când Nicholas avea să fie legat de ea pentru totdeauna – sau cel puţin cât le era scris să trăiască.

Pregătirile pentru nuntă continuară într-un ritm alert, asemenea ticăitului neobosit al pendulei din foaier. Cum o prindea pe Laura, Cookie se repezea pe ea cu o bucată de dantelă sau îi mai înfigea din greşeală un ac în coapsă. Deşi bătrâna sporovăia întruna voioasă, Laura îşi putea da seama că era la fel de îngrijorată ca ea fiindcă nu mai ştia nimic de Dower. Până şi Lottie îşi mai pierduse din avânt şi se plimba abătută prin casă ori dispărea cu orele uneori.

Duminică dimineaţă fu ultima strigare a anunţului de nuntă. Reverendul Tilsbury întrebă, aşadar, dacă ştia careva dintre cei prezenţi vreun motiv pentru care cei doi n-ar trebui să se căsătorească, iar Laura încremeni lângă Nicholas, îngrozită la gândul că ar putea sări ea însăşi în picioare să strige că mireasa era o impostoare şi o mincinoasă. Singurul lucru care o opri fu imaginea unui Nicholas profund dezgustat – imaginea pe care o revedea în fiecare noapte în visele ei chinuite.

Se strânseră în jurul mesei pentru a servi cina, când tăcerea încordată fu întreruptă de un clinchet de clopoţei. Laura trânti lingura în supă şi sări de pe scaun şi fugi la fereastră. Încerca să vadă ceva în bezna de afară, când îl auzi pe George dregându-şi glasul.

Se întoarse încet şi văzu o pisică albă cu negru care trăgea după ea un clopoţel legat cu panglică roşie. Se aşeză fără nici un chef înapoi pe scaun, în timp ce Lottie recupera pisica şi îi scotea clopoţelul.

Cookie se duse până în bucătărie să aducă următorul fel de mâncare, iar Nicholas se uită de jur împrejur la chipurile posomorâte.

– Știu că vreți să-mi ascundeți asta, dar mi-am dat seama că sunteți foarte îngrijorați din cauza lui Dower. Vreți să dau o fugă până în Londra să-l caut?

– Nu! strigară toți patru la unison.

Se sprijini la loc de spătar, pus în încurcătură de reacția lor.

Laura se șterse la gură cu șervetul, sperând ca el să nu-i remarce tremurul mâinilor.

– Îți apreciez intenția, dragule, dar nu cred că nervii mei ar mai rezista tensiunii. Mai sunt doar trei zile până la nuntă. Fără Dower mai pot să mă mărit, dar nu prea pot fără mire.

– Nu-ți face griji din cauza noastră, domnule Nick, zise Cookie și îl bătu pe umăr, dar cu privirea fixată asupra Laurei. Ticălosul ăsta bătrân s-a vârât în vreo tavernă, ceva. O să apară înapoi cu o noapte înainte de nuntă, mirosind a alcool și implorându-mă să-l iert. Să vedeți voi de n-o fi așa!

Jeremiah Dower stătea la o masă înghesuită într-un colț din cârciuma Boar's Snout și dădea peste cap al treilea gin. Spelunca era una dintre cele mai slinoase de pe țărm, și nu se întâmplase o singură dată ca în Tamisa să fie găsit trupul neînsuflețit al unui nefericit care venise să-și înece amarul aici. Se zvonea că, dacă nu te omoară unul dintre patroni, atunci îți vine de hac ginul. Sau te poți lăsa târât pe patru cărări la etaj, împreună cu una dintre ștoalfele șleampete care își făceau veacul în jurul portului și să mori încet de sfrenție. Erau o mulțime de tineri săraci care își pierduseră inocența, gologanii și chiar și viața între coapsele acestea voluptoase și primitoare.

Mama lui Dower fusese una dintre aceste femei. Copilăria și-o petrecuse curățând petele de tutun și frecând dușumelele într-o spelunică de genul ăsteia. După ce mama lui fusese strangulată de unul dintre clienți, schimbase fără ezitare norii de fum și țipetele bețivilor pentru aerul curat al dimineților din Hertfordshire și mai ales pentru zâmbetul lui Cookie.

După zâmbetul ei tânjea acum în timp ce se tolănise în scaun şi cerceta mulţimea pestriţă. Ultima săptămână şi-o petrecuse colindând străzile şi docurile în speranţa că avea să afle ceva legat de dispariţia unui domn. Trecuse pe la închisoarea Newgate şi pe la spitalul de nebuni, poate-poate o auzi ceva despre vreo evadare recentă. Până acum însă nu aflase nimic şi nici nu mai avea prea mult timp la dispoziţie.

Dacă nu se întorcea în Arden până marţi noaptea cu dovada că misteriosul domn al domnişoarei Laura era deja adjudecat de o altă femeie, Laura avea să se mărite cu el. Domnişoara fusese întotdeauna o fire blândă, dar, dacă îşi dorea cu ardoare ceva, nu o mai putea face nimeni să se răzgândească. Iar acum era evident că şi-l dorea cu patos pe acest tânăr arătos.

Se încruntă. N-o fi fost el un bărbat certat cu legea sau vreun nebun scăpat de la ospiciu, dar asta nu însemna că era mai puţin periculos pentru o fată inocentă.

Se pregătea să achite nota şi să plece, când un băiat cu o claie de păr roşu şi dinţii stricaţi şi galbeni îşi croi drum prin mulţime. Se aplecă spre masa lui Dower şi arătă cu degetul spre intrarea din spate.

– E un tip pe alee care zice că vrea să vorbească cu matale. Zice că are de zis ceva ce te-ar putea interesa.

Dower încuviinţă din cap, după care îi întinse una dintre monedele date de domnişoara Laura în acest scop şi îl lăsă să-şi vadă de treabă. Nevrând să pară prea nerăbdător, bău în tihnă ginul, apoi se şterse la gură cu mâneca. Se ridică şi-şi suflecă mânecile, simţindu-se mândru când muierea culcuşită în braţele unui bărbos de la o masă alăturată făcu ochii mari. Ştia din experienţă că orice tâlhar care îşi pusese în gând să jefuiască un bătrân avea să se gândească de două ori după ce-i vedea braţele vânjoase.

Ceaţa se lăsase odată cu căderea nopţii. Uşa se trânti în spatele lui, blocând evacuarea duhorii dinăuntru; un bărbat se materializă din umbră. Dower se aşteptase să dea peste un cerşetor disperat să mai câştige un bănuţ, dar se lămuri imediat că bărbatul acesta n-avea nevoie de banii lui.

Pe cap purta o pălărie înaltă de fetru, iar în palma înmănuşată bălăngănea un baston cu măciulia de marmură. Avea genul acela de faţă ştearsă şi rotundă ce poate fi cu uşurinţă confundată.

– Îmi cer scuze că vă întrerup cheful, domnule...?

Dower îşi încrucişă mâinile pe piept.

– Dower. Şi nu-s domn.

– Prea bine atunci, *Dower*. Nu te-aş fi deranjat, dar am aflat că ceva investigaţii aici, în zona ţărmului.

– Ba n-am făcut deloc aşa ceva, protestă Dower. Am pus şi eu câteva întrebări, atâta tot.

Bărbatul avea un zâmbet prefăcut.

– După cum m-au informat tovarăşii mei, ai pus întrebări despre un bărbat înalt şi blond, care vorbeşte corect şi e manierat şi care ar fi dispărut acum mai bine de două săptămâni.

Dower simţea nişte furnicături pe ceafă care nu prevesteau nimic bun. Intenţia lui fusese să o scape pe domnişoara Laura din ghearele unui străin, nu să facă astfel încât să fie arestată pentru răpire.

– Tovarăşii lu' matale n-or şti pe cât cred că ştiu.

– Oh, pot să te asigur că s-au ocupat pe îndelete. Acesta este şi motivul pentru care am ajuns la concluzia că s-ar putea să fim în căutarea aceluiaşi bărbat.

Dower era curios din cale-afară să afle adevărul, dar ceva din privirea inexpresivă a acestui bărbat îl făcu să se abţină.

– Îmi pare rău, amice, răspunse el. Nu pe mine mă cauţi. Tot ce caut eu în seara asta e o sticlă de gin şi femeiuşcă dornică să-mi încălzească patu'.

– Cu recompensa oferită de angajatorii mei ai putea să-ţi cumperi tot ginul şi toate şteoalfele din lume.

În ciuda faptului că era o noapte rece şi umedă, Dower simţi broboane de sudoare pe frunte.

– Dar de ce valorează aşa mult individu' ăsta de-l căutaţi?

Bărbatul îşi mută bastonul în mâna cealaltă.

– Dacă vii cu mine, o să-ţi arăt.

Dower nu reacţionase niciodată bine când era intimidat. Mai ales când ameninţarea venea din partea unui înţepat cu vorbă

rafinată şi maniere elegante. Îşi dezveli dinţii într-un rânjet posac.

– Mă tem că trebe să refuz. Îi mai interesantă invitaţia de la roşcata de la masa alăturată.

Se întoarse şi dădu să intre înapoi în cârciumă.

– Ce păcat, *domnule* Dower, pentru că mă văd nevoit să insist.

Dower nu mai apucă să se întoarcă spre el, că bărbatul îi trase una în cap cu măciulia de marmură a bastonului şi îl făcu să cadă lat. Nu mai apucă decât să admire cizmele scumpe din piele lucioasă ale bărbatului, apoi una dintre ele îl pocni zdravăn în faţă, făcându-l să se afunde într-o mare de întuneric.

Capitolul 13

Uneori are tendinţa să acţioneze înainte să se gândească la urmări...

Ar fi trebuit să fie cea mai fericită noapte din viaţa Laurei.

A doua zi la ora zece dimineaţa avea să stea în faţa altarului din biserica St. Michael, promiţându-şi inima şi viaţa bărbatului pe care şi-l dorise înainte să ştie că el exista cu adevărat. El avea să-i ia cu grijă mâna, să o privească adânc în ochi şi să-i jure credinţă până când moartea urma să-i despartă.

Ar fi trebuit să se cuibărească sub aşternuturi, să-şi ia perna în braţe şi să viseze la ziua ce avea să vină. În loc de asta, ea se plimba întruna prin cameră, aproape înnebunită de temeri. Se opri în dreptul tăbliei de fier a patului lui Lottie ca să-i dea o şuviţă de păr de pe obraz şi o invidie pentru cât de liniştită putea să doarmă.

Nu se mai bucurase de luxul acesta din ziua în care îl găsise pe Nicholas în pădure. Dacă mai insista să-şi ignore conştiinţa, risca să piardă definitiv acest lux. Mai că se aştepta ca Dumnezeu să o forţeze în vreun fel să spună adevărul. Se aştepta ca El să-l trimită pe Dower în grabă acasă cu vestea că Nicholas avea deja o logodnică şi că aceasta îl aştepta în Londra.

Chiar dacă Dower nu se întorcea înainte de nuntă, ştia că tot nu era prea târziu să repare ce făcuse. Nu trebuia decât să iasă pe coridorul întunecat şi să se ducă spre camera lui Lady Eleanor, unde să mărturisească tot, apoi să se lase la mila unui bărbat care avea să redevină dintr-odată doar un străin.

Atunci însă nu va mai avea parte de o dimineaţă însorită, de nuntă, de rochia albă de crep ornată cu dantelă belgiană, de tortul cu etaje învelit în glazură de migdale. Fără Cookie care să se rânjească înspre ea în timp ce îi prindea trandafiri în păr, fără Lottie care să-i ţină buchetul parfumat la altar şi fără George care să o felicite printre dinţi în timp ce recunoştea că planul ei fusese perfect.

Şi mai ales fără Nicholas care să o sărute, pecetluind astfel jurămintele dintre ei.

Laura simţea ghimpii tentaţiei înfigându-i-se în inimă, la fel de vicleni şi de perfizi ca şarpele din grădina raiului. Sperând să scape de ei, deschise larg fereastra şi se urcă pe pervaz. Noaptea era plăcută, un vânt uşor adia şi mirosea a iasomie şi a caprifoi. Pe cer se zărea o felie grăsană de lună, care sfida norii încărcaţi cu strălucirea ei.

Era genul de noapte ce te ducea cu gândul la incantaţiile păgâne, genul de noapte care îi făcuse mereu sângele să alerge prin vene şi să renunţe cumva la constrângerile impuse de viaţa ei liniştită şi tihnită. Acum ştia însă care era preţul ce trebuia plătit pentru impulsurile nechibzuite.

Ce bine ar fi fost dacă ar fi putut da timpul înapoi până la momentul în care îl găsise pe Nicholas dormind în pădure! Poate s-ar fi îndrăgostit oricum de ea. Acum n-avea să mai afle niciodată, de vreme ce nu-i acordase această şansă.

Oftă deznădăjduită şi-şi lipi obrazul de tocul ferestrei. Era un păcat la fel de mare că se mintea atât pe ea, cât şi pe el. Un bărbat ca Nicholas nici măcar nu s-ar fi uitat la o fată de la ţară. O fată cu obrajii plini de pistrui pentru că nu se deranja decât arareori să-şi pună boneta pe cap. O fată fără unghii îngrijite, ci scurte şi aspre de cât săpa cu mâinile în grădină. Ar fi avut la fel de multe şanse să-l câştige precum o muritoare care-şi

îndrepta atenția către zeul Apollo. Poate ar fi considerat-o o distracție potrivită pentru o zi de vară, dar în nici un caz nu pentru toată viața.

Laura își mută privirea de la peluză spre lizieră – pădurea era învăluită de umbre și de secrete. Voise atât de mult să creadă că Nicholas căzuse de undeva din cer ca răspuns la rugăciunile ei, încât nici nu se mai deranjase să caute o explicație mai rațională, iar lucrul acesta o bântuia încă din acea zi. Nu existaseră urme de copite în jurul stejarului, dar era posibil să fi fost aruncat cumva peste șanțul acela. Calul lui, panicat că nu-și avea stăpânul în șa într-o pădure pe care nu o cunoștea, o luase, poate, pe unde veniseră.

Laura se încordă și mai tare, știind prea bine ce trebuia să facă. Nu putea da timpul înapoi până la momentul în care se întâlniseră, dar ea se putea întoarce în acel loc. Poate îi scăpase vreun indiciu referitor la identitatea lui – vreo casetă gravată, un ceas cu lanț, ceva hârtii care să-i fi căzut din buzunar. N-avea altă șansă decât să se ducă să verifice. Măcar atât îi datora, chiar dacă asta însemna că putea găsi ceva care s-o facă să-l piardă pentru totdeauna.

Nu mai pierdu vremea cu îmbrăcatul. Se încălță și-și aruncă o haină peste cămașa de noapte, temându-se să nu se răzgândească dacă zăbovea prea mult. Se strecură afară din cameră taman când pendula din hol bătea miezul nopții.

Ar fi trebuit să fie a doua cea mai fericită noapte din viața lui Nicholas.

Prima ar fi trebuit să urmeze după dimineața în care avea să-și ia mireasa în pat cu binecuvântarea bisericii și a coroanei. Atunci urma să aibă toate drepturile din lume să îi scoată Laurei agrafele din păr, lăsându-i-l să se reverse în jurul chipului ei într-o cascadă de nisip. Atunci urma să aibă toate drepturile să-i descheie cămașa de noapte prinsă la gât și să-i tragă materialul satinat în jos pe umeri. Toate drepturile să o țintuiască pe salteaua din puf și să-i acopere moliciunea cu căldura trupului său flămând și solid.

Ar fi trebuit să doarmă şi să-şi păstreze energia pentru noaptea următoare, nu să se preumble prin dormitor ca o bestie întemniţată. În plus, durerea de cap îi revenise, bubuindu-i surd în frunte asemenea unui cântec pe care-l auzise cândva, dar pe care nu şi-l putea aminti. Îşi frecă fruntea cu dosul palmei şi fu tentat să dea o fugă până în salon să recupereze sticla de brandy.

Dar a-şi ameţi simţurile ar fi totuna cu a-şi amorţi instinctele. Ceea ce n-ar fi fost chiar rău, îşi dădu el seama şi pufni, dacă asta ar fi însemnat că s-ar mai fi putut amăgi în continuare că mireasa lui nu-i ascundea un secret teribil care o făcea să se înroşească, să se bâlbâie şi să tremure de fiecare dată când dădea ochii cu el.

Se sprijini pe masa de toaletă şi se aplecă pentru a se studia în oglindă. Nu o putea învinovăţi că era speriată de imaginea pe care o zărea. Părul îi stătea în toate direcţiile, maxilarul îi era încleştat. Gura îi era doar o linie rigidă, motiv pentru care nici nu mai făcea gropiţa în obraz. Nu arăta ca un bărbat care în doar câteva ore avea să-şi lege viaţa de femeia iubită. Arăta mai degrabă ca un bărbat pe cale să comită o crimă.

Auzi pendula bătând de douăsprezece ori, fiecare bătaie prelungă aducându-l mai aproape de momentul în care avea să traverseze coridorul până la dormitorul Laurei, să bată la uşă şi să-i ceară să-i spună adevărul şi doar adevărul cu gura ei frumoasă şi mincinoasă.

Frustrat din cale-afară, Nicholas trase o palmă în măsuţa de toaletă. Sticla de parfum de pe margine căzu pe covor şi se vărsă, inundând camera cu mirosul de flori de portocal. Îşi simţi creierul străbătut de o durere groaznică. Înjură şi se duse clătindu-se să deschidă fereastra.

Vântul călduţ al nopţii se strecură în cameră, mirosind la fel de subtil şi de ademenitor ca pielea unei femei. Se sprijini de tocul ferestrei şi închise ochii, trecându-şi cu blândeţe degetele prin păr şi masându-şi fruntea dureroasă, încercând să-şi domolească suspiciunile. Când redeschise ochii, zări o siluetă zveltă traversând peluza în goană, cu părul închis la culoare în vânt.

Nicholas simţi că paralizează şi că-i îngheaţă sângele în vene. Nu se putea gândi decât la un singur motiv pentru care o femeie

şi-ar abandona patul confortabil şi ar înfrunta pericolele nopţii, chiar înainte de a se mărita. O urmări cu ochii mijiţi până dispăru în pădure, mulţumind cerului pentru amorţeala care îi înăbuşise durerea din cap şi din suflet.

Copacii străvechi se înălţau în beznă ca o poartă spre un alt timp. Crengile lor întortocheate dansau în vânt, învăluindu-l pe Nicholas cu graţia unei iubite. Rămase la marginea pădurii în care îşi văzuse dispărând logodnica, ştiind prea bine că n-avea altă soluţie decât să o urmărească.

Razele lunii argintau crengile de deasupra lui, dar nu reuşeau să penetreze umbrele care învăluiau cărarea îngustă. Cu cât se avânta mai spre adâncul pădurii, cu atât umbrele acestea se lăţeau, se umflau şi deveneau tot mai întunecate până când ameninţară să-l înghită cu totul. Şoaptele vântului printre frunze erau întrerupte doar de ţipătul sinistru al vreunei creaturi mici şi neajutorate care îşi găsise osânda. Deşi sunetele acelea îi trimiseră un fior de groază până-n adâncul sufletului, pasul îi rămase ferm. În adâncul sufletului ştia că n-avea de ce să se teamă.

El era cel mai de temut animal de pradă care cutreiera în noaptea aceasta prin pădure.

Laura nu se mai aventurase niciodată noaptea în pădure.

În timp ce îşi croia drum prin labirintul de copaci, era consternată să constate că imperiul ei luminos se transformase într-o fortăreaţă întunecată. Ar fi putut să jure că ştia fiecare stâncă şi râpă plină de muşchi, dar încâlceala haotică de umbre şi raze de lună transformau până şi cele mai cunoscute zone în ceva străin şi ameninţător.

Pădurea nu mai semăna cu casa zânelor cu aripi şi a spiriduşilor care chicoteau, ci a căpcăunilor ieşiţi la vânătoare de mirese virgine pentru regele lor.

Laura trecu de trei ori pe lângă acelaşi mesteacăn înainte să-şi dea seama că se învârtea într-un cerc tot mai strâns. Se sprijini de copac şi încercă să-şi recapete suflul şi curajul. Misiunea ei părea extrem de stupidă acum. Chiar dacă nu găsea nici cel mai

mic indiciu cu privire la adevărata identitate a lui Nicholas, măcar avea să fie mai liniștită a doua zi dimineață, în fața altarului, știind că se străduise.

Își scoase o crenguță încurcată din păr și porni iar cu pas iute, hotărâtă să ajungă la stejarul bătrân unde îl găsise. Tocmai sărea peste un pârâu, când auzi în spatele ei un țipăt ce fu rapid redus la tăcere între fălcile unei creaturi mult mai puternice. Piciorul i se afundă în apa rece. Se uită peste umăr, fără să scape de senzația că ar putea fi la rându-i urmărită cu o foame pe măsură.

Auzi un zgomot vag, dar inconfundabil în tufăriș. Începu să alerge aplecându-se pe sub crengile ce se lăsau înspre ea și ocolind rădăcinile încâlcite care încercau să-și agațe degetele osoase de tivul rochiei ei. Ar fi alergat la infinit dacă nu ar fi ieșit din zona întunecată în luminișul pe care îl căuta.

Bătrânul stejar stătea ca o santinelă la marginea șanțului, crengile sale promițând un popas bine-venit pentru un călător obosit. Printre frunzele lui se vedeau razele lunii, la fel cum răzbeau razele soarelui în ziua când dăduse ea peste Nicholas, țesând o vrajă mai veche decât timpul.

Laura clipi, gândindu-se că putea exista o singură explicație pentru ceea ce văzuse. Probabil ațipise pe pervazul dormitorului și visa că alergase ca o nebună prin pădure.

Nicholas stătea lângă crengile acelea uriașe, cu piciorul pe rădăcinile noduroase. Luna îi lucea în păr, aruncând umbre pe chipul lui regal.

Se duse spre el, părându-i-se la fel de irezistibil ca în după-amiaza aceea de vară.

– Chiar nu-i nevoie să-ți ascunzi dezamăgirea, draga mea, zise el pe un ton deopotrivă afectuos și batjocoritor. Îmi dau și eu seama că așteptai pe altcineva.

Vorbele lui rupseră toată vraja. Deveni dintr-odată conștientă de modul neplăcut în care plescăise la fiecare pas făcut cu încălțările ude, că era zgâriată toată pe mâini și că marginea hainei ude și murdare de noroi se târa în urma ei.

– Nu înțeleg ce vrei să spui, începu ea, cât pe ce să-i dezvăluie adevărul. E miezul nopții. Nu așteptam pe nimeni.

Chipul lui împietri. Acum arăta ca un străin mai mult ca oricând altcândva.

– Te rog să mă scuteşti de alte minciuni, Laura. Ştiu totul.

Capitolul 14

Mă tem că firea ei impetuoasă ar putea să-i aducă vătămare.

Nu era un vis. Era un coşmar.

– Totul? Ştii totul?

Laura se crispă când încheie cuvântul cu un cârâit ascuţit.

– Totul, repetă el şi făcu un pas calculat cu grijă spre ea. Doar nu-ţi închipuiai că mă vei putea duce de nas la nesfârşit?

Laura făcu un pas în spate.

– Ei bine, eu speram mai degrabă...

– Trebuie să recunosc că ai fost foarte convingătoare. Şi să ştii că ai înclinaţii spre actorie. Te-ai gândit vreodată că ai putea urca pe scenă?

– Oh, nu, negă ea cu vehemenţă. Lottie a fost binecuvântată cu tot talentul actoricesc. Deşi Lady Eleanor nu mi-a criticat niciodată abilităţile actoriceşti – sau mai degrabă lipsa lor – pentru spectacolele de Crăciun, întotdeauna îmi atribuia rolul de măgar sau, oricum, avea grijă să nu trebuiască să vorbesc. Oftă. Acum, dacă stau să mă gândesc, chiar mă simt ca o măgăriţă.

– Nu te întrebi cum de-am ghicit? Bănuiesc că te va surprinde să afli că am fost suspicios încă de la început.

Laura era năucită complet.

– Şi n-ai suflat o vorbă?

El se apropie cât să o atingă, dar nu o făcu.

– Am tot sperat să mă înşel, zise el şi râse cu amărăciune. Chiar nu e nevoie să te chinuieşti singură, draga mea. Până la urmă, este doar vina mea.

– Cum... cum poţi să spui aşa ceva?

– Pentru că am fost un prost când am plecat de lângă tine. Nu a fost corect din partea mea să sper că o femeie aşa pasională ca tine are să mă aştepte atât de mult. Trebuia să te iau de nevastă de prima dată când te-am văzut. Vorbele lui nu erau mai puţin năucitoare decât tandreţea cu care o mângâia pe obraz sau decât tonul de regret din vocea lui. Vrei, te rog, să-mi răspunzi la o întrebare? Cred că îmi datorezi măcar atât.

– Orice, şopti ea, fascinată de umbra de durere care îi făcea ochii să pară de chihlimbar.

– Ai venit în noaptea asta să-ţi iei adio de la iubitul tău sau intenţionai să-ţi continui întâlnirile şi după ce te căsătoreai cu mine?

Laura rămase cu ochii holbaţi la el, străduindu-se să priceapă ce zicea.

– Cum... eu... eu...

Nicholas îi plimbă degetul pe buzele tremurătoare, ca să o oprească din bâlbâit.

– Mare păcat că dintre buzele tale atât de frumoase adevărul nu poate ieşi la fel de repede cum ies minciunile. Poate trebuia să te fi întrebat dacă te-ai gândit la el de fiecare dată când te-am luat în braţe, spuse el şi-o trase de talie mai aproape. Când închideai ochii, îl vedeai pe el?

Laura închise ochii în momentul în care Nicholas o atinse în treacăt cu buzele pe moliciunea ca de pană a pleoapelor ei, după care îi desenară conturul obrazului până în colţul gurii.

– Te face să te înfiorezi şi să oftezi de dor de fiecare dată când vă sărutaţi?

Laura nu oftă, ci gemu când gura lui Nicholas o acapară cu totul pe a ei. Nu se înfioră, ci se cutremură. Dacă el nu şi-ar fi petrecut mâna pe după mijlocul ei, învăluind-o cu forţa trupului său, atunci probabil ar fi leşinat. Acesta nu era sărutul unui peţitor care îşi ruga stăruitor mireasa. Era sărutul unui pirat – un sărut necruţător şi nemilos. Un sărut ce intenţiona să fure ceea ce nu era dat de bunăvoie. Limba lui îi asediase gura şi se avânta tot mai adânc, cu o căldură mătăsoasă care o făcu pe Laura să se topească. Nu se mai putea gândi la nimic altceva decât la focul

extraordinar pe care sărutul îl stârnise, aşa că îi cuprinse ceafa în palmă, implorându-l să se afunde şi mai mult.

–Naiba să te ia, femeie! bombăni el îngropându-şi gura în părul ei. Rostise aceste cuvinte cu asprime, era încordat, dar o lipi şi mai tare de inima lui care bătea cu putere. Cum poţi să mă săruţi aşa când inima ta este dăruită altcuiva?

În sfârşit, cuvintele lui penetrară creierul dezorientat al Laurei. Simţind cum uşurarea o învăluie cu un val de căldură, se dezlipi de pieptul lui şi se trase în spate clătinându-se, apoi îşi puse mâna la gură, însă era prea târziu pentru a-şi înăbuşi un hohot de râs.

Nicholas o privi mâhnit.

–Mai întâi îmi desconsideri sentimentele, iar apoi îndrăzneşti să-ţi baţi joc de mine. Felicitările mele, domnişoară Fairleigh. Ai chiar mai puţin suflet decât mă aşteptam.

Oricât se strădui, Laura nu-şi putu şterge rânjetul lăţit pe chip şi nici amuzamentul din privire.

–Zău aşa, dar prostuţ mai eşti! Asta crezi tu? Că am venit aici să mă întâlnesc cu vreun amant?

–Nu-i aşa? insistă el, reuşind cumva să pară şi periculos, şi vulnerabil în acelaşi timp.

Laura clătină din cap disperată, apoi făcu un pas spre el şi încă unul.

–Sigur că nu. Trebuia să ştii că nu aş face aşa ceva niciodată.

–De ce?

Nicholas rămase stană de piatră când ea se întinse să îl atingă pe obraz, iar degetele ei poposiră pe locul unde îi apărea de obicei gropiţa.

–Pentru că tu eşti singurul bărbat pe care mi l-am dorit vreodată.

Se ridică pe vârfuri şi-şi apăsă buzele de ale lui. Îl sărută aşa cum nu avusese curajul să-l sărute în ziua aceea în pădure – îi linse interiorul gurii cu un abandon inocent care reuşi să doboare şi ultima baricadă a apărării lui. Îşi ridică mâinile şi o îmbrăţişă cu o forţă sălbatică.

Îşi trecu o mână prin părul ei şi îi trase capul spre spate, ca să poată privi în ochii ei luminoşi.

–Dacă nu ai venit să te întâlneşti cu vreun amant, spuse el cu glas răguşit, atunci ce cauţi aici?

–Asta, şopti ea, refuzând să pângărească această clipă cu o minciună sfruntată. Pentru asta am venit.

Înainte ca el să-i mai pună alte întrebări, ea îl trase de cămaşă şi îşi lipi din nou buzele de ale lui, oferindu-i singurul răspuns de care avea nevoie.

Laura ştia în acel moment că fusese la fel de nechibzuită ca el. Nu pădurea sau lumina lunii crease vreo vrajă specială în jurul inimii ei, ci acest bărbat. Căzuse pradă acestei vrăji din clipa în care îşi lipise prima dată buzele de ale lui. Deşi gura lui fusese cea care o vrăjise, mâinile lui îşi făceau propria magie, descheindu-i nasturele de la pelerină şi dezgolind-o.

Nicholas se dădu puţin în spate să o privească şi scoase un suspin de admiraţie. Nu ştia ce se aştepta să vadă sub haină, dar cu certitudine nu cămaşa de noapte.

–Copilă necugetată, şopti el, dar vorbele lui sunară mai degrabă cu afecţiune. Vrei să răceşti şi să mori?

–Sunt slabe şanse să mor de frig, zise ea tremurând sub căldura posesivă a privirii lui. Dimpotrivă, aş zice că m-a luat febra.

Buzele lui calde îi atinseră vena care pulsa nebuneşte pe sub pielea fragilă a gâtului ei.

–Atunci poate ar trebui să te întinzi.

Dacă ar fi fost în salon, poate ar fi protestat cu jumătate de gură, dar aici, în pustietatea aceasta păgână, i se părea firesc să-şi lase haina să alunece de pe umeri pe patul de frunze. Era chiar şi mai firesc ca Nicholas să o aşeze uşor peste ea. Apoi o acoperi cu trupul lui mare şi puternic, blocând razele lunii, iar Laura ştiu că acum nu doar flirta cu pericolul, ci îl primea cu braţele deschise. Nu mai conta dacă era prinţ sau regele căpcăunilor, voia doar să o ia oriunde îşi dorea el să o ducă.

Iar el o luă. O duse într-un labirint dulce şi întunecat de dorinţă în care el era singura ei lumină călăuzitoare. Nu o deranja că aproape o strivea sub greutatea lui, ci se bucura că săruturile

lor se contopeau în ceva din ce în ce mai intens şi mai îndrăzneţ. Mâna lui se plimba pe curba plină a şoldurilor ei, dezmierdând-o până când păru potrivit ca el să-i cuprindă un sân prin materialul moale ca untul al cămăşii ei de noapte şi să îi mângâie sfârcul întărit cu degetul mare.

Laura gemu, iar mii de simţuri pe care nici nu bănuia că le avea se treziră la viaţă. În vreme ce el îi tachina sfârcul zvâcnind între degetul mare şi arătător, plăcerea îi dansa prin tot corpul, până când simţi un val umed între picioare. Vru să şi le apropie, dar el îşi propti genunchiul acolo, trimiţându-i noi valuri de plăcere drept în vintre.

Îşi încolăci degetele în părul lui mătăsos şi se arcui sub el, căutând instinctiv să se elibereze de presiunea extraordinară pe care o exercita asupra ei. El îi interpretă mişcările ca pe o invitaţie de a-şi vârî şoldurile între coapsele ei. Era fierbinte, rigid, greu, iar pielea subţire a pantalonilor de abia îl mai încăpea. Începu să se balanseze deasupra ei într-un ritm mai vechi decât stejarul străvechi de deasupra lor, sărutând-o în continuare cu poftă, delectându-se cu suspinele şi cu gemetele ei ca şi cum ar fi fost cea mai dulce dintre ambrozii.

Lumea Laurei explodă între acele săruturi. Scoase un ţipăt care răsună în toată pădurea – un vaiet spart ce părea a nu se mai termina, la fel ca senzaţiile în cascadă care o cutremurau val după val.

Nicholas îşi înălţă capul, înfiorat de această muzică. Deşi memoria nu-l slujea, ar fi putut paria pe viaţa lui că nu mai văzuse niciodată ceva mai frumos ca Laura în acel moment. Genele îi erau umede, obrajii înroşiţi, buzele jilave şi depărtate, iar poala cămăşii de noapte ridicată în dreptul coapselor ei tremurânde. Cu o mişcare mai naturală decât respiratul, îşi strecură o mână pe dedesubt ei şi gemu de plăcere şi agonie când degetele lui trecură de cârlionţii umezi înspre dulceaţa delicată de dincolo de ei. Laura se deschise ca o floare sub atingerea lui şi se undui astfel încât el să-şi poată strecura degetul lung înăuntru.

Laura deschise larg ochii. Deşi privirea îi era încă înceţoşată de mirare, suspinul ei înfiorat şi tremurul de uimire ce-i dansa

pe carnea inocentă nu puteau fi greşit înţelese. Ea era exact ce pretinsese că era. Era inocentă. Era a lui.

Sau aşa avea să fie în scurt timp după ce trimisul Domnului pe pământ avea să le binecuvânteze uniunea şi să le dea dreptul de a cuceri trupul celuilalt. Nicholas însă nu mai avea răbdare să aştepte acea binecuvântare. O dorea acum.

Şi ea îl dorea. În ochi i se citea teamă, dar şi încredere. O încredere atât de delicată, încât el îşi dădu seama că nu avea să-l oprească dacă el dorea să-i trădeze acea încredere.

Nicholas fu luat prin surprindere de amuzamentul pe care-l simţea bolborosindu-i în piept. Izbucni în hohote de râs bogat şi eliberator şi o luă în braţe, apoi se rostogoli astfel încât ea să ajungă deasupra lui. Ea îi puse mâinile pe piept şi se uită la el cu o nemulţumire evidentă.

– Mă bucur să văd că lipsa mea de experienţă ţi se pare atât de amuzantă.

– Nu de tine râd, îngerul meu. De mine. Îi dădu părul de pe faţă, cu mâna încă tremurândă de senzaţiile care îl încercau. Se pare că ai avut tot timpul dreptate în ceea ce mă priveşte. Nu sunt genul de bărbat care să vrea să-şi compromită logodnica. Cel puţin nu în noaptea de dinaintea nunţii.

Laura cântări în minte această destăinuire a lui, cu chipul plin de pistrui marcat de o solemnitate profundă.

– Dar în noaptea de *după* nuntă?

Nicholas râni.

– Atunci o să te las cu mare bucurie să mă compromiţi *tu* pe mine.

Trăsura goni pe străzile învăluite în ceaţă ale Londrei, mânată de un vizitiu înfofolit cu un fular de lână şi joben. Trecerea ei pe aleile înguste stârnea curiozitatea soldaţilor beţi sau a femeilor cu priviri încreţoşate, dar nimeni nu putea vedea nimic înăuntru pentru că perdelele roşii erau trase, iar pe portiere nu era nici un blazon.

Dacă cineva ar fi văzut-o pe Diana plimbându-se noaptea într-o trăsură închisă doar în compania bine-cunoscutului marchiz

de Gillingham, atunci reputația ei ireproșabilă ar fi fost iremediabil distrusă. Gândul acesta îi provocă o plăcere perversă când și le imagină pe cele mai mari bârfitoare aruncându-i priviri scandalizate. N-aveau decât să șușotească în spatele evantaielor dacă simțeau nevoia de o schimbare în viața lor!

Își netezi părul și aruncă o privire urâtă către bărbatul care se lăfăia pe bancheta pluşată din fața ei. În pofida poziției lui indolente, era, ca de obicei, îmbrăcat impecabil, netrădând nici un semn că ar fi fost luat pe sus din casa lui confortabilă în miez de noapte, la fel ca ea. Mirosul puternic de rom al coloniei lui domina aerul, făcând-o să se simtă ușor îmbătată.

– I-ai speriat destul de serios pe servitorii mei bătând așa tare în ușă, spuse ea. Sper doar ca descoperirea ta să fi meritat să sar așa din pat.

Thane își încrucișă picioarele lungi în dreptul gleznelor. Deși culoarul dintre banchete era îndeajuns de larg cât să nu existe pericolul ca el să o atingă, Diana își retrase totuși picioarele.

– Îmi cer cele mai fierbinți scuze pentru că te-am deranjat, doamna mea, spuse el tărăgănat. Când am primit vorbă de la detectivul angajat de tine, și eu eram în pat, dar încă nu adormisem.

– Oare de ce nu mă mir? șopti ea, încercând să pară senină.

Thane își miji ochii verzi.

– Eram singur.

Diana simți că se înroșește. Își mută privirea de la el, își aranjă mănușile și verifică dacă era încheiată bine la gulerul hainei ei de blană.

– Crezi că acest Watkins a dat peste o pistă viabilă de data asta?

– Sper din tot sufletul că da. Dacă nu, atunci nu ne rămâne decât să tragem singura concluzie care se poate trage după aceste două săptămâni – că vărul tău s-a făcut invizibil, cu tot cu calul lui.

Trăsura coti brusc, iar ei tăcură la fel de brusc. Diana trase ușor de perdea. Treceau pe lângă niște depozite părăsite, care mai de care într-o stare mai jalnică. Trăsura opri în cele din urmă

în dreptul unei structuri îngrozitoare cu obloane trase ce priveau în noapte asemenea unor ochi fără suflet.

Vizitiul coborî de pe bancheta lui şi deschise portiera. Diana îşi dădu repede seama că erau aproape de chei. Duhoarea de peşte stricat era copleşitoare.

–Aşteaptă-ne aici, îi comandă Thane vizitiului în timp ce cobora primul din trăsură.

–Sunteţi sigur că-i înţelept, domnule? îl întrebă omul, privind nervos în lungul străzii pustii.

–Nu, deloc, răspunse Thane. Dar aşa mi s-a spus.

Înaintară spre ruina uriaşă, iar Diana se făcu mică lângă Thane şi nici nu-i trecu prin cap să protesteze când el o prinse de cot. Thane ignoră uşa de la intrare şi o conduse pe o alee îngustă care trecea printre două structuri dărăpănate din cărămidă.

În faţa ochilor lor apăru o uşă de lemn. Thane ciocăni scurt. Nu se întâmplă nimic.

–Poate am nimerit la adresa greşită? întrebă Diana cu speranţă în glas şi se uită în spate.

Thane nu mai apucă să răspundă, că uşa se deschise încet cu un scârţâit. În prag apăru o matahală de om cu dinţi ascuţiţi şi cu mustăţi slinoase, care ţinea în mână cu un os uriaş cu câteva resturi de carne. Diana se întrebă în gând dacă nu cumva osul era femurul ultimului musafir care îndrăznise să-l deranjeze de la masă.

Spre cinstea lui Thane, nici nu clipi.

–Am venit să mă întâlnesc cu Watkins. Mi-a trimis vorbă să vin.

–Pe aici, spuse individul făcând semn cu osul acela din care picura grăsime înspre bezna din spatele lui.

Merseră pe un coridor îngust şi ajunseră într-un hol întunecos în care orice mişcare de-a lor se auzea cu ecou. Diana se văzu nevoită să-şi abandoneze orice umbră de mândrie şi să se agaţe de spatele hainei lui Thane. Simţind-o speriată, Thane se întoarse şi îşi întrepătrunse degetele fierbinţi cu ale ei.

Lumina a două felinare se îndreptă spre două lăzi putrezite, făcând întreaga încăpere să semene cu o scenă prost luminată.

Pe una din lăzi şedea într-o rână un bărbat cu mâinile legate la spate. Diana crezu iniţial că era mort şi scoase un ţipăt, dar în acel moment bărbatul îşi înălţă capul.

Bărbatul se uită la ei cu un singur ochi, pentru că celălalt îi era atât de vânăt, încât nu îl mai putea deschide. În ciudat firicelului de sânge care îi curgea din gura cu căluş şi de vânătaia intensă ce-i păta obrazul, atitudinea lui nu era nici pe departe a unui om înfrânt.

– Lord Gillingham, se auzi o voce plăcută din spatele lor. Vă mulţumesc că aţi dat atât de rapid curs invitaţiei mele.

Silueta domnului Theophilus Watkins se desprinse din umbre, veşmintele lui dichisite fiind pătate de picături de sânge.

Thane se duse la el.

– Ce înseamnă asta, Watkins? Doamna te-a angajat să-i găseşti vărul, nu să stâlceşti în bătaie un bătrân costeliv.

Bătrânul costeliv scoase un hârâit profund, iar Diana făcu ochii mari spre el.

Zâmbetul lui Watkins se transformă într-un rânjet dispreţuitor.

– Mă scuzaţi dacă v-am ofensat într-un fel firea mai sensibilă, domnul meu, dar ştie unde este acest văr şi nu vrea să vorbească.

– Nici nu ştiu cum ar putea vorbi cu căluşul acela împuţit pe gură, i-o întoarse Thane.

Watkins îi aruncă prizonierului său o privire cruntă.

– Are obiceiul prost de a vorbi neîntrebat. Am crezut că poate reuşiţi să-l faceţi să-şi vină în fire, fiind aristocraţi şi aşa mai departe. I-am spus despre recompensă, dar nici asta nu l-a impresionat.

Thane se gândi puţin, apoi se răsti la el:

– Dezleagă-l!

– Dar, domnul meu, cred că asta ar fi...

– Dezleagă-l, repetă Thane. Acum!

Watkins se conformă fără tragere de inimă şi-i făcu semn ajutorului său. Bărbatul scoase un ditamai cuţitul şi se duse în spatele captivului. Îi desfăcu căluşul şi frânghia cu care fusese legat.

– Domnul Watkins nu v-a mințit, domnule, spuse Thane. Există o recompensă substanțială pentru orice informație care ne poate fi de folos.

Bătrânul își masă încheieturile și îl privi batjocoritor pe Thane.

– Și cam cât de mare e, domnul meu? Treizeci de arginți?

Înainte ca Diana sau Thane să spună ceva, Watkins își înfipse un picior în coastele bătrânului.

– N-ar fi rău dacă te-ai purta cu ceva mai mult respect cu acest domn și cu această doamnă, se răsti el. Dacă refuzi, atunci te fac eu să-ți pară rău.

Speriată de brutalitatea detectivului, Diana veni lângă el și îngenunche în fața bătrânului. Îl luă de umeri în vreme ce el se străduia să-și recapete suflul, apoi îi luă capul murdar în palme, fără să se gândească la mănușile ei albe și extrem de scumpe. Se miră că îi dăduseră lacrimile de emoție, dar fu și mai surprinsă când simți mâna liniștitoare a lui Thane pe umărul ei.

– Domnule, vă rog, începu ea. Vărul meu a dispărut de aproape o lună și simt că-mi pierd mințile de griji. Dacă știți ceva, dacă știți pe unde ar putea fi, vă implor să ne spuneți.

Bătrânul o privi cu circumspecție cum își bagă mâna în poșetă, de unde scoase un portret în miniatură al lui Sterling de când avea optsprezece ani, după care i-l întinse cu mâna tremurândă.

– Acum are cu zece ani mai mult, dar nu s-a schimbat prea tare de atunci.

Privirea lui împietrită se plimbă încet de la portret spre chipul ei.

– Și cine este acest văr al dumitale, domnișoară?

– Nu știți? Diana nu se aștepta la un asemenea răspuns, așa că se uită peste umăr la Watkins, care stătea încruntat. Nu i-ai spus?

Detectivul își drese cu stângăcie glasul.

– În asemenea cazuri, încercăm să nu divulgăm identitatea clientului dacă nu este absolut necesar.

–Şi astfel, interveni bătrânul pe cel mai relaxat ton cu putinţă, când mi se va găsi cadavrul plutind pe Tamisa, scade riscul de-a le fi spus amicilor mei cine mi-a venit de petrecanie.

Fu rândul lui Watkins să scoată un geamăt. Diana îl ignoră şi spuse cu blândeţe:

–Bărbatul pe care îl căutăm, cel care a fost văzut ultima dată în Londra în data de doisprezece iulie, joi, este Sterling Harlow, cel de-al şaptelea duce de Devonbrooke.

Chipul sfrijit al bătrânului se făcu alb ca varul, scoţându-i vânătăile în evidenţă. Rămase cu gura căscată şi o strânse dureros de tare de mână.

–Thane! strigă Diana, speriată de reacţia lui.

Thane îngenunche lângă ea şi îl apucă pe bătrân de umeri.

–Dumnezeule mare, şopti el şi se agăţă de braţul Dianei ca şi cum ar fi fost singura lui salvare. Trebuie să mă ajutaţi! Trebuie să mă ajutaţi înainte ca ea să-şi vândă sufletul necuratului!

Capitolul 15

Îmi doresc doar ca ea să fi avut parte de un bărbat ca tine care să-i poarte de grijă.

Nicholas se trezi în trilurile păsărilor şi-n clinchet de clopoţei. Sări din pat şi deschise larg fereastra. O plapumă de pajişti verzi presărate cu formele pufoase şi albe ale oiţelor lucea sub cerul de un albastru orbitor. Cântecul voios al clopotelor bisericii parcă îi intonau numele şi îl invitau să ia parte la o sărbătoare nemaivăzută. Îşi propti palmele în tocul geamului şi se aplecă înainte, lăsând briza să-i inunde chipul şi spunând în gând o rugăciune de mulţumire.

Era o zi perfectă de vară.

Era ziua în care urma să se căsătorească.

Rânji şi se întinse, relaxându-şi muşchii încordaţi. El şi Laura se strecuraseră înapoi în casă abia în zori, mergând tiptil

şi încercând să nu râdă prea tare, dar nu se simţea deloc obosit. În cele din urmă îi mărturisise de ce colinda pădurea la ora aceea scandaloasă. Căuta petale de trandafir sălbatic pe care să le presare peste *syllabub*[1]-ul lui Cookie, făcut special pentru ei pentru micul dejun din ziua aceasta. El clătinase din cap, minunându-se de ţele încurcate şi de multe ori de neînţeles ale minţii unei femei.

Lăsă fereastra pe jumătate deschisă şi îşi trase pantalonii pe el. Nu privi nici măcar o singură dată în oglindă. Ar fi un prost să-şi închipuie că s-ar putea regăsi în suprafaţa aceea rece şi lustruită. S-ar fi declarat mulţumit dacă ar fi fost măcar pe jumătate bărbatul pe care îl văzuse reflectat în minunaţii ochi ai Laurei. Nici nu mai conta cine fusese înainte de a-şi pierde memoria. Nu conta decât cine avea să fie începând de astăzi – soţul Laurei şi tatăl copiilor lor.

Tocmai se întindea să-şi ia şi cămaşa, când simţi un smoc de blană caldă pe la glezne. Pisicuţa galbenă i se încolăci în jurul piciorului şi începu să toarcă mai degrabă ca un tigru în miniatură.

Nicholas o luă în braţe şi o lipi de pieptul lui gol.

– Ştii că nu-ţi rezist, zise el, vulpiţă nesătulă ce eşti, dar trebuie să te avertizez că asta este ultima noastră dimineaţă când sunt doar al tău.

Dintr-odată, se auzi un ciocănit puternic în uşă.

– Poţi să intri, Cookie, strigă el. Nu sunt îmbrăcat.

Cookie îşi băgă capul pe uşă, roşie ca focul.

– Ar trebui să-ţi fie ruşine, domnule Nick, că râzi de o biată bătrână. Dacă m-aş nimeri peste dumneata când ai fi complet dezbrăcat, dar cu zâmbetul acela neobrăzat pe chip, nu cred că bătrâna mea inimă ar face faţă.

– Aş putea jura că bătrâna dumitale inimă e mult mai puternică decât laşi să se înţeleagă. Şi asta ce mai e? întrebă el, cercetând teancul de haine frumos aranjate din braţele ei. Mă aşteptam să vii cu o tavă de plăcinte.

[1] Băutură tipic englezească făcută din lapte sau smântână, care se amestecă cu zahăr şi vin (n.tr.)

– N-am petrecut chiar *tot* timpul cosând la rochia domnişoarei Laura, spuse ea şi-i întinse hainele, apoi îşi plecă ruşinată capul.

El îi luă hainele din mână şi observă un frac elegant confecţionat din postav spaniol albastru şi o pereche de pantaloni de culoarea pielii.

– Zău aşa, Cookie, ce-ai făcut tu aici? şopti el, mângâind cusăturile migăloase. Nu cred că am mai văzut niciodată un costum de mire mai frumos.

Cookie îi respinse laudele cu o fluturare a mâinii.

– Am găsit nişte materiale vechi în pod. Am vrut doar ca fata mea să stea cu mândrie alături de tine în faţa tuturor sătenilor ăstora cu gura mare, spuse ea, privindu-i îngrijorată şoldurile. Sper să-ţi vină pantalonii. A trebuit să fac totul din ochi.

Nicholas îşi întoarse încet capul spre ea şi clipi cu inocenţă.

Cookie se înroşi iar şi o luă spre uşă, ameninţându-l cu degetul.

– Să-ţi fie ruşine că flirtezi aşa! Dacă nu te potoleşti, mă duc direct la domnişoară Laura să-i spun că nu te poţi însura cu ea fiindcă eşti înnebunit după mine.

Nicholas îşi dădu capul pe spate şi râse zgomotos.

– Iar Laura se va bate cu Dower să-i smulgă furca din mâini, şi o luăm de la capăt. O văzu pe Cookie că se schimbă la faţă şi redeveni serios. Ia zi-mi, ai mai primit vreo veste de la el?

Cookie reuşi să afişeze un zâmbet curajos.

– Nu-ţi face griji de bădăranul ăsta bătrân al meu. Ar face orice numa' să nu pună piciorul în biserică. O să vezi tu de n-o veni el alergând pe dealuri cum o simţi miros de şuncă, imediat ce ne aşezăm cu toţii la masă.

Laura îşi plecă uşor capul şi îşi ţinu răsuflarea în vreme ce Lottie îi punea o coroniţă din boboci de trandafir. Se îndreptă de spate şi se uită în oglinda uriaşă pe care George o dăduse jos din pod. Părul şi-l prinsese într-o coadă, dar câteva şuviţe cârlionţate îi încadrau faţa, obţinute cu nişte moaţe fierbinţi şi câteva lacrimi de nerăbdare.

Toate înțepăturile îndurate în ultimele două săptămâni meritaseră cu vârf și îndesat. Rochia cu talie înaltă îi venea perfect, mânecile bufante din dantelă belgiană erau ca turnate pe brațele ei subțiri. În picioare avea niște pantofi delicați din piele de ied, decorați cu panglici din satin bej.

Laura nu se simțea ca o mireasă. Se simțea ca o prințesă.

– Să mă ciupești de obraz să mai capăt culoare, te rog, Lottie, da? Și să ai la tine și niște coarne de cerb să mă împungi dacă leșin în timpul ceremoniei. Laura se luă în brațe singură, încercând să-și liniștească freamătul din stomac. Nu credeam că e posibil să fii fericit și îngrozit în același timp.

– Ai toate motivele să fii fericită, zise Lottie cu fermitate, ciupind-o cu putere de obrazul drept. Peste două zile o să faci douăzeci și unu de ani, iar casa va fi a ta pentru totdeauna.

Laura îi aruncă surorii ei o privire de parcă ar fi avut două capete. Nu numai că uitase de ziua ei, dar mai că uitase și de motivul pentru care îl băgase pe Nicholas în toată tărășenia asta. Se schimbaseră multe de atunci. Acum știa că nici o casă, oricât de dragă i-ar fi fost, n-ar mai fi fost *acasă* fără ca el să fie alături de ea.

Tocmai își căuta cuvintele să-i explice asta lui Lottie, când în pragul ușii apăru George, cu fața înroșită.

– Laura! Cookie a pus prea mult apret în gulerul meu și mă înțeapă în urechi!

– Nu-ți roti capul, George, îl avertiză Laura. O să-ți scoți ochii cu gulerul. Se întoarse înapoi la sora ei și o îmbrățișă cu căldură. N-are rost să-ți mai spun cât de fericită sunt. Într-o zi o să înțelegi singură.

– Într-o zi o să înțelegi *și tu*, șopti Lottie, aruncând o privire lipsită de expresie spre ușa pe care Laura și George ieșeau cu gura până la urechi.

Tot satul venise să ia parte la nuntă.

Betsy și Alice Bogworth își tamponau cu delicatețe ochii, iar câțiva dintre pețitorii respinși de Laura își suflau zgomotos masul în batiste. Se zvonea că Tom Dillmore își făcuse baie

special pentru această ocazie, deşi văduva bătrână de lângă el îşi ţinea batista la nas. Toată lumea oftă când Wesley Trumble intră valvârtej în biserică, proaspăt bărbierit, deşi din urechi încă îi mai ieşeau nişte smocuri de păr. Deşi abia trecuse de nouă şi jumătate dimineaţa, Abel Grantham era deja beat şi povestea oricui îl băga în seamă despre cum a sărit el de pe măgar şi a salvat-o pe micuţa Laura după ce căzuse în iesle în timpul unui spectacol organizat de ei de Crăciun. Fiul lui, Tooley, dormea şi sforăia cu mâinile împreunate pe burdihan, încă înainte de începerea nunţii, mai mult ca sigur ca să-şi păstreze energia pentru ospăţul care avea să se ţină după slujbă.

Cookie stătea singură în strana familiei. Boneta ei specială fusese aranjată cu penele smulse de pe una dintre găinile ce fuseseră sacrificate chiar în dimineaţa aceasta. George stătea băţ lângă Nicholas şi părea de cel puţin paisprezece ani cu eşarfă la gât şi cu guler apretat. Lottie stătea lângă Laura şi strângea atât de tare buchetul din pintenaşi şi liliac, că i se albiseră degetele.

Laura însă n-avea ochi decât pentru Nicholas. Amândoi stăteau cu faţa spre altar, dar ea trăgea în permanenţă ocheade pe sub gene la el, remarcând tot felul de lucruri pe care nu le mai observase până atunci la el – ridurile fine care-i umbreau colţurile gurii chiar şi când nu zâmbea; felul în care părul de pe gât căuta să se onduleze din proprie voinţă; zgârietura mică de pe gât de când se tăiase în timp ce se bărbierea. Cu o noapte în urmă, îşi îngropase gura în acel gât şi îi gustase pielea suplă, în timp este degetele lui frumoase şi abile o atinseseră în locuri în care nici ea însăşi nu îndrăznise să se atingă. Cu toate acestea, astăzi avea impresia că stătea lângă un străin.

Reverendul Tilsbury începu să turuie din cartea de rugăciuni obşteşti, dar vocea lui ajungea la Laura doar ca un bâzâit îndepărtat. La un moment dat însă deveni clară şi răspicată.

– Vă cer şi vă poruncesc, după cum veţi răspunde şi la cumplita Judecată de Apoi, să vă descătuşaţi orice secret şi să vă deschideţi inimile, iar dacă vreunul dintre voi cunoaşte un singur motiv pentru care această uniune nu ar trebui să aibă loc, să vorbească acum.

Lottie luă cu zgomot o gură mare de aer. George începu să se tragă de guler cu două degete.

Bula de tăcere păru să se umfle în jurul Laurei, sorbindu-i tot aerul din plămâni. Aruncă o privire panicată înspre Nicholas. El îi făcu cu ochiul, şi buzele lui se curbară într-un zâmbet încurajator. Dintr-odată, Laura reuşi să respire din nou.

Nu era un străin. Era omul pe care îl iubea. Dacă avea să stea în faţa lui Dumnezeu într-o zi, la sfârşitul vieţii lor împreună, şi avea să fie nevoită să-şi dezvăluie secretul, urma să o facă atunci. Era singurul secret pe care merita să îl păstreze.

Laura nu scoase nici un cuvânt până când veni momentul să îşi rostească jurământul faţă de soţul ei. O făcu cu hotărâre, iar vocea ei răsună cristalin în naosul inundat de soare, în vreme ce ea promitea solemn să îl iubească şi să îl preţuiască, să se supună lui şi să-i stea alături la bine şi la greu, în bogăţie şi în sărăcie, în boală şi în sănătate, până când moartea avea să îi despartă.

Reverendul le întinse cartea de rugăciuni şi îşi drese glasul. Laura simţi un val de dezamăgire când îşi dădu seama că Nicholas nu avea ce inel să îi ofere. Cel puţin aşa crezu până când el scoase un inel de aur din buzunarul de la vestă şi îl puse cu delicateţe pe carte.

Preotul i-l întinse la loc, iar Nicholas îl strecură pe degetul Laurei.

– L-am găsit în caseta de bijuterii a lui Lady Eleanor, îi şopti el. Dacă era pe cât de generoasă ai zis tu că era, nu cred că s-ar fi supărat.

Laura se uită la granatul lucios care aparţinuse cândva bunicii lui Lady Eleanor şi zâmbi cu lacrimi în ochi.

– Cred că s-ar fi bucurat foarte tare.

Reverendul Tilsbury le uni mâinile cu un mare zâmbet pe buze, apoi spuse cu o voce care răsună până în cele mai îndepărtate colţuri ale bisericii:

– Ceea ce a unit Dumnezeu omul să nu mai despartă.

– Într-adevăr, amin! ţipă Cookie, iar ceilalţi enoriaşi izbucniră în aplauze furtunoase.

*

George ieşi din biserică, iar Lottie îl urmă îndeaproape. Laura şi Nicholas rămăseseră în biserică pentru prima lor împărtăşanie împreună ca soţ şi soţie, iar cei doi fraţi se alăturară celorlalţi în curte, aşteptând cu toţii să îi felicite.

În timp ce se îndreptau spre umbra unui stejar, George îşi aranjă gulerul îmbăţoşat aşa cum îl văzuse pe proaspătul lui cumnat că făcuse de câteva ori.

–Auzi, Lottie, mă gândeam că poate ne-am înşelat în legătură cu Nicholas. Nu pare deloc un om rău.

Vorbele îi fură întâmpinate de o tăcere apăsătoare. George oftă adânc.

–Ştiu că voi doi aţi început-o cu stângul, dar, dacă ai încerca să nu mai stai aşa îmbufnată măcar cinci minute, atunci poate ai reuşi... Se întoarse şi constată că vorbise singur, căci sora lui dispăruse de lângă el. Lottie?

Se uită prin mulţimea adunată în curtea bisericii, dar nu-i zări nicăieri pletele bălaie.

În uşa bisericii apărură Nicholas şi Laura, la fel de zâmbitori ca razele de soare într-o dimineaţă senină. Nu apucară să facă decât un pas înainte să fie asediaţi din toate părţile de urările călduroase. George se zbătu să răzbată prin înghesuială şi reuşi să ajungă lângă Laura ciufulit tot şi cu eşarfa într-o parte.

O trase de mânecă.

–Laura! Ai văzut-o pe Lottie?

Cu o mână pe braţul lui Nicholas, Laura îşi coborî privirea radioasă spre el.

–Hmm? Lottie? Da, sigur că am văzut-o. Ai văzut ce drăguţă era în rochiţa aceea roz?

George nu mai avu vreme să-i ofere vreo explicaţie, pentru că Laura se întoarse spre altcineva. Văzând că n-avea ce ajutor să capete aici, George coborî treptele. Cookie tocmai se urca în căruţă împreună cu câteva femei din sat pe care le rugase să o ajute cu aranjarea mesei.

Căruţa trasă de cai porni din loc, iar George începu să alerge pe lângă ea.

–Lottie a dispărut iar, Cookie. Ai văzut-o cumva?

Cookie râse cu poftă.

– Chiar crezi că o s-o găseşti pe soră-ta când este atâta treabă de făcut? O cunosc bine pe Lottie a mea, n-o s-apară decât când mesele o să se umple cu dulciurile ei preferate.

Cookie pocni iute din bici, iar George se roti pe călcâie şi rămase căutând disperat cu privirea prin curtea bisericii. De văzut nu o vedea nicăieri, dar vocea ei îi răsuna atât de aproape, de parcă îi şoptea la ureche.

„În romanele doamnei Radcliffe, răufăcătorului care încearcă să o compromită pe eroină i se întâmplă întotdeauna ceva fatal înainte de a reuşi."

După dezastrul cu otrava, crezuse că Lottie avea să renunțe la planul ei nebunesc. Dar dacă se înşelase? Cercetă zonele umbrite din spatele stejarilor, când zări cu coada ochiului ceva auriu în clopotniță. Îngerul de piatră încă stătea cocoțat pe zidul turlei cu aripile întinse spre cer. Laura şi Nicholas se aflau pe treptele bisericii, chiar sub el, iar mulțimea începuse să se împrăştie.

„Şi dacă nici unul dintre *experimentele* astea n-au rezultatul la care speri?" o întrebase el pe Lottie când stătuseră chiar în locul în care stăteau acum Laura şi Nicholas. Iar ea îşi ridicase privirea spre înger şi zâmbise secretos. „Atunci va trebui să căutăm spre înălțimi, pentru un strop de inspirație divină."

– Nu, şopti George, privind îngrozit spre chipul angelic al heruvimului. Oh, Dumnezeule, te rog, nu.

„Nimeni nu are să afle niciodată. Dacă ajung la Lottie înainte ca ea să facă o prostie, nimeni nu are să afle niciodată." Asta îi trecea lui George prin minte când îl împinse din calea lui pe bătrânul Halford Tombob ca să se repeadă spre uşa clopotniței.

Bătrânul îl amenință cu bastonul.

– Pe vremea mea, băieţandrii aveau maniere!

N-avea timp să-şi ceară scuze, n-avea timp să aştepte ca ochii să i se obişnuiască măcar puțin cu semiîntunericul din turn. George se împletici prin labirintul de frânghii care atârnau din clopote, după care fugi ca vântul spre scara de piatră ce urca în spirală până în vârf, cu inima cât un purice.

Dădu buzna în turn şi văzu ceva care îl făcu să încremenească.

Lottie stătea pe cornişa din spatele îngerului şi săpa de zor cu o daltă mortarul de la baza acestuia.

George rămase pironit locului; îi era frică să facă chiar şi un pas.

Chipul ei era nefiresc de liniştit. Nici măcar nu se deranjă să îşi ridice privirea de la ceea ce făcea.

– Să nu încerci să mă opreşti. Am muncit prea mult pentru asta. M-am urcat aici în fiecare zi să sap în piatra asta blestemată, în timp ce tu exersai nodul la cravată în faţa oglinzii, ca nu cumva să-l faci pe Măria Sa să se simtă stânjenit la altar. Dacă vrei să mă ajuţi cu ceva, atunci du-te înapoi jos şi vezi dacă poţi s-o faci pe Laura să plece de pe trepte.

– Lasă dalta jos, Lottie. Nu vrei să faci aşa ceva.

– Şi de ce nu? Trebuie să recunoşti că e un plan genial, demn de cel mai grozav roman gotic. Toată lumea o să creadă că a fost doar un accident cumplit. Laurei îi rămâne casa. Laura ne rămâne nouă. Totul va fi la fel ca *înainte* să apară *el*.

George clătină din cap.

– Ba nu. Nimic nu va mai fi la fel ca înainte, pentru că tu o să-i zdrobeşti inima ei.

– Cu timpul, o să mă ierte, insistă Lottie, dislocând o bucată mare de mortar. Nu poate să stea supărată pe mine mai mult de o oră. Mai ştii când am lăsat-o pe domnişoara Blănoasa să nască o droaie de pui pe şalul ei preferat şi mi-a zis că-s cel mai îngrozitor şi răsfăţat copil din lume? Am plâns aşa tare, că nici să respir nu mai puteam, şi a venit la mine destul de repede să-şi ceară scuze că m-a adus în halul acela.

– De data asta o să plângi degeaba, spuse George şi făcu un pas spre ea. Îl iubeşte, Lottie, adăugă el încet.

Lottie se opri brusc, iar dalta îi căzu din mână şi se lovi cu zgomot de podeaua de piatră. Când îşi ridică într-un final ochii mari şi albaştri spre George, o podidise plânsul.

– Ştiu. Şi eu.

George reuşi să ajungă la timp cât s-o prindă în cădere. Se agăţă de el şi plânse nu ca o domnişoară sofisticată cum se pretindea,

ci chiar ca fetița care era de fapt. Vaietele îi erau înăbușite de umărul lui.

– M-a numit micuța cu păr de aur! Mi-a ciufulit părul și mi-a zis așa, exact cum îmi spunea și tata!

George o mângâie stângaci pe păr. Încercă să găsească niște cuvinte care să o liniștească, dar în acel moment se auzi un *zdrang* puternic.

Se cutremură din tot corpul.

„Clopotele! se gândi el", scrâșnind din dinți. Probabil că paracliserul trăgea clopotele pentru a vesti fericita căsătorie în toată țara. Sunetul melodios al clopotelor era transformat într-un adevărat vacarm în interiorul clopotniței.

Lottie sări țipând din brațele lui și-și acoperi urechile cu palmele. Începu să meargă cu spatele clătinându-se, iar George nu apucă s-o prindă înainte să se lovească de îngerul de piatră.

Statuia începu să se clatine în toate părțile. Ultima bucată de mortar care o mai ținea prinsă cedă și ea, iar îngerul se aplecă amenințător în exterior. George sări după ea, dar fu prea târziu. Rămaseră amândoi neputincioși să privească cum se prăbușea fix pe treptele de dedesubt.

Capitolul 16

Ești suficient de înțelept să știi că uneori oamenii mai și greșesc...

– Auzi clopotele? strigă Nicholas spre ea în momentul în care din turnul de deasupra lor se stârni haosul.

– Nu aud nici un clopot, dragule, strigă și Laura, doar cântec de îngeri de fiecare dată când mă uit în ochii tăi.

El ridică o sprânceană. Își lipi gura de urechea ei cu o expresie mai degrabă diavolească decât angelică și îi șopti:

– Îți promit că diseară o să-ți arăt un crâmpei de rai.

– De ce să mai aşteptăm până diseară? îi aruncă Laura, umezindu-şi buzele cu limba în vreme ce se întorcea să-l privească ademenitor.

El tocmai voia să dea curs acestei provocări, când observă umbra care se lăsa din cer şi care înainta cu viteză spre ei. Laura stătea cu ochii închişi şi cu buzele depărtate, când Nicholas o împinse cu putere, făcând-o să alunece pe treptele bisericii, întinsă pe spate.

Se auzi o bubuitură groaznică, urmată de un nor de praf şi aşchii, gemete, ţipete şi atacuri de tuse. Laura rămase trântită în iarbă preţ de câteva minute, peste poate de uimită. Se obişnuise deja ca săruturile lui Nicholas să aibă un efect uimitor asupra ei, dar niciodată nu o făcuseră să cadă lată la pământ.

Îşi şterse de praf faţa înlăcrimată şi se chinui să se ridice. Frumoasa rochie pe care Cookie i-o cosese cu atâta migală era pătată de iarbă şi ruptă în mai multe locuri. Coroniţa îi căzuse pe un ochi. Deslușea ca prin ceaţă că oamenii începuseră să se adune în curtea din spatele ei, ţipând panicaţi atât de tare, încât acopereau clopotele. Nu se gândea decât că voia înapoi lângă Nicholas. Se îndreptă clătinându-se ca un beţiv spre treptele pline de bucăţi de tencuială şi de cărămizi sparte. Tocmai încerca să îşi croiască drum printre fărâme, când auzi o voce familiară:

– Laura!

Se întoarse brusc şi o văzu pe Lottie apărând în fugă pe după colţul bisericii, cu George în spatele ei. Chipul lui Lottie se aprinse ca o făclie când o văzu, dar se întunecă la loc la fel de repede. Amândoi copiii se opriră brusc şi se uitară undeva în spatele ei.

Sătenii amuţiră. Clopotele încetară şi ele. Îngerii nu mai cântau. Însuşi timpul păru a se târî în vreme ce Laura se întoarse. Praful începuse să se mai risipească, dezvăluind un om care zăcea întins în uşa bisericii, asemenea unei marionete făcute ferfeniţă.

– Nicholas? şopti Laura.

Căzu în genunchi lângă el. În afară de firicelul de sânge care i se scurgea din tăietura adâncă de pe frunte, arăta ca şi cum ar fi dormit liniştit. Laura clipi, încercând să se convingă că obiectul

misterios de lângă el chiar era o aripă frântă. Își ridică privirea spre ceruri și înțelese în sfârșit ce se întâmplase de fapt.

În momentul în care statuia îngerului se desprinsese de pe parapet, Nicholas o îndepărtase de pericol, dar nu mai avusese timp să se ferească și el.

Sătenii se grăbiră să se strângă în jurul lor. Laura își strecură palma pe sub vesta lui. Inima îi bătea cu putere, exact ca atunci în pădure. Simți că i se ia o mare piatră de pe inimă când îl văzu că deschide ochii. Confuzia ce plutea în ei o făcu să înghețe iar de spaimă. Dacă prima dată când se lovise la cap devenise amnezic, era posibil ca acum memoria să îi fi revenit la loc?

Îl apucă de revere și îl zgâlțâi ușor.

– Știi cine sunt, Nicholas? Știi cine sunt eu?

Își mușcă buza în vreme ce el se străduia să-și concentreze atenția asupra ei. Avea impresia că tot satul își ținea răsuflarea alături de ea, în așteptarea unui răspuns.

– Sigur că știu cine ești, zise el și îi ridică un boboc de trandafir care îi căzuse pe ochi, în timp ce gropița din obraz îi apăruse iar. Ești soția mea.

Laura i se aruncă în brațe plângând de fericire, iar sătenii se înveseliră și ei brusc. Cu ajutorul ei, Nicholas se ridică, obținând un nou val de ovațiuni.

Laura își petrecu brațele pe după mijlocul lui și-l strânse de parcă nu ar fi vrut să-i mai dea drumul niciodată.

– M-ai speriat de moarte! Am crezut că te-ai dus.

– Nu fi prostuță! Un bărbat care supraviețuiește după ce-a fost lovit de salva unui tun nu se lasă doborât de o biată statuie care-i cade în cap. Își frecă tâmplele și se crispă de durere când își dădu din greșeală peste rană. Am apucat să mă bag sub prag, dar m-a atins cumva cu aripa, zise el, studiind cu atenție peretele. De ce crezi că s-a prăbușit? O fi din cauza clopotelor?

Înainte ca Laura să apuce să răspundă, fură amândoi luați pe sus de mulțime și purtați spre curte. Tooley Grantham îl pocni pe spate pe Nicholas de-l dezechilibră, iar Tom Dillmore îi făcu cu ochiul Laurei.

– Ce bine că ți-ai revenit, amice, spuse el. Tocmai voiam să-mi exprim condoleanțele tinerei văduve.

Ceilalți foşti pretendenți se adunară şi ei în jurul lor pentru a-l felicita pe Nicholas pentru curajul de care dăduse dovadă şi pentru reflexele lui. Toți erau prea distraşi de evenimente pentru a remarca trăsura neagră şi strălucitoare de oraş care tocmai intra pe poarta bisericii.

Văduva Witherspoon îi trase un cot ascuțit Laurei.

– La o parte din calea mea, fetişcano! Tu deja ai sărutat mirele. Acum e rândul meu.

Laura nu avu încotro şi se dădu la o parte, să-i facă loc văduvei, care îşi lipi buzele ca o ventuză de obrazul lui Nicholas. O bufni râsul când îl văzu cum tresare, moment în care zări trăsura. Era în continuare mult prea fericită că mirele ei era încă în viață ca să dea prea mare importanță faptului că un valet îmbrăcat în livrea aurită deschidea portiera care purta un blazon elaborat.

Făcu totuşi ochii mari în momentul în care văzu două creaturi monstruoase coborând din interiorul întunecat al trăsurii. Erau prea mari să fie câini. Probabil erau lupi.

– Mama, uite! țipă un copil. Uite urşii!

Alice Bogworth scoase un țipăt ascuțit, iar sătenii începură să se dea din calea bestiilor care intraseră în fugă în curtea bisericii şi se îndreptau direct către zona înverzită din dreptul scărilor. Laura împietri de frică; nu putea fugi, nu putea țipa. Animalele însă trecură pe lângă ea şi îşi puseră labele masive pe pieptul lui Nicholas, doborându-l la pământ.

Laura se temu că aveau să se repeadă la jugulara lui, însă creaturile începură să-i lingă fața cu limbile lor mari şi roz. Nicholas nu schiță nici un gest câteva clipe, apoi rânji şi le împinse capetele mai încolo.

– Dumnezeule, vreți să salivați mai încolo? Am făcut deja baie astăzi, mulțumesc foarte mult.

Se chinui să se ridice ținându-se de cap, dar câinii continuară să sară şi să se învârtă în jurul lui, zădărnicindu-i evadarea.

– Calibat! Cerberus! Culcat! strigă el la în momentul în care unul dintre ei îl călcă pe picior.

Toată lumea tresări puternic, inclusiv Laura. Câinii se supuseră imediat, devenind dintr-odată absolut inofensivi.

Nicholas se uită la Laura, şi panica şi confuzia ei îi dădură de înţeles că era la fel de uluită ca el de ieşirea lui. Nu avură timp să-şi compare reacţiile, pentru că din trăsură coborî o doamnă care se îndrepta în grabă direct spre ei.

Izbucni în plâns şi se aruncă de gâtul lui Nicholas, sărutându-l încontinuu.

– Oh, ticălosule, eşti teafăr! Eşti cât se poate de întreg! Mai că renunţasem să mai sper!

La început Nicholas nu schiţă nici un gest, dar, după câteva clipe, îşi ridică încet braţele.

– Diana? întrebă el şi îi dădu grijuliu la o parte din ochi o şuviţă de păr negru lins. Tu eşti? Eşti chiar tu?

Laura îşi mută privirea în altă parte pentru că nu mai suporta să vadă scena aceasta de tandreţe. De la ghetuţele ei satinate şi până la penele de struţ de pe pălărie, această femeie era exact cum n-avea să fie Laura niciodată – frumoasă, elegantă, sofisticată. Şi, pe deasupra, adorată de bărbatul din braţele ei.

Nicholas îi promisese o fărâmă de rai şi se părea că avea să rămână doar cu promisiunea.

Lottie îşi strecură mâna micuţă în palma Laurei, iar un domn cu un baston la subraţ trecu pe lângă ele fără să le arunce nici măcar o privire.

Nicholas îl privi absent câteva secunde, după care îl recunoscu.

– Thane? *Thane?* Ce mama naibii cauţi aici?

Bărbatul îl înşfăcă de umăr şi rânji cu gura până la urechi.

– Sunt aici ca să te salvez, aşa cum m-ai salvat şi tu de atâtea ori pe câmpul de luptă. Doar nu te aşteptai să stau cu braţele în sân când am auzit că eşti cât pe ce să te legi pe viaţă de o ţărăncuţă.

Nicholas clipi şi-şi scutură capul, ca şi cum tocmai s-ar fi trezit dintr-un somn lung şi extrem de ciudat.

– Nu prea înţeleg mare lucru, spuse el şi-şi duse mâna la frunte. Dacă nu mi-ar mai zvâcni aşa tare capul...

Femeia îşi încolăci cu ardoare braţul în jurul braţului lui.

– Nu-ți face griji, Sterling. O să începi să înțelegi de îndată ce te vei întoarce la Devonbrooke Hall, acolo unde ți-e locul.

Laura ar fi putut să jure că deja avusese parte de cel mai rău moment din viața ei. Se înșelase.

Cel mai rău moment fu când bărbatul cu care tocmai se măritase se întoarse să-i arunce o privire cu ochii mijiți. I se păru că vede cum toată căldura din adâncurile lor se topea, lăsându-i la fel de reci și de detașați ca niște bucăți de chihlimbar înghețat. Când își dădu seama că se vânduse, trup și suflet, lui Sterling Harlow, adică însuși Necuratului, Laura făcu singurul lucru pe care situația i-l mai permitea.

Leșină.

Partea a doua

Prințul întunericului este un domn.
William Shakespeare

Capitolul 17

... pentru toate motivele din lume.

Laura stătea pe marginea patului, având în continuare rochia zdrențuită de mireasă pe ea și coronița de trandafiri pe cap. Părea atât de absorbită să privească în gol, încât nici nu clipi când o pereche de ciorapi roz i se fluturară pe la nas, urmați de o pereche de papuci de copil.

Din Lottie nu se vedea decât fundulețul rotund. Era în genunchi în fața ei. Din când în când, mai arunca peste umăr câte un obiect vestimentar pe care George îl prindea și îl înghesuia într-o valiză de brocart așezată pe cealaltă parte a patului.

– Nu știu de ce vă deranjați atât, spuse Laura pe un ton la fel de inexpresiv ca figura ei. La închisoare n-ai voie cu toate lucrurile astea.

– Nu te duci la închisoare, răspunse Lottie printre dinți în timp ce-i arunca lui George o cămașă de noapte mototolită. O să fugi undeva.

Laura oftă.

– Nu știu dacă ați remarcat, dar la ușă e un valet incredibil de mare. Chiar dacă o să trec de el, fapt de care mă îndoiesc, atunci Înălțimea Sa va fi mai mult decât încântată să-și trimită unul dintre monștrii aceia de câini după mine.

George deschise fereastra larg și se aplecă în afară, să studieze panta abruptă a țiglelor.

– Cred că putem lega niște cearșafuri unele de altele și să cobori pe aici.

– Mda, *ăsta* da, plan genial, spuse Laura sec. Îmi rup singură gâtul ca să-l scutesc pe el de o treabă.

Lottie se legănă pe călcâie și îi arunca fratelui ei o privire disperată.

– Nu poate să te țină închisă la nesfârșit, insistă George.

– De ce nu? E un om foarte bogat și puternic. Chiar dacă aș reuși să fug de aici, unde m-aș putea duce? Nu există vreun loc unde să nu mă poată găsi.

Lottie se așeză pe pat lângă Laura și o bătu pe mâna rece ca gheața ca s-o mai îmbărbăteze.

– Poate nu-i prea târziu să-i ceri îndurare. Dacă plângi cu lacrimi de crocodil, poate i se face milă și te iartă.

Laura se întoarse încet spre ea.

– Lady Eleanor i-a implorat mila mai bine de șase ani. Nici nu mai știu de câte ori am auzit-o plângând după el, iar el nici măcar o vorbă nu i-a trimis, spuse Laura, apoi își reluă iar privitul în gol, de data aceasta spre violetele decolorate de pe tapet. Refuz să cer îndurare unui om care nici nu știe ce-i aia.

– Privește partea bună a lucrurilor, spuse Lottie și își sprijini capul de umărul Laurei. Poate o să uite ce i s-a întâmplat *de când* și-a pierdut memoria.

Laura își coborî privirea spre inelul delicat pe care el i-l pusese pe deget cu nici o oră în urmă.

– De asta îmi e cel mai frică, șopti ea și-și lipi capul cu păr întunecat de cel blondin al lui Lottie.

Sterling Harlow, cel de-al șaptelea duce de Devonbrooke, stătea în salonul de la conacul Arden, prima dată în mai bine de douăzeci și unu de ani. Nu mai știa cine anume îl trădase: timpul sau memoria. Nu mai știa decât că această încăpere fusese odată mai mare și mai luminoasă, că trandafirii brodați pe pernele de scaune fuseseră roșii, nu roz, iar pianul mamei lui fusese întreg, nu cu jumătate de picior lipsă. Nicholas Radcliffe nu remarcase niciodată detaliile astea, dar pentru Sterling erau la fel de bătătoare la ochi ca pictura aceea odioasă de pe friza de ipsos.

Deschise larg ușile măsuței de scris și scoase afară registrele putrezite. Sticla de brandy era exact în locul în care obișnuia tatăl lui să o țină ascunsă. Mama lui se prefăcuse că nu știa unde era, chiar și când tatăl lui urcase scările împleticindu-se după o noapte întreagă petrecută ca să „încheie bilanțul" în registre. Registre

care nu conțineau prea multe cifre de când tatăl lui pierduse la jocurile de noroc întreaga lui moștenire, de altfel modestă, precum și zestrea ei, într-unul dintre cele mai rău famate tripouri din Covent Garden.

– Vrei ceva de băut? îl întrebă el pe Thane. Știu că-i devreme, dar bănuiesc că pot să beau ceva în ziua nunții mele.

– Nu m-ar deranja, răspunse Thane și luă paharul întins de Sterling.

Tânărul marchiz stătea pe scaunul de la geam, cu picioarele încrucișate în dreptul gleznelor.

– Ar trebui să fie destul de vechi. A fost al lui tata, îl informă Sterling. Gustul pentru băuturi fine a fost singura lui calitate. De fapt, cel mai mult îi plăcea vinul de Porto. Bea cam trei sticle pe noapte.

Thane luă o înghițitură.

– Păi, ai avut de unde să moștenești atracția pentru băuturi fine.

„Nu suporți băuturile alcoolice."

Ecoul cuvintelor acestora pătrunse ca un cuțit în inima lui Sterling. Mâna lui se strânse în jurul paharului. Era tot ce putea face pentru a nu-l sparge în mii de bucăți. În schimb, îl duse la buze și dădu pe gât băutura dintr-o înghițitură.

Diana își drese discret glasul. Sterling înțelese aluzia și îi turnă și ei un pahar pe care i-l duse la divanul pe care stătea.

Destul de amuzat, Thane ridică o sprânceană.

– Nu credeam că doamnele servesc băuturi mai tari decât vinul de Xeres. Vrei și-un trabuc?

Ea îi zâmbi dulce pe deasupra paharului.

– Nu, mulțumesc. Prefer să fumez pipă.

Sterling își mai turnă un pahar, iar Thane îl ridică pe al său ca să toasteze.

– Pentru libertate.

– Pentru libertate, repetă posomorât Sterling.

– Libertate, murmură și Diana, cu ochii la vărul ei în timp ce sorbi elegant din pahar.

Thane își înclină capul să citească titlul cărții de pe cotor, apoi pufni disprețuitor.

–Tot nu-mi vine să cred că fetișcana asta voia să facă din tine un preot de țară. Stai să vezi ce-o să zică băieții de la White când o să audă că Diavolul de Devonbrooke a fost cât pe ce să-și preschimbe coarnele în aură.

–Și ești absolut convins că habar n-avea cine ești? interveni Diana.

–Din câte știu eu, nu avea habar, replică înțepat Sterling.

Diana începu să agite băutura în pahar și se încruntă ușor.

–Asta mă nedumerește cel mai tare. Dacă nu voia decât să-și pună gheruțele lacome pe averea sau pe titlul tău, atunci de ce a elaborat ditamai șarada?

Thane se aplecă înainte pe scaunul de la fereastră.

–Dacă e să ne luăm după ce zice individul ăsta, Dower, mama lui Sterling i-a spus fetei că trebuie să se mărite înainte de a împlini douăzeci și unu de ani ca să poată păstra casa. Și, ca să vezi, ziua ei e fix poimâine.

–E imposibil, se răsti Sterling. Casa nu era a mamei, ca s-o poată da ea oricui. Conform legii, mie-mi aparținea două treimi din proprietatea tatălui, începând din clipa în care murea. Mama nu avea nici un drept s-o facă cadou unor copii de pe stradă cu ambiții mari.

Thane ridică din umeri.

–Știi cum sunt femeile. Le lași prea multă vreme să facă după cum le duce capul, și apoi vin cu tot felul de romantisme și de aiureli.

Diana își drese din nou glasul, de data asta cu mai mult aplomb.

–Bine, *unele* femei, se corectă Thane, reținându-și un zâmbet. Oricum, aici nu-i Londra, ca să fie clar. Probabil mamei tale nu i-a fost prea greu să găsească vreun cleric tânăr care să-i redacteze niște acte aparent oficiale care să conțină ce-o fi vrut ea să conțină. Poate a crezut că oricum nu-ți pasă. Tatăl tău tot a murit de mai bine de zece ani, iar tu nu te-ai arătat deloc interesat de moștenirea lăsată de el. Până acum, vreau să zic.

Diana îi aruncă lui Sterling o privire nedumerită şi clătină din cap.

– Dar asta tot nu explică de ce fata te-a ales pe tine. Adică de ce şi-a riscat pielea în halul acesta.

– Ce-ar fi s-o întrebi pe ea? sugeră Thane sărind în picioare. Îndrăznesc să afirm că a avut destul timp să-şi revină din leşinul acela regizat la ţanc. Mă duc s-o aduc chiar acum.

– Nu! strigă Sterling de-i sperie pe amândoi.

Thane se aşeză încet la loc.

– Nu vreau s-o văd, adăugă Sterling pe un ton mai blând. Încă nu.

Thane şi Diana schimbară priviri îngrijorate. Pentru a scăpa de privirile lor scrutătoare, Sterling se mută la fereastra dinspre nord şi trase perdeaua. Caliban şi Cerberus alergau de zor prin grădina de flori a Laurei şi lătrau fericiţi de fiecare dată când mai distrugeau ceva pe acolo.

– Cred că-i destul de simplu să ieşi basma curată din toată situaţia asta, spuse Diana precaută. Căsătoria în sine nu e legală, având în vedere că ai semnat în registru cu un nume fals.

– Şi chiar şi un sat de mărimea asta are un poliţist, sublinie Thane. Dacă n-are, o luăm pe vrăjitoarea asta pe sus şi-o ducem direct în Londra. Curtea nu vede deloc cu ochi buni răpirea. Se poate considera norocoasă dacă scapă de spânzurătoare.

Sterling continuă să se uite pe geam fără să spună nimic.

– Dacă vrei, pot să mă ocup eu, zise Thane, după care îşi drese şi el vocea. Bine, asta dacă nu cumva există nişte... circumstanţe atenuante.

– Vrea să ştie dacă ai compromis-o, explică Diana înveselindu-se brusc, fapt care îl făcu pe Thane să ia o gură sănătoasă de brandy.

„Nu eşti genul de bărbat care să compromită onoarea logodnicei sale."

Sterling îşi aminti cu câtă seriozitate făcuse Laura declaraţia aceasta şi simţi dorinţa arzătoare de a trage un pumn în geam. Îşi dorea al naibii de tare să o fi compromis. Îşi dorea să-i fi ridicat cămaşa aia de noapte sub clar de lună şi să se fi împerecheat

cu ea ca un satir. Dacă ar fi ştiut atunci că ar putea să nu mai aibă altă şansă, ar fi făcut-o. Şi nu doar asta. Mult mai multe.

– Cred că discuţia asta nu e prea potrivită într-o companie mixtă, protestă Thane.

– Of, Thane, pentru numele lui Dumnezeu, spuse Diana. Nu mai fi atât de protector. Nu-s vreo fluşturatică din aia de se înroşeşte imediat, genul ăla de fată care-ţi place ţie atât de mult. Spre deosebire de prietenele tale, sunt suficient de matură cât să mă leg singură la şireturi.

– Sunt flatat să aflu că mi-ai studiat obiceiurile, rosti el tărăgănat. Ia zi-mi, ai spioni prin toate saloanele din Londra pe care le frecventez? Sau doar prin dormitoare?

– Ha! pufni Diana. Ce nevoie să am de spioni, când aventurile tale romantice sunt prezentate pe larg în toate ziarele de scandal şi se vorbeşte despre ele pe la toate colţurile?

– Mă scuzi, doamna mea, zise Thane încet. Am uitat că întotdeauna ai avut mai multă încredere în bârfe decât în mine.

Se scurse un moment tensionat înainte ca Diana să-şi concentreze din nou atenţia asupra lui Sterling.

– Chiar dacă ai compromis-o, tot nu văd cu ce s-ar schimba situaţia.

– Bine că măcar cu atât suntem de acord, zise înţepat Thane. Fata asta prostănacă n-are pe cine altcineva să dea vina decât pe ea dacă s-a lăsat compromisă; n-are decât să suporte consecinţele. Cu ocazia asta poate descoperi că nu ai fost primul aristocrat pe care a încercat să-l seducă să o ia de nevastă.

Sterling nu dădu nici un semn că ar fi atent la discuţia lor.

– Of, Sterling, strigă Diana. De obicei eşti foarte precaut. Sper că nu te-ai pierdut cu firea şi ai lăsat-o cu vreun prunc în pântece!

„Mi-ai spus întotdeauna că îţi doreşti doar doi copii – un băiat şi o fată."

Sterling închise ochii. Îi venea uşor să nu bage în seamă frumuseţea prefăcută a acestei zile de vară, dar nu putea face nimic să alunge din mintea lui vocea dulce a Laurei. Sau imaginea unui chip plin de pistrui, a unui băiat cu ochi căprui sau a unei

fetițe cu păr bălai – copiii pe care nu mai avea nici o șansă să-i aibă cu ea.

Se întoarse extrem de încet, ca și cum fiecare mișcare ar fi fost un exercițiu de voință.

– Vă apreciez din tot sufletul îngrijorarea, dar vă rog să amânăm această discuție pentru mâine-dimineață.

Thane dădu să protesteze, dar Diana se ridică și-și netezi fusta.

– Sigur. Îți respectăm dorința.

Thane se luă după ea, aruncând în drum spre ușă o privire încruntată pe fereastră.

– Mă întreb ce șanse or fi să găsim o mâncare decentă în sătucul ăsta necivilizat.

Sterling zâmbi pentru prima dată de când îi revenise memoria, deși ochii îi erau încă foarte triști.

– Poți s-o rogi pe bucătăreasă să-ți coacă niște plăcinte. În locul tău însă, aș sta departe de tortul miresei. Are un gust amar.

Nicholas Radcliffe îi spusese cândva Laurei că nu credea în stafii. Sterling Harlow fu șocat să constate că în după-amiaza aceasta începură să-l înconjoare din toate părțile.

Prima dată apăru tatăl lui, cu o sticlă într-o mână și cu un joben în cealaltă.

– Mă duc la Londra, băiete. Dacă vrei să construiești un zmeu stupid, mai bine du-te la maică-ta. Eu n-am timp de prostii.

Mama lui stătea în genunchi lângă ușă, cu chipul frumos brăzdat de lacrimi. Stafia unui băiețel – el când era mic – trecu țanțoș chiar printre brațele ei, moment în care conturul mamei începu să dispară.

– Mama, șopti Sterling, dar era prea târziu.

Se evaporase complet. Se întoarse și îl văzu pe bătrânul Granville Harlow lângă sobă, cu surâsul lui disprețuitor cu tot.

– N-am fost niciodată adeptul cocoloșirii copiilor, spuse ducele în timp ce-și lovea necontenit bastonul peste palmă. O să fac numaidecât din el un bărbat adevărat.

Sterling turnă băutura rămasă în pahar în foc, trimițându-l înapoi pe bătrân în iad, acolo unde îi era locul.

Stafiile care apărură după aceea nu puteau fi alungate cu nici un preț. Laura și bărbatul care își spunea Nicholas Radcliffe. Radcliff sprijinit de polița de deasupra șemineului, rânjind la Laura exact ca fraierul în care îl transformase ea. Amândoi îmbrățișați tandru, dar pasional pe divanul de la geam. El în genunchi în fața divanului, el cuprinzându-i chipul în palme, el sărutând-o. Ea căzu, iar el o prinse, după care o luă în brațe și o ținu strâns lângă inima lui.

Sterling se așeză în fotoliul de piele și se frecă la ochi. Nu casa era bântuită, ci el.

Liniștea fu frântă de torsul unui pisoi care-și freca blana moale și caldă de glezna lui.

– Nellie, spuse el cu vocea spartă și o mângâie pe spate. Oh, Doamne. Nellie, pe unde ai umblat?

Deschise ochii. Nu Nellie se uita la el, ci o pisică mică și galbenă care semăna foarte tare cu ea. Se uită spre ușă. Era întredeschisă, deci ar fi putut intra pe acolo.

Sterling își retrase încet mâna. Pisica era doar o iluzie, la fel ca toate celelalte de la conacul Arden. Un fel de prezentare în zeflemea a unei vieți de care nu avea să se bucure vreodată.

– Pleacă de aici, spuse el cu asprime, după care îi dădu vânt cu vârful cizmei. N-am timp de prostii.

Pisica nu se clinti din loc. Se așeză în fund și începu să miorlăie de ți se sfâșia inima, implorându-l să o ia iar în brațe, așa cum o obișnuise.

Simți că își pierde cumpătul, Sterling sări în picioare.

– Ți-am spus deja că nu suport pisicile! țipă el. *De ce nu mă lași dracului în pace?*

Pisica o zbughi direct spre ușă. Sterling știu instinctiv că n-avea să se mai întoarcă.

Încleștă pumnii, se răsuci spre șemineu, așteptându-se oarecum să audă râsul batjocoritor al unchiului său. Se părea însă că reușise să sperie până și fantomele. Nu fusese atât de singur niciodată.

*

Laura zăcea într-o rână în camera luminată doar de un rest de lumânare, cu privirea fixată asupra patului gol al surorii ei. Pesemne că ducele atotputernic decretase că Lottie nu avea voie să stea cu ea în temnița aceasta. La scurt timp după prânz, paznicul acela cu chip împietrit îi dăduse afară din cameră pe fratele și pe sora ei, lăsând-o să aștepte de una singură o chemare care nu mai venise.

Se așteptase ca la cină să primească pâine și apă, dar Cookie îi trimisese o tavă plină cu toate bunătățile. Rearanjase farfuriile cât să nu-i trezească suspiciuni lui Cookie, dar nu fusese în stare să ia nici măcar o singură înghițitură din mâncărurile care fuseseră de fapt pregătite pentru petrecerea de după nuntă.

Își imagina cu groază discuțiile stârnite în sat după evenimentele de dimineață. Probabil că oamenilor li se părea totul mult mai palpitant decât scenetele regizate de Lady Eleanor, chiar și decât cea în care turbanul lui George luase foc sau când oaia alergase de bezmetică prin biserică.

La lăsarea întunericului, își puse cămașa de noapte și se urcă în pat la fel ca în orice altă seară. Ca și cum nu și-ar fi petrecut seara anterioară în brațele bărbatului pe care îl iubea sărutându-se, râzând, împărtășindu-și planurile de viitor. Gustând doar o mică parte din plăcerea ispititoare de care ar fi trebuit să se bucure în seara aceasta.

Laura strânse din ochi când simți valul acela de durere. Singurele brațe pe care avea să le simtă în seara asta erau ale ei, și nici măcar nu o puteau liniști în vreun fel. Își dori să plângă, dar lacrimile păreau să-i fi înghețat într-un bulgăre culcușit bine în inima ei. O durea atât de tare fiecare răsuflare, încât mai că își dorea ca inima să-i înceteze să mai bată.

Auzise toată ziua tot felul de șușoteli prin casă, de parcă ar fi murit cineva și nimeni n-ar fi îndrăznit să vorbească decât în șoaptă. Tocmai de aceea, acum, când auzi clopoței și zgomot de copite pe aleea ce se zărea de la fereastra camerei sale, se simți chiar mai neliniștită.

Își trase repede cearșaful de pe pat pe ea, se duse la fereastră și dădu perdeaua la o parte. Trăsura elegantă care îi nenorocise viața pornise valvârtej către sat.

Sau poate spre Londra.

Dorința Laurei se îndeplinise. Dintr-odată, simți că nu mai poate respira.

Poate că Sterling Harlow nu o chemase în aceeași încăpere cu Luminația Sa pentru că ajunsese la concluzia că ea nu-i merita nici atenția, nici disprețul, că decisese să se întoarcă pur și simplu la viața strălucitoare din Londra, alegând să uite cu desăvârșire aceste ultime trei săptămâni. Dacă ar fi întrebat-o cineva cu câteva secunde înainte care era cea mai mare pedeapsă pentru ea – confruntarea cu el sau să nu îl mai vadă niciodată –, n-ar fi știut să răspundă. Acum, că văzu trăsura dispărând în beznă, răspunsul îi deveni limpede.

Se târî înapoi în pat și-și trase plapuma pe ea. Ușa dormitorului se deschise brusc. Sări în picioare cu un icnet de uimire, însă de data aceasta nu paznicul era cel care îi viola intimitatea. În prag se afla însuși ducele de Devonbrooke.

Închise ușa în urma lui și se sprijini de ea, apoi își încrucișă brațele și se uită spre patul răvășit.

– Dar de ce ești atât de surprinsă să mă vezi, draga mea? Ai uitat cumva că asta este noaptea nunții noastre?

Capitolul 18

Îți jur că n-am vrut niciodată să te fac să suferi.

Tatăl Laurei făcuse tot posibilul să o avertizeze. Dacă-ți vinzi sufletul diavolului, atunci el va veni negreșit la un moment dat să și-l revendice. Tatăl ei însă nu-i pomenise niciodată despre faptul că diavolul ar putea lua un chip atât de frumos încât să te tenteze să i-l cedezi fără nici o împotrivire.

Cu buzele curbate într-un zâmbet batjocoritor şi cu părul răvăşit, Sterling Harlow arăta întocmai precum un înger căzut. Îşi suflecase mânecile, dezvelindu-şi parţial mâinile musculoase acoperite cu păr auriu. Era în şosete şi cu lavaliera într-o parte, iar cămaşa pe jumătate descheiată nu făcea decât să-i sublinieze aerul de persoană rău famată.

– Dacă vrei, n-ai decât să ţipi, îi sugeră el. Verişoara mea Diana mă adoră, dar asta nu înseamnă că ar fi de acord ca eu să atentez la pudoarea unei tinere neajutorate în dormitorul ei. Dacă ţipi foarte tare, o s-audă şi Dower din hambar şi o să dea iar fuguţa aici cu furca pregătită.

Laura nu intenţiona să ţipe. Acesta era un dans la care doar ei doi puteau lua parte.

– M-am simţit îndeajuns de umilită când am leşinat în faţa surorilor Bogworth. N-am de gând să trezesc toată casa ţipând ca o fecioară amărâtă din romanele lui Lottie.

El ridică din umeri.

– Faci cum vrei. Să nu uiţi că şi-am dat această şansă.

El îşi coborî leneş privirea. Când se ridicase în grabă, atât plapuma, cât şi cămaşa îi alunecaseră puţin, dezvelindu-i un umăr catifelat. Laura îi sesiză privirea şi se întinse să-şi ia halatul lăsat la picioarele patului. Sterling ajunse acolo în aceeaşi clipă cu ea.

– Nu înţeleg ce te mai deranjezi să-ţi pui zdreanţa asta pe tine, spuse el şi i-l luă din mâini ca să-l arunce pe patul lui Lottie. Cele mai interesante conversaţii ale noastre au fost când erai îmbrăcată doar în cămaşă de noapte.

Vocea lui era rece şi tăioasă, dar ochii îi erau luminaţi de un foc ce nu-i părea familiar.

– Ai băut, remarcă Laura, sprijinindu-se de perne şi aranjându-şi plapuma în poală.

– Beau de dimineaţă, mărturisi el. Deşi a trebuit să mă opresc la un moment dat după ce am terminat rezerva de brandy a tatălui meu. Ştiai că mai avea o sticlă ascunsă în pian? întrebă el şi clătină din cap. O fi avut el ureche muzicală proastă, dar era descurcăreţ din fire.

– Din câte am auzit, nu prea era altceva de apreciat la el.

– Așa ți-a zis Lady Eleanor? se interesă el pe un ton descumpănitor de blând. Oh, da, draga, sfânta Lady Eleanor! Am fost ca un fiu pentru ea, nu-i așa?

Laura își plecă privirea, ruşinată de propria ei cruzime, chiar dacă neintenționată. Îi venea să-şi muşte limba de ciudă.

Sterling se uită urât la ea.

– Vai, draga mea, mă dezamăgeşti. Credeam că o să te arunci la picioarele mele să-mi ceri iertare.

– Ar folosi la ceva? zise ea şi îl fulgeră cu privirea, sperând totuşi că poate va răspunde că da.

– Nu, recunoscu el. Dar ar fi fost distractiv, adăugă şi se sprijini de unul dintre stâlpii patului. Pe lângă că am băut, am şi citit câte ceva astăzi. Ştiai că actul din 1753 promulgat de Lord Hardwick prevede că falsul în acte publice, în speță în registrul de căsătorii, cu intenții rele, reprezintă o nelegiuire capitală?

– Dacă ai de gând să faci în aşa fel încât să fiu executată, n-ai decât să te duci să chemi călăul, izbucni Laura, nechibzuită din pricina frustrării. Până şi el s-ar purta mai omeneşte cu mine.

– Nu mă gândeam *chiar* să te omor. Dar n-ar trebui să fiu atât de dur cu tine, nu-i aşa? La urma urmei, ai fost aproape la fel de şocată ca mine de aflarea adevărului. Probabil ai fost destul de deranjată să constați că tocmai te-ai măritat cu un nenorocit căruia nu-i pasă de nimeni altcineva decât de propria persoană – cu un ticălos fără suflet, meschin şi răzbunător.

– Ai uitat de josnic, îi readuse ea aminte.

– E destul de ironic, nu crezi, că, având în vedere că nu voiai să mă inviți la nunta ta, ai ajuns să îl ai ca invitat de onoare pe însuşi Belzebut.

Laura închise ochii, căci vorbele pe care ea însăşi le rostise se întorceau acum împotriva ei.

– Nu pot să te învinovățesc că mă urăşti.

– Perfect, replică el tăios.

– Poate n-o să mă crezi, dar singura mea intenție a fost ca să-i protejez pe copii. După ce am primit scrisoarea de la tine prin

care ne înștiințai că vrei să ne iei casa, nu mi-au rămas prea multe opțiuni.

– Tu chiar crezi că aș fi aruncat niște copii inocenți în stradă?

– Nu. Cred că i-ai fi trimis direct la muncă.

– Nici măcar eu nu sunt chiar atât de nenorocit. Voiam din tot sufletul să găsesc adăpost pentru Lottie și George în niște case foarte onorabile.

Laura îl privi cu cutezanță.

– Și eu? De mine ce s-ar fi ales?

– Din ce-mi aduc aminte, cred că intenționam să-ți aranjez mariajul cu vreun prost, zise el și izbucni într-un râs amar. De fapt, asta am și făcut. Dădu târcoale patului cu pași la fel de calculați ca vorbele lui. Nici eu nu pot să te învinovățesc că ai crezut că sunt personificarea diavolului. Știai prea bine de indiferența mea colosală față de femeia care mi-a dat viață, știai de viața mea depravată...

Tăcu, lăsând greutatea acelor cuvinte îngrozitoare să atârne între ei.

Laura îi simți mirosul dulceag de brandy chiar înainte să pună mâna pe ea. El se lăsă pe pat cu toată greutatea sprijinită într-un genunchi și îi băgă o mână prin păr. Laura rămase cu privirea fixată înainte, fără să reacționeze în vreun fel la căldura convingătoare a degetelor care-i atingeau ceafa, dar totodată fără să opună rezistență.

Se aplecă și-i șopti la ureche:

– Ți-aduci aminte ce ai promis să-mi oferi data viitoare când ne întâlnim față în față?

– Una dintre plăcintele lui Cookie? îl înfruntă ea.

Buzele lui îi atinseră în treacăt colțul gurii.

– Mi-ai promis o dezmierdare cu limba imposibil de uitat.

Dacă ar fi fost dur cu ea, dacă i-ar fi acaparat gura cu o forță răzbunătoare, poate că Laura i-ar fi rezistat. Era însă mult prea diabolic să se mulțumească cu atât. Îi depărtă buzele cu vârful limbii, după care le atacă cu blândețe. O fi fost el un diavol, dar săruta ca un înger. Neputând să reziste atingerilor atât de moi și de catifelate, se topi sub el, oferindu-i ce îi promisese.

El gemu. Ferocitatea sărutului îi trăda sentimentele rănite şi pofta pe care i-o stârnise ea. Înainte ca măcar să conştientizeze ce făcea, Laura se ridică în genunchi şi se lipi de corpul lui zvelt şi bine sculptat.

El îşi smulse gura departe de a ei. Respirând precipitat, îi înfipse o mână în păr şi îi trase capul pe spate, obligând-o să se uite în ochii lui.

– La naiba, Laura, vreau să-mi spui adevărul! Măcar atât îmi datorezi. De ce? De ce m-ai ales tocmai pe mine? Dacă nu ştiai cine sunt înseamnă că nu din cauza banilor sau a titlului meu. La fel de evident este şi faptul că nu duceai lipsă de peţitori. Dacă chiar credeai ce ţi-a spus mama mea, puteai să te fi măritat cu orice bărbat din Arden ca să moşteneşti casa asta blestemată. Sărutul ei reuşise să-i şteargă orice urmă de batjocură de pe chip, lăsându-l în schimb furios şi dezlănţuit. *De ce eu?*

Ea îşi ridică privirea înspre el, cu ochii inundaţi de lacrimi şi de sfidare.

– Pentru că pe tine te-am dorit! Pentru că în ziua în care te-am văzut acolo în pădure te-am vrut doar pentru mine!

El încremeni; nici măcar nu mai respira. După o clipă scutură din cap, iar în ochi i se citea aceeaşi neputinţă ca a ei.

– Nimeni nu m-a acuzat vreodată că nu respect dorinţa unei doamne.

O sărută din nou, dar de data asta se lăsă cu toată greutatea pe ea. Se rostogoliră pe pat, cu gurile contopite într-o teribilă pânză de încântare. Sterling smulse plapuma dintre ei, iar Laura se agăţă de el, dând frâu liber propriei dorinţe. Nu era Nicholas al ei, dar nici un străin nu era. Era soţul ei. Avea toate drepturile să vină în patul ei, la fel cum şi ea avea toate drepturile să îl primească, chiar dacă asta însemna să se aventureze într-o pădure întunecată şi primejdioasă în care plăcerea putea fi chiar mai periculoasă pentru sufletul ei decât durerea.

Laura ar fi putut să jure că îl storsese de orice urmă de răbdare, că avea să-i ofere doar o acuplare dură şi grăbită, însă nici graba lui arzătoare nu-l putea face să se poarte brutal cu ea. Se chinuia să-i ridice cămaşa de noapte, dar în acelaşi timp îi scălda

gâtul în sărutări fierbinți și umede. În scurt timp era dezbrăcată în brațele lui. Habar n-avea pe unde-i aterizase cămașa de noapte, la fel cum nu știa nici pe unde era cămașa lui. Nu mai conta decât că acum putea în sfârșit să-și lipească gura de pieptul lui și să-și plimbe limba pe părul care îi acoperea mușchii supli. Pielea lui aurie avea un gust perfect și era la fel de încântătoare precum părea, dacă nu chiar mai mult.

Lumânarea pâlpâi de câteva ori, după care se stinse, lăsându-i într-un cocon de întuneric în care singura senzație era mângâierea lui pe pielea ei. Când el îi cuprinse buzele din nou, ea fu invadată de o nebunie sălbatică și dulce ce o făcu să se arcuiască, să-i umple palmele cu perfecțiunea dureroasă a sânilor ei.

Îi apăsă în continuare gura cu sărutări adânci și îmbătătoare, în timp ce își frecă degetele de sfârcurile ei până le simți că tremură și se întăresc. Chiar în momentul în care ea simți că nu mai putea îndura nici o secundă din teroarea aceea delicioasă, el își mută buzele de pe gura ei pe sânul ei drept. Mai întâi dezmierdă bobocul înflorit cu vârful limbii, apoi îl cuprinse pe tot cu gura lui fierbinte și începu să îl sugă cu putere. Laura își apropie picioarele tremurânde, înmărmurită din pricina furnicăturilor pe care le simțea între ele. Era ca și cum ar fi atins-o acolo.

Și fix acolo ajunse și el.

Icni când îi simți un deget lung alunecând printre cârlionți. Picioarele ei se desfăcură fără vreun ajutor. Fu de-ajuns o singură mângâiere dibace a degetului lui pe deasupra bumbului perlat care tremura între acei cârlionți. Coapsele i se înmuiară, iar el se rostogoli într-o parte și îi vârî un picior între ele, astfel încât să nu și le mai poată apropia nici dacă voia.

Însă ei nici prin cap nu-i trecea să vrea așa ceva.

Îi ținu piciorul prins între ale lui cât timp mâna sa își croia insuportabilul drum, dezmierdă, frecă și mângâie până când ea ajunse să gâfâie de dorință oarbă.

Sterling își petrecuse aproape întreaga viață desfătându-se în plăcere, nu oferind-o. Își câștigase pe drept reputația de amant desăvârșit, dar de fiecare dată sărutase și mângâiase doar ca să se asigure că avea să primească tot ce-și dorea. În ceea ce o privea

pe Laura însă, era suficient să stea lângă ea şi să-i admire mişcările lascive provocate chiar de el, să îi acopere sânii moi cu sărutări şi să-i absoarbă fiecare suspin de îndată ce-i ieşea dintre buzele suculente.

– Te rog, abia şopti ea, fără ca măcar să ştie ce îl implora să-i ofere. Oh, te rog...

Dar Sterling ştia. Şi era extrem de nerăbdător să-i dea ascultare.

Se apucă să-şi desfacă şlițul care stătea să-i plesnească. Nu avusese niciodată motive să regrete că poseda un mădular generos, dar, de îndată ce se strecură între coapsele ei suple, simți pentru o clipă o îngrijorare autentică.

Se sprijini în coate şi îi cuprinse fața în palme.

– O să te doară, spuse el cu vocea sugrumată, dar îți jur că nu din cauză că vreau să te pedepsesc în vreun fel. Dacă asta crezi, mă opresc în clipa asta.

Ea îi cântări în minte vorbele preț de un minut.

– Pe tine o să te doară mai rău decât pe mine?

Cuvintele ei îl făcură să chicotească.

– Mă tem că nu. Dar promit că o să fac tot posibilul să te simți cât mai bine.

Ea încuviință încet din cap şi-şi umezi uşor buzele.

Laura îl crezuse pe cuvânt, dar tot avu un şoc când el începu să se împlânte încetul cu încetul în nectarul copios pe care atingerile lui pricepute îl smulseseră de la corpul ei. Era fierbinte, şi neted, şi perfect rigid, completarea ideală a moliciunii ei. Se mişcă înainte şi înapoi printre petalele acelea acoperite de rouă, iar senzația de frecare produsă o făcu în scurt timp să se contorsioneze şi să scâncească sub el până când o aduse plutind în pragul nebuniei.

Nu mai era nevoie decât de un ultim impuls pentru a o purta pe culmea extazului. Se agăță de el în timp ce-şi înălță capul până ajunse la nivelul călcâielor, răvăşită de un val tremurător de extaz. Simțea în continuare valurile în pântece când el se mai împinse o dată în ea, de data aceasta alunecând până în străfunduri.

Laura își înfipse unghiile în spatele lui catifelat și își înăbuși un țipăt.

– Suntem abia la jumătatea drumului spre casă, scumpa mea. Ia-mă, o îndemnă el, sărutându-i lacrimile de pe obraji. Ia-mă până la capăt.

În ciuda durerii, Laura nu putu rezista rugăminții lui fierbinți. Își înfășură picioarele în jurul mijlocului lui, își îngropă fața în gâtul lui și se arcui spre el. Se împinse în ea până când fiecare centimetru fremătând din el se cufundă în adâncul ei.

Memoria îl trădă din nou. Încercă din răsputeri, dar nu reuși să-și aducă aminte chipul nici măcar al unei femei cu care să fi făcut dragoste. Laura era singura – era sub el, în jurul lui, scăldându-l în grația zdruncinătoare a trupului ei grațios, tânăr și ferm.

Începu să se miște în sus și în jos, încet și sinuos, de parcă ar fi avut toată noaptea la dispoziție să o dedice acestui act sacru. Ajunse într-un punct în care nu-și mai putea aduce aminte de viața lui fără ea, până când fiori incontrolabili de plăcere o nimiciră atât în interior, cât și la suprafață, până când își înfipse călcâiele în spatele lui și gemu: „Oh, Nicky..." în urechea lui.

Sterling se opri. Laura deschise larg ochii.

Se uită la ea, tremurând din tot corpul puternic din cauza încordării.

– Tare mi-aș fi dorit să nu-mi fi spus așa.

Se uită și ea la el, cu respirația întretăiată.

– Și cum ai prefera să-ți spun? Înălțimea Voastră?

Preț de o clipă, lui Sterling îi fu frică să nu izbucnească în râs.

– Având în vedere circumstanțele, cred că un „milord" ar fi suficient.

Își presă buzele de gura ei, ca să-i înăbușe orice altă replică. Șoldurile începură să se unduiască din nou, de data asta într-un ritm sălbatic, menit să îi facă pe amândoi să uite cum îi cheamă.

Era prea târziu; Laura înțelesese că se înșelase. Avea să țipe. Dacă Sterling nu i-ar fi înăbușit țipătul cu gura, probabil ar fi trezit toată casa, dacă nu cumva întreaga parohie. Din gâtul lui

ieşi un geamăt gutural în timp ce tot corpul i se întări la fel ca partea aceea din el afundată adânc în ea.

Tremurând spasmodic, Laura se agăţă de el cu respiraţia întretăiată.

–Oh... oh, Doamne... Vorbele care îi răsunau în inimă îi ieşiră pur şi simplu dintre buze. Îmi pare atât de rău! Am greşit că am vrut să te păcălesc. Trebuia să-ţi spun adevărul încă de la început. Te voiam atât de mult. Iubeam...

El îi puse un deget pe buze şi clătină din cap.

–Gata cu minciunile, Laura. Nu acum. Nu în seara asta.

Ea dădu să protesteze, dar ceva din expresia lui o opri. Îşi băgă mâinile în părul lui şi îl făcu să îşi apropie iarăşi buzele de ale ei, liniştindu-se în sinea ei că avea suficient timp pentru a-l convinge de adevăr.

Avea o viaţă întreagă la dispoziţie.

A doua zi de dimineaţă în uşa dormitorului ei bătu cineva, făcând-o să sară dintr-un somn greu. Îşi scoase capul de sub plapumă, încercând să-şi amintească cum de era cu capul la picioarele patului şi cu picioarele pe pernă.

Îşi aduse aminte şi-şi băgă iar capul sub plapumă, să-şi înăbuşească un chicot obraznic. Dacă n-ar fi simţit sensibilitatea zonei dintre coapse şi mirosul de mosc în aşternuturi, ar fi putut crede că noaptea trecută fusese doar un vis erotic şi sălbatic, izvorât din imaginaţia prea bogată a fetei singuratice a preotului.

Ciocănitura se auzi din nou, de data asta mai viguroasă. Laura îşi simţi inima tremurând de emoţie şi de timiditate. Se gândi că trebuia să fie Sterling, cu o tavă plină de bunătăţi de la Cookie. Stomacul îi chiorăi de foame, făcând-o să-şi aducă aminte că ieri nu mâncase nici de prânz, nici la cină.

Se sprijini de perne şi îşi trase cu grijă cearşaful peste sâni.

–Intră! strigă ea într-un final.

Nu era Sterling, ci verişoara lui. Lady Diana Harlow se opri la picioarele patului şi îşi îndreptă nasul aristocratic spre Laura, privind-o de parcă era vreun gândac care nu merita altceva decât să fie strivit.

– Mă scuzi că te deranjez, dar Înălțimea Sa dorește să te prezinți în birou.

– Oh, asta dorește? replică cu precauție Laura și își trase cearșaful până la bărbie.

Era pe deplin conștientă de contrastul dintre goliciunea ei și eleganța impecabilă a femeii pe care o avea în fața ochilor. Până și părul ei negru prins într-un coc și *v*-ul acela de pe frunte păreau apretate.

Diana se duse la fereastră și trase draperiile. Camera fu inundată de soare, iar Laura se văzu nevoită să-și acopere ochii cu mâinile.

– Poate că aici la țară sunteți obișnuiți să lânceziți în pat jumătate de zi, dar la noi în Londra...

Diana se opri brusc și-și miji ochii. Laura parcă se și vedea prin ochii Dianei – buze încă trandafirii de la săruturile lui Sterling, păr ciufulit și curgând cascadă pe spatele gol, un semn pe pielea sensibilă de pe gât. N-avea nici un dubiu că părea exact ce era – o femeie care își petrecuse noaptea făcând dragoste cu un bărbat expert în acest domeniu.

Cu pumnii încleștați de cearșaf, Laura se ridică, susținând privirea Dianei fără să clipească. Avea ea multe păcate pentru care trebuia să dea socoteală, dar noaptea trecută nu se număra printre ele.

– Nu trebuie să arătați atât de scandalizată, doamna mea. A fost noaptea nunții noastre.

Râsul Dianei îi îngheță sângele în vene.

– Urăsc să fiu tocmai eu aceea care să-ți aducă la cunoștință acest lucru, dar nu aveai dreptul la o noapte a nunții. Mi-ai păcălit vărul să semneze cu un nume fals. Nu are absolut nici o obligație față de tine și nici urmă de intenție să onoreze simulacrul acesta patetic de mariaj.

– Mințiți, spuse Laura, deși deja simțea un junghi în inimă.

– Spre deosebire de tine, *domnișoară* Fairleigh, eu nu am acest obicei. Știu că vărul meu poate fi foarte fermecător și convingător, dar doar tu ești de vină dacă ai fost atât de proastă să-l lași din nou în patul tău după...

Înainte ca Laura să-i poată corecta impresia greşită cum că fuseseră amanţi şi înainte, Diana se opri cu privirea aţintită spre pat. Plapuma căzuse pe jumătate pe jos, dezvelind atât aşternuturile, cât şi petele ruginii care le pătau.

Privirea înmărmurită a Dianei reveni încetişor spre chipul Laurei. Dispreţul ei glacial nu reuşi s-o facă pe aceasta să roşească, dar mila cu care i se adresă îi aduse un val fierbinte în obraji.

– Dumnezeu să vă aibă în pază pe amândoi, spuse Diana încet, clătinând din cap. Nu ştiu care dintre voi e un prost mai mare.

Dacă nu s-ar fi rotit pe călcâie imediat pentru a ieşi din cameră, Laura i-ar fi spus.

Laura coborî treptele cu acelaşi entuziasm cu care s-ar fi dus la spânzurătoare.

Se îmbrăcase cu o rochie gri care n-avea nici o panglică sau volănaş, asta după ce-şi frecase temeinic pielea pentru a alunga orice urmă a mirosului lui Sterling. Părul îi era prins într-un coc care rivaliza cu al Dianei. Nici măcar un fir nu-i scăpase neprins. Îşi scosese inelul de pe deget. Nu avea să ştie nimeni că îl prinsese cu un lănţişor de argint şi îl ascunsese bine de tot la piept.

Fu surprinsă să constate că în foaier nu era nimeni. Nu ar fi mirat-o ca Sterling să-i fi convocat toată familia, pentru a fi martoră la dezonoarea ei. Îi era mai mult decât recunoscătoare că nu o făcuse. Nu voia ca George şi Lottie să afle că iubita lor soră fusese posedată.

În mai multe feluri.

Fără îndoială că Sterling considera că asta fusese o răzbunare potrivită. Ea îi oferise o caricatură de nuntă, el îi oferise un simulacru de noapte a nunţii. Acum nu îi mai rămânea decât să o dea pe mâna autorităţilor, ştiind că amintirea nopţii petrecute cu el avea să o bântuie toată viaţa. Sigur că, dacă el decidea să permită să fie spânzurată, nici nu avea să sufere prea mult. Se poticni, copleşită de dezgust faţă de propria ei persoană. Nu era de mirare că el nu voise să-i audă declaraţia de dragoste.

Se folosi de pumnul încleştat pentru a bate cu forţă în uşa biroului.

–Intră.

Chiar şi acum, când bănuia ce o aştepta, vocea lui bogată tot o înfiora. O făcea să îşi aducă imediat aminte de cuvintele păcătoase pe care i le şoptise cu doar câteva ore înainte, de gemetele lui guturale, de icnetele ce-l lăsau fără suflare.

Cu ultima brumă de forţă de care mai era în stare, Laura deschise larg uşa. Nu zări nici o pisică prin preajmă, fără îndoială din cauza câinilor acelora monstruoşi care stăteau în faţa şemineului, cu capetele lor masive pe labele la fel de uriaşe. Intră în încăpere, iar unul dintre ei îşi ridică iute capul şi o mârâi. Arăta ca şi cum l-ar fi putut mulţumi numaidecât dacă i-ar arunca o bucată de şuncă. Sau un braţ de-al ei.

Verişoara devotată a ducelui şi prietenul lui stăteau pe fotoliile ponosite de lângă fereastră, cu nişte priviri la fel de neprietenoase ca ale câinilor. Nu s-ar fi mirat dacă Diana şi-ar fi arătat colţii şi ar fi mârâit-o, dar, spre surprinderea ei, femeia îi evita privirea.

Ducele de Devonbrooke stătea la biroul din lemn de alun şi scria ceva pe o bucată de hârtie. Verişoara lui îi adusese câteva dintre hainele lui de la oraş, pentru că acum era îmbrăcat cu o haină roşie impecabil croită din cel mai fin caşmir. Volănaşele apretate ale cămăşii albe ieşeau în formă de *V* la reverul vestei din satin gri cu butoni de argint. Pe inelarul de la mâna dreaptă purta ostentativ un inel cu pecete incrustat cu un rubin mare. Părul lui auriu era ciufulit după ultima modă şi părea a absorbi absolut toată lumina naturală din cameră. Deşi ar fi crezut că nu era posibil, Laura simţi că se întristează şi mai tare. Aristocratul acesta străin nu mai semăna absolut deloc cu bărbatul pasional cu privire sălbatică care venise în dormitorul ei noaptea trecută.

Acum înţelegea de ce alesese biroul acesta în locul salonului primitor pentru această întrevedere. Aici biroul stătea drept barieră între ei. Traversă covorul persan jerpelit şi rămase în picioare în faţa lui, să-şi aştepte sentinţa.

– Bună dimineața, domnișoară Fairleigh, zise Sterling, apoi se uită pe geam. Sau, mai bine zis, bună ziua.

„Domnișoară Fairleigh." Salutul acesta protocolar îi confirmă cele mai sumbre suspiciuni. Nu era o soție. Era doar o femeie ușuratică. Era prima dată când se simțea aproape bucuroasă că părinții ei muriseră. Rușinea pe care ar fi avut-o ei de îndurat acum i-ar fi ucis negreșit.

– Bună ziua, Înălțimea Voastră, răspunse ea cu răceală. Sau preferați *domnul meu*?

I se păru că zărește o fracțiune de secundă gropița aceea din obrazul lui drept, dar el continuă să scrie ceva. Se opri la un moment dat ca să-i facă semn spre scaunul care fusese tras într-un colț lângă birou.

– Nu vrei să iei loc? Termin imediat de scris.

Se supuse, gândindu-se ce contrast era între vorbele acestea repezite și comenzile lingușite pe care i le dăduse noaptea trecută... „Stai pe burtă, te rog, scumpo. Încă o dată, îngerul meu! Lasă deoparte timiditatea. Încă o dată, doar pentru mine; ridică-ți piciorul puțin mai sus... oh, Doamne, e perfect..."

– Cred că ne aflăm într-o poziție dificilă.

Laura tresări și se înroși toată din pricina cuvintelor lui Sterling. Oare îi citise gândurile? Își dădu seama că era ridicolă. O fi fost el atotputernic, dar nu era și clarvăzător.

Stătea lăsat pe spate în fotoliu și o studia cu o sclipire meditativă în privire.

– Verișoara mea și prietenul și sfătuitorul meu de încredere, marchizul de Gillingham, sunt amândoi de părere că ar trebui să te dăm pe mâna legii.

– Probabil că asta ar trebui să faceți. Din punctul meu de vedere, mâinile legii sunt mai corecte și mai miloase decât ale dumitale.

Thane și Diana schimbară o privire amuzată, surprinși de curajul ei, dar Sterling nici măcar nu clipi.

– Oricât de mult le-aș aprecia sfatul, eu cred că am găsit o... hmm, cum să-i zic... o soluție mai *satisfăcătoare* pentru dilema în care ne aflăm. După cum prea bine știi, sunt cel de-al șaptelea

duce de Devonbrooke. Acest titlu mă împovărează cu o serie de obligații și de îndatoriri, printre care și să mă asigur de existența unui urmaș, astfel încât linia aristocrată să continue.

„Oh, nu", se gândi Laura, simțindu-și stomacul cum se făcea ghem. Îi oferea postul de bonă pentru viitorii lui copii. Era mai rău decât un drac. Era însuși Belzebut.

Se aplecă spre ea și o țintui cu privirea.

– Din nefericire, nu pot să am un moștenitor dacă nu am o soție, motiv pentru care speram să-mi faci onoarea să te căsătorești cu mine.

Capitolul 19

Nu am vrut decât ce e mai bine pentru tine.

Sterling nu voia să o spânzure. Voia să se însoare cu ea.

Thane și Diana se ridicară imediat și veniră lângă birou, iar Laura rămase ca vrăjită pe loc, încercând să pătrundă toate sensurile cuvintelor lui. Ea și Sterling urmau să se căsătorească. Aveau să ducă viața pe care visase să o trăiască alături de Nicholas. Urmau să aibă parte de plimbări lungi la asfințit și ciocolată caldă în pat în fiecare dimineață.

Thane își trânti palmele grele pe birou.

– Sterling, ai înnebunit? Așa îi răsplătești tu trădarea, făcând-o ducesă?

Sterling se lăsă pe spate și zâmbi.

– Cred că mi-ai supraapreciat șarmul. Există unele femei care ar putea susține că nu sunt deloc cine știe ce captură. Poate că, măritându-se cu mine, o să aibă parte exact de pedeapsa pe care o merită.

Diana scutură atât de vehement din cap, încât i se desprinse o șuviță din coc.

– N-o să te înțeleg niciodată. Nu te însori din dragoste, ci din răzbunare?

– Cine a zis ceva de răzbunare? Nu am nici un motiv pentru care să nu fiu la fel de practic ca domnişoara Fairleigh, aici de faţă, spuse el şi îi aruncă Laurei o privire rece. Vreau să am un moştenitor. Ea îmi poate oferi unul. Am apucat să-ţi spun că-mi caut o soţie înainte să plec de la Devonbrooke Hall. Procedând aşa, scap de corvoada aia cu făcut curte unei alte femei.

Diana încercă să-i vorbească în şoaptă, dar Laura auzi perfect ce-i spuse lui Sterling.

– Dacă-ţi faci griji că ar putea exista probleme după mica ta indiscreţie de azi-noapte, există şi alte moduri, mult mai sigure, de a le rezolva.

– Ce indiscreţie? repetă cu voce tare Thane. Ah, fir-ar să fie, am ratat o indiscreţie?

– Ai putea s-o laşi pe fată cu o pungă doldora de bani, spuse Diana printre dinţi în timp ce-i trăgea un cot în coaste lui Thane. Sau chiar o pensie lunară dacă asta ţi-ar linişti conştiinţa.

Sterling îi aruncă o privire mustrătoare.

– Hai, Diana, ştii doar, n-am nici o conştiinţă de liniştit.

– Poate asta vrei tu să creadă lumea despre tine, dar eu ştiu mai bine. Azi-noapte ai făcut o greşeală prostească, dar asta nu înseamnă că trebuie să plăteşti toată viaţa pentru ea. Dacă te-ai fi însurat cu fiecare femeie pe care ai sedus-o, atunci casa de la Devonbrooke ar fi plină cu miresele tale.

– Nu-mi place să recunosc, dar de data asta are dreptate, interveni şi Thane. Dacă chiar eşti pregătit să te însori, ştii că ai putea avea orice regină a balului din Londra. Nu trebuie să-ţi alegi o mincinoasă mică şi...

– Thane! Sterling se încruntă spre el, iar prietenul lui ştiu că era cazul să se oprească. Din punctul meu de vedere, îi datorez acestei fete numele meu, dacă nu şi mai mult.

– Nu, mulţumesc, se auzi vocea ca un clopoţel a Laurei. Diana şi Thane se dădură puţin mai în spate, iar Laura se ridică cu spatele drept şi cu capul semeţit. Mă tem că va trebui să refuz această ofertă generoasă, Înălţimea Voastră. Nu vreau să vă port numele. Nu vreau să vă port copilul. Nu am nevoie de averea dumneavoastră. Şi cu siguranţă nu vă vreau pe dumneavoastră. De fapt,

luând în considerație aroganța fără limite de care dați dovadă, cred că aș prefera să fiu spânzurată.

Diana și Thane icniră la unison. Era evident că nici nu le trecuse prin cap că o fetișcană de la țară ar putea avea obrăznicia de a refuza oferta incredibilă a ducelui. Sterling însă abia își ridică o sprânceană. Se uită la ea.

– Poate ar fi mai bine, zise el încet, dacă ne-ați lăsa singuri.

– Nu cred că..., începu Diana.

– ... Ar fi o mișcare prea înțeleaptă, termină Thane.

Sterling începu să se joace cu un cuțit pentru desfăcut scrisori, pe care și-l tot trecea printre degetele lui de aristocrat.

– Dacă vreți, puteți aștepta dincolo de ușa asta, dacă vreți. De acolo îi puteți auzi mai bine țipetele. Sau țipetele mele.

Thane și Diana ieșiră, nu înainte de a mai arunca în urma lor câteva priviri speriate, lăsând-o pe Laura față în față cu Sterling, despărțiți doar de birou.

Îi făcu semn cu cuțitul acela să se așeze.

– Te rog, domnișoară Fairleigh, ia loc.

Laura se conformă, deși se simți tratată ca unul dintre câinii lui. Cu siguranță observase cât de crispată era.

– Te simți bine? Îi cercetă chipul cu o expresie care ar fi putut fi ușor confundată cu o îngrijorare sinceră. Mă tem că am fost puțin cam... generos cu atențiile azi-noapte. A fost o nechibzuință din partea mea. De obicei fac mai bine față paharelor de brandy.

Era destul de rău și-așa că noaptea nunții lor fusese categorisită drept „o greșeală prostească" și o „mică indiscreție". Mai urma să-i spună că nici nu-și aducea aminte că venise în dormitorul ei. Că toate momentele acelea tandre și plăcute dispăruseră undeva prin tenebrele unui labirint încețoșat de aburii alcoolului.

– Ești nechibzuit când uiți de ziua de naștere a cuiva, răspunse ea bățoasă, nu când vii în patul ei și pretinzi că te porți ca un soț, deși știi prea bine că de fapt nu ești.

– Dar dacă știai că mariajul nostru nu este legal, m-ai fi izgonit?

Laura își plecă privirea. Fusese o întrebare justificată și știau amândoi asta.

– Nu încerc să dau vina pe tine. Un om de statutul meu ar trebui să-și controleze mai bine emoțiile. Vreau să te asigur că nu se va mai repeta.

În loc să se simtă ușurată, pe Laura o încercă un sentiment de pierdere. Sterling lăsă deoparte cuțitașul.

– La cererea mea expresă, unul dintre valeții mei a făcut o mică plimbare până la biserica din sat azi-noapte.

Tulburată de schimbarea bruscă de subiect, Laura se încruntă. Își aduse aminte că auzise trăsura plecând de acasă chiar înainte ca Sterling să dea buzna în camera ei.

– Pentru ce?

– De bucurie că a sosit verișoara mea, am uitat de îngerul care a căzut din ceruri la câteva minute după ce ne-am spus jurămintele.

Laura scutură din cap. Nu avea să uite niciodată momentul acela îngrozitor când se întorsese și îl văzuse lipit de ușa bisericii.

– A fost un accident cumplit.

– Așa am crezut și eu inițial. Dar uite ce a găsit valetul meu acolo.

Se întinse spre unul dintre sertare și scoase un obiect de fier. Laura crezu la început că era un alt cuțitaș pentru scrisori. Își dădu seama după câteva clipe că era o daltă încă murdară de mortar.

– Se pare că n-a fost un accident, ci o tentativă de crimă nereușită. Așa că ia spune-mi, domnișoară Fairleigh – o urmări extrem de atent cu privirea cât se lăsă din nou pe spătarul fotoliului –, chiar m-ai vrut? Sau m-ai vrut mort?

Deși parcă trecuse o eternitate de când stătuse pe treptele acelea lângă mirele ei adorat, începu să depene înapoi în minte acele clipe. Își aduse aminte cât de greu se ridicase după impact, cum se împleticise pe scări, cum auzise pe cineva strigând-o și cum Lottie și George apăruseră de după colțul bisericii. Încă-i vedea chipul lui Lottie – teroare vinovată și ușurare. Dădu timpul

şi mai înapoi până în momentul în care citiseră scrisoarea prin care Sterling Harlow îi anunța că venea să-şi revendice casa.

„Am putea să-l ucidem." Vorbele ei vesele îi răsunau în minte, precum şi răspunsul ei neglijent. „Probabil am avea nevoie de un glonț de argint sau de un țăruş cu care să-i străpungem inima."

Dar inima ei fusese străpunsă, şi nu de o țepuşă, ci de cuțitul din mâinile lui Sterling.

Dacă s-ar fi străduit, ar fi putut să-l convingă că n-avea nici un amestec. Ştia că încă mai avea măcar atâta putere asupra lui. La urma urmei, dacă nu ar fi împins-o la timp, ea ar fi fost cea zdrobită de statuie. Însă, dacă începea acum să se apere, ar fi fost ca şi cum ar fi dat chiar ea vina pe Lottie şi pe George. Avea dubii serioase că până şi cel mai îngăduitor tribunal din lume ar putea privi cu indulgență o tentativă de crimă a unui aristocrat, chiar dacă acuzații abia terminaseră grădinița. Ce putea să facă – să devină cu zâmbetul pe buze ducesa lui Sterling în timp ce fratele şi sora ei atârnau de ştreang sau le putrezeau oasele la Newgate?

Ştiind că astfel îşi sacrifica orice speranță la o viață fericită, Laura îl țintui cu privirea pe Sterling şi îi spuse cu răceală:

–Am vrut conacul Arden doar pentru mine. Mi-am propus să fac absolut orice ca să-l obțin, inclusiv să scap de un mire incomod.

Sterling nu spuse absolut nimic, ci pur şi simplu o privi impasibil.

Chiar dacă ştia că n-avea să-i reuşească în lipsa unei coame de bucle bălaie, începu să clatine încet din cap, aşa cum o văzuse pe sora ei cu păr bălai făcând de o sută de ori. Singura ei speranță era să reuşească să gândească asemenea surorii ei.

–Lady Eleanor a menționat în testament că *trebuie* să-mi găsesc un mire. N-a zis nimic despre faptul că trebuie să *rămân* măritată cu el. Dacă scăpam de tine, puteam avea grijă de casă, fără să-şi bage vreun străin coada în treburile noastre. Nu prea puteam să divorțez de tine. Scandalul ne-ar fi stricat amândurora reputația. Aşa că am decis că ar fi mult mai simplu să te ucid.

Sterling scrâşni din dinţi, dar avu grijă să-şi acopere gura.

–Aruncându-mi un înger în cap.

Laura mimă un rânjet superior.

–Aşa puteam avea totul – casa şi libertatea. Şi, în afară de asta, toată lumea ştie că văduvele au mai multe drepturi decât nevestele.

Sterling se ridică fără să spună nimic şi se duse la uşă.

–Carlotta! urlă el din toţi rărunchii după ce deschise uşa, apoi se întoarse calm la locul lui.

Laura începuse deja să se bâlbâie când Lottie apăru în prag.

–Am obligat-o pe Lottie să mă ajute. Am ameninţat-o că... că... Încercă să-şi stoarcă creierii să găsească o ameninţare groaznică. Că îi înec toţi pisoii în fântână dacă nu mă ajută. M-a implorat să nu-ţi fac rău, dar nu i-am dat de ales. Pe cuvânt, eu...

Laura tăcu brusc, dar rămase cu gura căscată spre sora ei.

Şorţul lui Lottie era alb, curat şi apretat, iar din buzunare nu-i mai ieşeau pisoi sau tot felul de obiecte. Până şi panglica roz din păr era perfect călcată.

Se duse spre birou, făcu o plecăciune, apoi spuse „Da, domnule" fără nici un pic de dispreţ.

Laura îşi duse mâna la gură.

–Oh, Doamne, ce i-ai făcut?

Sterling o ignoră şi îşi concentră zâmbetul devastator asupra surorii ei.

–Lottie, draga mea, vrei să-i repeţi Laurei ce mi-ai spus mie în dimineaţa aceasta?

Lottie se întoarse spre Laura cu privirea în pământ.

–A fost vina mea că îngerul era să vă omoare pe amândoi. Eu am săpat să îl desprind de acolo, iar când clopotele au început să sune, am dat din greşeală peste el. Voiesem să îl arunc în capul lui Nicholas...

Înghiţi în sec şi îi aruncă lui Sterling o privire nefericită.

–Nu face nimic, spuse el cu blândeţe. Continuă, te rog.

–Am vrut să zic în capul Înălţimii Sale. Dar apoi m-am răzgândit. Mai ales când George mi-a spus cât de mult îl iubeai...

– Mulțumesc, Lottie, o opri el cu fermitate. Îți apreciez sinceritatea. Poți să pleci.

Laura aşteptă până când sora ei fugi din cameră, după care îi aruncă o privire furioasă.

– M-ai păcălit!

– Nu-i un sentiment prea plăcut, aşa-i? Se ridică şi se duse la geam. Rămase cu spatele la ea şi cu razele reflectându-i părul ca o aură. Tu nu poți spune adevărul, Laura, aşa e? Nu eşti diferită de celelalte femei. Nu eşti diferită de...

– Mama ta? completă ea încet. Eu cred că nici tatăl tău nu i-a dat de ales, aşa cum nu-mi dai nici tu mie.

Sterling se întoarse spre ea strângând din buze.

– Ai perfectă dreptate. *Ar trebui* să ai de ales. Aşa că... ce alegi să fii, soția sau amanta mea? Dacă alegi să fii amantă, o să ai o casă, un venit generos – mult mai mult decât suficient pentru George şi Lottie –, o garderobă grozavă, bijuterii şi un oarecare statut social, dar cam dubios. În schimb, mă aştept să mă primeşti în patul tău ori de câte ori doresc să-mi satisfac poftele. Sigur că, în momentul în care mă voi însura, va trebui să pot conta pe discreția ta. Dar deja am demonstrat că poți păstra un secret, da? Tu alegi, Laura, şi aş aprecia dacă te-ai hotărî mai repede, spuse el şi aruncă o privire încruntată în jur. Deja mi-am pierdut o groază de timp în iadul ăsta provincial.

Înfuriată la culme, Laura se ridică şi se îndreptă spre uşă. Tocmai pusese mâna pe clanță, când el mai adăugă ceva.

– Înainte de a-mi refuza cererea în căsătorie, poate ar fi bine să iei în considerație faptul că s-ar putea ca deja să îmi porți copilul în pântece.

Laura simți că rămâne fără aer. Îşi duse mâna la stomac, copleşită de cea mai ciudată senzație – un amestec de furie şi dorință.

Se întoarse încet de tot spre el, clătinând din cap cu uimire.

– Ai face absolut orice ca să fie ca tine, nu-i aşa?

Sterling înălță cu indiferență un umăr.

– Dar la ce te aşteptai din partea unui ticălos ca mine?

Capitolul 20

În fiecare zi mă rog să-ți găsești o femeie cu care să-ți împarți viața...

Cea de-a doua nuntă a Laurei nu semănă deloc cu prima.

Imediat cum ajunseră în Londra, începu să plouă. Era frig, iar luna era ascunsă pe după nori, ceea ce făcea ca noaptea să pară şi mai întunecată. Ceremonia fu ținută de un arhiepiscop morocănos, nu de un reverend radios ca Tilsbury, care fusese luat pe sus din pat la cererea ducelui, pentru a acorda o dispensă specială. Laura şi Sterling fură căsătoriți în salonul mare din palatul arhiepiscopului, avându-i drept invitați doar pe verişoara lui Sterling şi pe marchiz, care zâmbea compătimitor. Diana îşi şterse la un moment dat ochii cu batista, dar Laura îşi putu da seama că nu erau lacrimi de bucurie, ci de disperare.

N-o avu pe Lottie lângă ea să-i țină buchetul, nici pe George să stea țanțoş lângă mire şi nici pe Cookie care să strige un „amin!" din suflet în momentul în care arhiepiscopul îi declară soț şi soție. Laura îşi mai călcase o dată pe mândrie şi-l rugase pe Sterling să le permită copiilor s-o însoțească la Londra, dar el o refuzase.

– Nu pot să stau în permanență cu frică, gândindu-mă că cineva o să-mi dea un brânci pe scări în propria mea casă, răspunsese el.

Nu avusese încotro şi îşi luase rămas-bun de la familia ei pe aleea din fața casei, în timp ce Sterling urmărise toată scena cu o expresie impasibilă.

Dower îşi frământase pălăria în mâini, cu chipul lui zbârcit chinuit de supărare.

– E doar vina mea, domnişoară. Am crezut că te pot împiedica să te măriți cu el, nu să te legi de dracu' ăsta pentru totdeauna.

Laura îl mângâiase pe obrazul vânăt, îngrozită încă de faptul că el suferise atât de mult pentru ea.

–Nu e vina ta, Dower. Eu mi-am făcut-o cu mâna mea.

Cookie își așteptase rândul să o ia în brațe, cu șorțul ei murdar de făină mirosind a scorțișoară și a nucșoară.

–Nu-ți pierde încrederea, mielușica mea, șoptise ea. Nici un om care poate mânca o groază de plăcinte uscate doar ca să-i facă pe plac unei bătrâne nu poate fi chiar așa de rău.

Laura se întorsese apoi spre Lottie și spre George, care stăteau lângă ușa deschisă a trăsurii de oraș. Deși lui Lottie îi tremura buza de jos, încercase să zâmbească.

–Toată lumea știe că eu sunt frumusețea răpitoare a familiei. Cine ar fi crezut că tu o să fii cea care pune mâna pe un soț bogat?

–O să aibă mare grijă de tine, spusese și George, aruncându-i o privire mai mult rănită decât amenințătoare lui Sterling. Dacă nu, o să aibă de-a face cu mine.

Laura își înăbușise un sughiț de plâns și își deschisese brațele către ei. Nu existau cuvinte care să descrie ce simțea în acel moment. Datorită generozității lui Lady Eleanor, ei trei nu fuseseră separați nici măcar pentru o noapte. Laura nu crezuse că avea să vină momentul când să nu mai poată atinge una dintre buclele bălaie ale lui Lottie sau să curețe o pată de noroi de pe nasul pistruiat al lui George.

Stătuseră îmbrățișați câteva minute bune, până când Laura se desprinsese cu lacrimi în ochi de ei, dar cu un zâmbet curajos pe chip.

Sterling nu-și schimbase deloc expresia nici măcar când o ajutase să urce în compartimentul tapițat cu catifea sau când trecuseră cu trăsura pe lângă locul în care fusese înmormântată mama lui.

–... Dacă vreunul dintre voi cunoaște vreun motiv pentru care această căsătorie nu trebuie să aibă loc, este momentul să îl mărturisiți, spuse arhiepiscopul cu un scâncet nazal care o readuse pe Laura înapoi în încăperea înghețată.

Sterling se aplecă înspre ea, și respirația lui caldă îi flutură părul în vreme ce el șopti:

–Ai ceva ce ai dori să ne împărtășești?

Laura clătină din cap, strângându-şi buzele.

Arhiepiscopul întinse cartea de rugăciuni spre ei, iar Sterling îşi scoase inelul cu pecete de pe deget. Preotul i-l dădu înapoi, după care Sterling îl puse pe degetul Laurei, cu o privire total schimbată de cea pe care o avusese în naosul însorit al bisericii St. Michael; acum era umbrit de griji. Laura trebui să-şi închidă palma pentru ca inelul să nu-i cadă de pe deget. Cu siguranţă rubinul acela valora o avere, dar era atât de greu, încât semăna mai degrabă cu un lanţ pentru condamnaţi. Sterling n-avea de unde să ştie că inelul mamei sale atârna încă la pieptul Laurei, prins cu un lănţişor ieftin din argint. Laura n-apucă bine să se dezmeticească după ce se măritase pentru a doua oară în două zile, că se şi trezi în trăsură spre Devonbrooke Hall. Coborâră în ploaie şi se grăbiră spre intrare, aşa că Laura nu reuşi să-şi facă decât o impresie vagă despre ferestrele înalte şi arcuite şi despre faţada de piatră impozantă ale acestei clădiri situate într-unul dintre cele mai prestigioase cartiere din West End.

Cineva trimisese vorbă că ducele avea să sosească împreună cu mireasa lui. În foaierul cavernos erau aşteptaţi de un ofiţer al casei regale cu păr rar şi cu un început de cocoaşă ce ţinea un sfeşnic în mâinile înmănuşate. Lumina lumânărilor nu făcea altceva decât să sporească atmosfera posomorâtă. Laura simţea răceala pardoselii de marmură prin pantofi.

În vreme ce un lacheu apăru ca din senin pentru a-i lua mantaua şi boneta ude, rândaşul spuse ceremonios:

– Bună seara, Înălţimea Voastră.

Cum Laura nu spuse nimic, Diana îi trase un cot.

– Cu tine vorbeşte, îi şopti ea.

Laura se uită în spate şi constată că Sterling dispăruse pe undeva, cu tot cu câini şi cu marchiz.

– Oh! exclamă ea. Bună seara şi dumitale, domnule, zise ea şi făcu un fel de reverenţă în faţa lui, înainte să-şi dea seama că o ducesă nu ar trebui, probabil, să se plece în faţa servitorilor.

Din fericire, omul era fie prea politicos, fie prea priceput în meseria lui pentru a reacţiona în vreun fel.

– Dacă aveți bunăvoința de a mă urma, Înălțimea Voastră, vă voi conduce în apartamentul ducesei. Servitorii au petrecut întreaga după-amiază pregătindu-l.

– Foarte drăguț din partea lor, replică ea, dar nu trebuiau să se deranjeze atâta pentru mine.

Diana oftă și smulse sfeșnicul din mâinile valetului.

– Poți să pleci, Addison. Îi arăt eu ducesei apartamentul.

– Prea bine, doamna mea.

Făcu o plecăciune spre Diana, dar Laura ar fi putut să jure că sclipirea din ochii lui îi era adresată doar ei.

Diana se îndreptă imediat spre scări, forțând-o pe Laura să țină pasul cu ea.

– Nu trebuie să le mulțumești servitorilor că te servesc. Sunt plătiți pentru asta. Dacă nu-și îndeplinesc cum trebuie îndatoririle, ei știu că o să fie...

– Biciuiți? își dădu Laura cu presupusul. Bătuți fără milă?

– Dați afară, își termină Diana propoziția și îi aruncă o privire tăioasă peste umăr în vreme ce înaintau pe un coridor nesfârșit cu lambriuri din mahon închise la culoare. Nu-s deloc vreo zgripțuroaică, așa cum crezi tu.

– Nici eu nu sunt vreo uneltitoare în goană după avere. L-ai auzit pe vărul tău de dimineață. M-a obligat să mă mărit cu el.

Diana se răsuci atât de rapid pe călcâie, încât Laura fu nevoită să se retragă cu un pas, altfel ar fi riscat să-i ia foc părul.

– Și te-a forțat și să te culci cu el? întrebă Diana și urmări cu o satisfacție vizibilă cum o undă de roșeață îi îmbujoră chipul. Așa mă gândeam și eu. Sterling are o mulțime de defecte, dar nu am auzit niciodată să fi sedus vreo femeie împotriva voinței ei.

Diana trecu în fața ei, lăsând-o pe Laura fie să se țină după ea, fie să riște să se piardă pentru totdeauna în labirintul de scări, galerii și coridoare.

Apartamentul ducesei, care era alcătuit dintr-un dormitor, o cameră de zi și o garderobă, era și el acoperit cu lambriuri de mahon și la fel de opulent ca restul casei. Patul cu baldachin, înconjurat de fâșii de catifea roșie domina încăperea. Era cel puțin de trei ori mai mare decât patul lui Lady Eleanor.

Laura se uită în jur, căutând o uşă.

– Şi apartamentul ducelui unde este?

– În aripa de vest.

Ezită un moment.

– Şi noi în ce aripă suntem?

– În cea estică.

– Oh.

Crezuse că avea să-şi împartă dormitorul cu Sterling. Părinţii ei dormiseră întotdeauna împreună. Încă îşi mai aducea aminte cum adormea ascultând muzica murmurelor blânde ale mamei sale şi râsetele aspre ale tatălui.

Diana lăsă sfeşnicul pe o masă cu un singur picior şi-şi păstră o lumânare pentru ea.

– Şi tu unde dormi? o întrebă Laura într-o doară.

– În aripa de nord.

Cu atât de multe aripi, Laura se mira că întreaga casă nu-şi luase încă zborul. Probabil arăta destul de disperată, pentru că Diana scoase un oftat lung.

– O să vorbesc cu Sterling mâine-dimineaţă să-ţi angajeze o servitoare care să doarmă în garderobă. Până atunci ţi-o împrumut pe a mea, zise ea şi se repezi să-i ia o şuviţă din ochi Laurei. Se pricepe la coafat.

– Nu-i nevoie, replică Laura, scoţând la iveală ultimele fărâme de mândrie. Sunt obişnuită să-mi port singură de grijă.

Şi de data aceasta, ochii Dianei trădau o urmă tulburătoare de milă.

– Dacă tot te-ai măritat cu vărul meu, cred că o să-ţi prindă bine.

Diana închise uşa în urma ei. Laura rămase sprijinită de uşă până când nu-i mai auzi paşii grăbiţi pe coridor.

Sterling se aşteptase ca stafiile să-l fi urmărit până la Devonbrooke Hall, dar nu se gândise că şi Thane avea să se ţină după el peste tot, inclusiv în bibliotecă. Cât fusese copil, biblioteca aceasta cu rafturi până în tavan şi statui de ipsos îi fusese singurul refugiu. Aici se ascunsese între paginile mucegăite ale unei cărţi

despre perioada arturiană ori ale unui roman de Daniel Defoe, de insultele blestemate şi de temperamentul coleric al unchiului său, chiar dacă doar pentru câteva ore. Acum se părea că de prietenul lui bine intenționat nu putea scăpa.

– Deşi apreciez că mi-ai fost alături la nuntă, cu toate că a fost totul din scurt, începu Sterling, n-am nevoie să mă asişti şi în noaptea nunții.

În sobă ardea focul făcut întotdeauna eficientul Addison. Câinii se aşezară în fața lui, iar Thane se prăbuşi într-un fotoliu.

– Eşti sigur? Am înțeles că în cealaltă noapte a nunții nu prea te-ai descurcat.

Sterling râse cu jumătate de gură.

– Aşa ai crede având în vedere reacția miresei la propunerea mea.

Thane clătină din cap, cu o admirație şovăielnică.

– Nu mi-am închipuit că o să trăiesc ziua în care o femeie o să te refuze. Şi cu cât fler! „Prefer să mă las spânzurată decât să mă mărit cu tine!" Nu mă miram dacă bătea şi din picior în timp ce spunea: „Vă ordon să mă eliberați, domnule!" Dacă mariajul ăsta se destramă, cred că o aşteaptă o carieră strălucitoare pe scena vreunui teatru. Întotdeauna mi-au plăcut actrițele.

Sterling scoase o țigaretă dintr-o casetă lustruită şi o aprinse. Se sprijini de polița şemineului şi trase o panglică bine-venită de fum în piept.

– Să ştii că nu juca teatru. Disprețul față de mine era cât se poate de natural.

Thane ridică din sprâncene.

– Mai natural decât disprețul tău față de ea?

Sterling evită să răspundă şi suflă fumul afară. Acum, că-i revenise memoria, ştia cât de bine îl cunoştea prietenul lui.

– Te-ai băgat într-o mare încurcătură, Dev, spuse Thane cu blândețe.

Cuvintele lui sunară şi mai sincere pentru că îi spusese pe porecla pe care o ştiau doar ei. Sterling ridică din umeri.

– Ştii ce-au susţinut întotdeauna ziarele de scandal despre mine. Dacă te pui cu Diavolul din Devonbrooke, o să ajungi în iad.

– Dar tu ce preţ vei plăti?

Sterling aruncă chiştocul în foc, începând să-şi piardă cumpătul.

– Chiar nu cred că ai vreun drept să-mi ţii lecţii despre cât te poate costa mândria.

Se temu că exagerase, dar Thane clătină din cap şi zâmbi cu tristeţe.

– Noi doi suntem, într-adevăr, mai deosebiţi, nu-i aşa? Unul este prea încăpăţânat să se agaţe de o femeie, iar celălalt e prea încăpăţânat să o lase să plece. Se ridică şi se duse lângă uşă. Dacă te hotărăşti să te căsătoreşti din nou mâine, ştii unde mă găseşti.

Apoi plecă, lăsându-l pe Sterling singur cu stafiile şi cu mândria lui.

Cineva se preocupase ca mireasa ducelui să se bucure de tot confortul. În sobă ardea focul, iar flăcările păreau extrem de mici în şemineul acela imens săpat în marmură albă. În salonul de zi cineva lăsase o tavă de argint pe masă. Laura trase cu ochiul sub capac şi văzu o bucată de carne scăldată într-un sos cremos. Puse speriată capacul la loc, tânjind cu disperare după turta dulce a lui Cookie, proaspăt scoasă din cuptor.

Se întoarse în dormitor. Îi luă ceva timp până îşi făcu curaj să tragă perdelele grele ale patului cu baldachin. Se temuse că avea să găsească scheletul ultimei ducese care ocupase apartamentul. Nu găsi decât nişte cearşafuri bine călcate şi o plapumă din satin, câteva perne umplute cu puf, precum şi o cămaşă de noapte diafană ce se potrivea cu halatul din mătase albă. Laura ridică cămaşa la lumina focului şi fu şocată de cât de transparentă era. Lucrurile îi soseau abia a doua zi, aşa că fie se schimba şi dormea în cămaşa aceasta, fie se culca cu ce avea pe ea.

Neavând cu ce să-şi ocupe timpul, Laura se dezbrăcă şi-şi turnă nişte apă parfumată cu levănţică într-un lighean de porţelan.

Se spălă, își curăță dinții, își scoase agrafele din păr și se îmbrăcă în cămașa de noapte. Materialul îi mângâia pielea, dar nu ținea deloc de cald. În ciuda focului care ardea, în cameră era frig și umezeală de la ploaia care bătea în ferestre. Probabil că iarna era la fel de frig aici ca într-o criptă. Tremurând toată, trase perdelele baldachinului și se băgă în pat.

Se afundă în salteaua umplută cu puf și se simți pierdută în mare imensă de așternuturi. Se gândi că i-ar fi plăcut tare mult să o aibă pe Lottie alături și să râdă împreună de extravaganța ridicolă a acestui loc.

Dar nu Lottie era cea care avea să-i țină de urât în seara aceasta, ci soțul ei.

Laure se ridică în capul oaselor și-și strânse genunchii la piept. Era noaptea nunții ei, și iar n-avea habar pe unde umbla soțul ei. Se baricadase oare pe undeva să mai toarne niște brandy în el, cât să-și facă curaj să dea ochii cu ea?

Își scoase inelul de sub cămașa de noapte și îl ținu la lumină, gândindu-se la privirea lui tandră când i-l pusese pe deget, privire pe care probabil n-avea să o mai vadă vreodată. Își scoase lănțișorul de la gât și îl băgă sub pernă. După un minut, își scoase și inelul cu rubin de pe deget, trase iar perdeaua patului și îl aruncă pe noptieră. Obiectul aterizâ cu un clinchet satisfăcător.

Se trânti înapoi pe perne și închise ochii, oftând melancolic. La un moment dat ațipi, iar, când deschise iarăși ochii, amețită și dezorientată, auzi o pendulă de undeva din casă și numără cu atenție fiecare bătaie, până ajunse la douăsprezece.

Ceasul se opri, lăsând în urmă o liniște atât de sinistră, încât se gândi că era singurul suflet din toată casa. Sau din lume.

Mirele n-avea să vină. Acest adevăr șoptit răsună prin liniștea aceea apăsătoare mai clar ca orice strigăt.

Se ridică într-o rână, gândindu-se că ar trebui să se simtă ușurată. Nu mai trebuia să îndure tandrețea parșivă a mângâierii lui Sterling. Nu mai trebuia să se întrebe dacă nu cumva își bătea joc de ea când îi șoptea cuvinte dulci sau când o săruta.

Dar, în vreme ce stătea acolo, țeapănă ca un par, simțea cum devenea tot mai furioasă. Își aduse aminte cum ignorase el ani

la rând scrisorile de la mama lui, cum Lady Eleanor se chinuia să zâmbească curajoasă în fiecare dimineață când sosea poșta fără să îi aducă vreun semn de la el. Oricât de mult ar fi iubit-o și admirat-o pe protectoarea ei, Laura nu înțelesese niciodată îngăduința fără margini a acestei femei dragi ei. Descoperea și ea acum că putea tolera disprețul lui Sterling, dar nu și indiferența acestuia. Ar fi preferat să țipe sau să o zgâlțâie decât să o ignore.

Trase așternutul de pe ea și se ridică în fund. Poate că urma să îl șocheze pe domnia sa, dar nu avea nici cea mai mică intenție să-și petreacă toată viața schimbând insulte cu ursuza de verișoară a lui sau să lâncezească în pat întrebându-se dacă avea să vină vreodată în vizită la ea. Dacă n-avea de gând să apară la ea în noaptea nunții, atunci se ducea ea peste el.

Se luptă să iasă de după perdeaua grea care îi înconjura patul, își trase halatul peste cămașa de noapte și îl legă bine cu cordonul. Își luă un sfeșnic de argint cu o lumânare aprinsă și ieși furtunos din cameră, sperând ca ușa să nu fie atât de masivă încât să n-o poată trânti în urma ei.

În nici cinci minute, Laura era atât de dezorientată, încât se gândi că nu avea să mai găsească vreodată apartamentul ducesei, cu atât mai puțin pe al ducelui. Presupusese că dacă mergea doar într-o direcție, atunci avea s-ajungă la un moment dat și în aripa de vest. Casa însă era ca un labirint de coridoare nesfârșite, care de care mai lung și mai zăpăcitor. Merse o grămadă fără să vadă nici un semn de viață. S-ar fi bucurat și dacă i-ar fi sărit un șoricel în cale.

Nu se deranjase să întrebe la ce etaj era apartamentul ducelui, dar spera să fie la același nivel cu al ei. Speranța aceasta dispăru când coridorul pe care se afla se termina cu niște scări.

Încercă să se întoarcă pe unde venise, dar ajunse într-un fel de balcon, deasupra unei încăperi ce părea o sală de bal, mai mare decât tot conacul Arden, cu grădină cu tot. Oftă și se întrebă ce-ar face Lottie în locul ei. Probabil s-ar așeza fix în mijloc și ar începe să se văicărească până când ar apărea cineva în fugă. Îi veni să facă același lucru, dar se temu că oricum n-avea să o audă nimeni sau n-avea să-i pese nimănui.

Pardoseala balconului era acoperită cu un covor persan de culoarea sângelui care îi înăbuşea paşii. Peste tot atârnau umbre, iar flacăra lumânării era parcă din ce în ce mai mică. Laura încercă să o protejeze cu mâna, iar paşii îi deveniră şovăitori.

După următorul colţ, ajunse într-o galerie înţesată de portrete. Pe timpul zilei probabil arăta doar ciudat; acum era de-a dreptul înfiorătoare.

–Termină cu prostiile, Laura, se boscorodi ea singură printre dinţi. N-are de ce să-ţi fie frică de nişte oameni morţi.

Îi păru pe dată rău de vorbele nechibzuite şi înaintă cu şi mai multă precauţie. Îşi fixă privirea asupra uşilor duble sculptate din celălalt capăt, dar simţea în continuare privirile suspicioase ale străbunilor lui Sterling urmărindu-i fiecare pas.

Fu atât de uşurată când reuşi să ajungă la capătul galeriei, că nu văzu portretul la scară reală de deasupra uşii decât când era cât pe ce să iasă. Când lumina lumânării dansă în sus, sări speriată înapoi.

Din tablou o privea, peste nasul lui lung şi îngust, un bărbat cu ochii reci plini de dispreţ. Laura citi plăcuţa de dedesubt şi constată că se afla faţă în faţă cu însuşi bătrânul Granville Harlow, îmbrăcat tot în negru şi cu un bason cu mâner de argint într-o mâna albă precum ceara.

Era greu de crezut că un asemenea om avusese odată grijă de o fetiţă. Laura nu ştia pe cine să compătimească mai mult – pe Diana sau pe mama ei. Lady Eleanor vorbise foarte puţin despre ducele care îi adoptase copilul. Acum înţelegea de ce.

Fu prima dată când se întrebă cum trebuia să se fi simţit Sterling în prima lui noapte în acest mausoleu sinistru. Trădat de propriul tată, respins de mama pe care o iubea. Tremurase oare ascuns sub pături într-un pat complet nou pentru el? Sau colindase şi el chiar pe aceste holuri, pierdut şi singur, ştiind că, şi dacă ţipa, nu avea să-l audă nimeni?

Lângă duce era reprezentat şi un mastif imens, care putea foarte bine să fie străbunicul câinilor lui Sterling. Dacă intenţia pictorului fusese să-şi facă subiectul mai omenos, eşuase lamentabil. Degetele subţiri ale bărbatului erau înfipte în gâtul

animalului ca şi cum era gata-gata să-l asmută pe primul copil suculent care îndrăznea să-l sfideze.

Auzi în spatele ei un mârâit care îi făcu părul de pe ceafă să se ridice. Uitase complet de câinii lui Sterling. Trebuia să-şi închipuie că îi lăsa să umble singuri prin casă noaptea, liberi să sfârtece gâtul oricărui intrus. Sau al unei mirese nefericite care fusese destul de necugetată să plece din camera ei.

Mârâitul se auzi din nou, de data aceasta şi mai ameninţător. Laura scânci şi scăpă lumânarea pe jos, iar galeria se cufundă în beznă. Se întoarse uşor şi se lipi de uşă. Nu vedea decât lucirea roşiatică răutăcioasă a două perechi de ochi.

–Cuţu-cuţu, şopti ea cu vocea sugrumată de frică. Ce căţei cuminţi. Nu vă e foame, nu-i aşa? Sper că nu, pentru că oricum n-am prea multă carne pe mine. Cookie a tot încercat să mă pună la îngrăşat, dar fără mare succes.

Câinii se apropiară atât de mult de ea, încât le simţi răsuflarea fierbinte. Începu să se smiorcăie şi îşi întoarse faţa într-o parte.

Laura îşi spuse ulterior că n-ar fi ţipat niciodată şi că s-ar fi predat demnă sorţii, dacă una dintre bestii nu s-ar fi apucat să-şi bage nasul mare şi umed între picioarele ei.

Scăpă un ţipăt care-ţi sfâşia urechile. Uşa din spatele ei se deschise brusc. Intră clătinându-se în cameră, iar ţipătul i se opri în gâtlej. Deschise încet ochii şi îl văzu pe soţul ei stând cu mâinile în şolduri.

–Ia te uită, spuse el şi ridică o sprânceană. Ia te uită ce-a găsit căţelul.

Capitolul 21

... o femeie care te va iubi la fel de mult cât te-am iubit eu.

Laura îşi înălţa încet capul. Bestiile sălbatice care erau cât pe-aici să-i spintece mateleă stăteau acum cu limbile atârnate

ca doi cățeluși care au un singur scop în viață – să își mulțumească stăpânul. Un stăpân care în clipa asta nu părea deloc mulțumit.

Sterling îi oferi o mână, dar fără prea mare entuziasm. Laura îl apucă de mână și se ridică, prefăcându-se că nu dă importanță faptului că el și-o retrase imediat după aceea.

Își scutură poala halatului de niște praf inexistent și încercă să-și recapete măcar o brumă de demnitate.

– Ce noroc că n-a trebuit să calci peste trupul meu eviscerat când ai fi coborât la micul dejun. Bineînțeles, după cum spunea bunul tău prieten, marchizul, n-ai fi avut nici o problemă să-ți găsești imediat o altă mireasă.

– Ah, dar unde crezi că aș mai putea găsi una într-atât de uluitoare?

Sterling părea că se străduia să mențină o barieră între ei, chiar dacă asta se rezuma, de fapt, la brațele musculoase încrucișate pe pieptul gol. Laura își aduse aminte de gustul sărat-dulce al pielii lui și simți că i se usucă gura. Își coborî privirea, apoi își dori să n-o fi făcut-o. Primii doi nasturi de la pantalonii lui erau desfăcuți, dezvelind un triunghi de piele cu doar o nuanță mai deschisă decât pieptul.

Sterling îi surprinse privirea și se întoarse brusc spre tava pe care i se servise cina și de care nu se atinsese, de unde luă două bucăți de friptură de porc. Dădu câte una fiecărui câine, pe care îi scărpină apoi cu afecțiune pe după urechi. Animalele ieșiră înapoi în galerie împreună cu răsplata primită, iar Sterling închise ușa în urma lor.

– Dacă-ți aduceau niște coaste de-ale mele ce le dădeai? Un miel întreg?

Sterling se sprijini de ușă.

– Deși arată cum arată, nu sunt deloc răi. Cred că te-ar fi lins până te-ar fi omorât.

Cuvintele lui provocatoare o înfiorară pe Laura, dar Sterling rămase la fel de posomorât.

Vrând să scape de privirea aceea, se întoarse și se uită în jur. Apartamentul lui era și mai ostentativ decât al ei. Patul era de două ori mai mare decât al ei, înconjurat de o perdea grea bleumarin,

strânsă în colțuri cu cordoane de aur. Deși Sterling arăta obosit și i se închideau ochii de somn, patul era neatins.

–Așadar, acesta este apartamentul tău, murmură ea.

Se uită la focul aținat în șemineul din marmură neagră, la vitraliul din tavan prin care se zărea cerul, la coloanele sculptate din jad, la oglinda imensă cu margine aurită de lângă picioarele patului.

–E apartamentul unchiului meu, răspunse el sec, apoi continuă după ce îi văzu privirea mirată. Diana a locuit singură aici de la moartea lui, acum șase ani. Eu am fost înrolat în armată mai mult de zece ani. Când veneam în vizită, preferam să stau la Thane.

Laura îndrăzni să-i adreseze un zâmbet sfios.

–Bănuiesc că n-ai fost la infanterie, nu?

–Am fost ofițer, îi răspunse el binevoitor.

Laura își stăpâni cu greu dorința de a-i da onorul.

–Ah, deci de aceea ți se pare normal ca toată lumea să-ți îndeplinească ordinele.

–Toată lumea în afară de tine, desigur.

Se duse la masă și-și turnă un strop dintr-o băutură de culoarea chihlimbarului.

Se înșelase când crezuse că băuse toată ziua. Mai mult ca sigur că era primul pahar pe care și-l turnase. Poate avea nevoie de un întăritor când se afla față în față cu ea.

Sterling își trecu un picior peste un scaun Chippendale delicat și-l încălecă, apoi flutură paharul în direcția ei.

–Deci ai de gând să-mi explici de ce colindai prin mausoleul ăsta sordid în creierii nopții?

Laura se așeză într-un șezlong aflat în fața lui. Pernele erau calde încă, de parcă ar fi dormit cineva pe ele.

–M-am rătăcit.

–Atunci te compătimesc sincer, zise el și sorbi din băutură. Eu mă pierdeam tot timpul când eram copil. Odată am ajuns în seră, tot noaptea, evident, și m-am luptat pe viață și pe moarte cu lianele unei vițe-de-vie. Diana m-a găsit a doua zi dimineață dormind pe jos, cu vița înfășurată de gât.

Deşi cuvintele lui nu trădau nici urmă de autocompătimire, imaginea o impresionă profund pe Laura.

– Dacă unchiul tău ar fi fost încă în viaţă, n-aş fi avut niciodată curajul să ies din camera mea, spuse ea şi se scutură înfiorată. Câinii nu sunt nici pe departe la fel de înspăimântători ca portretul lui.

– De fapt, este o reprezentare chiar măgulitoare. Întotdeauna am zis că trebuie să fi plătit o avere pictorului pentru a face uitate coarnele şi coada şi a-l reprezenta cu un baston în loc de furcă.

– Să-nţeleg că n-aţi fost apropiaţi.

– Oh, am fost la fel de apropiaţi pe cât pot fi doi duşmani de moarte într-o bătălie.

– Dar el a murit, iar tu eşti încă aici. Asta înseamnă că tu ai ieşit învingător.

Sterling începu să rotească paharul, cu privirea pierdută.

– Uneori nu-s prea sigur de asta, spuse el, apoi îşi concentră atenţia asupra ei. Dar tot nu mi-ai răspuns la întrebare. Cum de ai ajuns taman aici? La dormitorul meu?

Ce putea să-i spună? Că îi era dor de casă? Că se simţise singură? Că era furioasă pe el că o abandonase în noaptea nunţii?

Sterling îşi înclină capul într-o parte.

– Haide, draga mea. Parcă-ţi văd rotiţele din creier cum încearcă să scornească o poveste fermecătoare. Ce-ar fi să iei taurul de coarne şi să spui adevărul? Sunt sigur că, în timp, o să te obişnuieşti să nu mai minţi.

Laura se adună şi îl privi cu demnitate.

– Bine. Mă săturasem să te aştept să apari în patul meu, aşa că m-am decis să vin eu la tine.

Din fericire pentru ea, Sterling tocmai lua o gură din băutură, aşa că avu satisfacţia să-l vadă cum se îneacă. Lăsă paharul pe covor şi-şi şterse ochii.

– Continuă! Candoarea ta mi se pare cel puţin revigorantă.

– Da. Tradiţia *este* ca mirele să-i facă o vizită miresei în noaptea nunţii. Bineînţeles că mi-am dat seama că poate ar trebui să mă aştept să nu vii deloc. Având în vedere circumstanţele neobişnuite

ale... legăturii noastre, presupun că n-am dreptul să-mi imaginez că vom avea o căsătorie tradițională.

– Oh, ba dimpotrivă. Cred că ți se va părea foarte tradițională. Mai ales când o vei compara cu căsniciile celor din grupurile sociale în care ne vom învârti.

Laura se încruntă.

– Cum așa?

El ridică din umeri.

– Mariajul, prin natura sa, se bucură de cel mai mare succes când e bazat pe nevoi.

Laura se lumină la față. În sfârșit începeau să se înțeleagă. Singurul lucru de care avea *nevoie* acum erau brațele lui în jurul ei.

Brațe cu care el îmbrățișa acum spătarul scaunului.

– Un aristocrat al cărui tată depravat a risipit averea familiei se însoară cu fiica unui negustor bogat pentru a-și reumple visteria. O tânără căreia îi place să joace cărți e în căutarea unui domn cu același viciu, alături de care să-și poată vedea mai departe de pasiune. Un băiat curtează o tânără de familie modestă, dar care întâmplător a primit moștenire o zestre frumușică.

Zâmbetul Laurei păli.

– Păi și cum rămâne cu afecțiunea? Devoțiunea? Dorința?

Se feri să pronunțe singurul cuvânt dureros de rostit.

Sterling clătină din cap cu o expresie compătimitoare.

– Majoritatea doamnelor și domnilor pe care îi cunosc preferă să caute aceste plăceri în afara mariajului.

Laura rămase tăcută câteva clipe, apoi se ridică și se duse lângă cămin. Se uită spre flăcările hipnotice și își cântări cu mare atenție cuvintele:

– Așadar, te-ai căsătorit cu mine doar pentru că ai nevoie de un moștenitor, iar eu se întâmpla să-ți fiu la îndemână. Tu ți-ai făcut datoria, iar acum rămâne de văzut dacă o să mi-o fac și eu pe-a mea.

– Aș zice că e un mod corect de a privi situația.

Laura își desfăcu nodul de la cordon înainte de a se întoarce spre el. Halatul îi alunecă de pe umeri pe marmura caldă de lângă șemineu.

Sterling îngheță; în ochi îi săreau scântei. Laura aproape reușea să se vadă reflectată în ei. Parcă vedea lumina focului topindu-i cămașa de noapte din mătase, transformând-o într-un văl strălucitor care îi scotea în evidență picioarele lungi, sfârcurile roz și triunghiul umbrit dintre coapsele ei.

Alunecă înspre el. Avea foarte puțină experiență în seducerea bărbaților, dar pentru ea nu era un joc. Era extrem de serioasă.

– Dacă tot îți dorești ca eforturile tale să fie încununate cu succes, domnul meu, sunt unele persoane, chiar în cercul tău social, care te-ar putea acuza că nu ți-ai dat toată silința.

Când o văzu că se apropie de el, se ridică cu prudență.

– Laura, ce vrei să faci?

– Vreau să-mi fac datoria, șopti ea, după care îl luă pe după gât și-i lipi buzele de ale ei.

Răsuflarea lor se contopi preț de o clipă devastatoare. Sterling scoase un geamăt, după care toate barierele dintre ei dispărură. Nu mai existau decât limba lui care îi vandaliza gura, brațele lui înfășurate în jurul brațelor ei, trupul lui mulându-se perfect pe toate curbele și adânciturile ei, ca și cum și-ar fi petrecut aproape toată viața reținându-le pe toate. Când Laura îl simți cum se freacă de moliciunea burții ei, își dădu seama de ce se ținea la o oarecare distanță de ea. De ce insistase să i se dea apartamentul aflat la celălalt capăt al lumii. Era posibil ca inima lui să n-o ierte niciodată pentru că îl păcălise, dar trupul lui era prea nerăbdător să-i ofere iertarea.

Și orice altceva ar fi acceptat.

Deși ea era cea care ar fi trebuit să-și ceară iertare, Sterling fu cel care îngenunche la picioarele ei. Capul îi căzu încet pe spate când îi simți căldura gurii molfăindu-i sfârcul prin mătasea cămășii de noapte. I-l linse prin material până i-l lipi de piele, apoi îi desprinse încet veșmântul de el. Își mută atenția și către celălalt sân, moment în care Laura simți cum îi vibrează toate terminațiile nervoase, iar genunchii i se înmuiară. El însă era acolo ca s-o

prindă. Îi cuprinse fundul rotund şi catifelat în palmele puternice. Îşi lipi gura umedă de triunghiul întunecat dintre picioarele ei, într-un sărut pe cât de şocant, pe atât de irezistibil. Gustă apoi din ea prin materialul ud până când o făcu să-i strige tare numele, cu o voce pe care nici ea nu şi-o recunoscu.

O luă în braţe, iar ea se agăţă de umerii lui. O duse la pat, apoi îi băgă mâna pe sub cămaşa şi o trase cu şoldurile până pe margine. Îi ridică apoi cămaşa şi o lăsă aşa, total expusă pe marginea patului. În loc să se simtă jenată sau speriată, Laura era mai mult decât încântată. Era soţul ei, şi nimic din ce voia să-i facă nu era interzis sau necuviincios. Şi nici lucrurile pe care voia ea să i le facă.

Nu arăta deloc ca un diavol, ci ca un zeu păgân, cu ochii strălucind de pofte carnale. Laura îşi dorea mai mult decât orice să i se ofere ca sacrificiu pe altarul extazului. Sterling se lăsă din nou în genunchi şi îşi presă gura frumoasă de vălul de cârlionţii dintre coapsele ei, acum expus vederii. Laura îşi dădu seama cu un fior de încântare pură că ea era altarul, iar el căuta să-i ofere ei plăcere. Ştia foarte bine cum putea face asta.

Începu să se arcuiască sub atingerile fierbinţi ale limbii lui, care urcau şi tot urcau. Era adevărat că i se spunea Diavolul, dar gura lui pricepută îi oferea o fărâmă de rai. Se contorsionă şi tremură şi îşi înfipse mâinile în părul lui până când o mişcare diabolică a limbii lui o trimise în zbor către paradis. De data asta nu îi mai înăbuşi tânguirea, ci îi strecură două degete lungi şi aristocratice cât putu de adânc.

Sări în picioare, iar Laura îl urmări uimită cu privirea, moleşită şi îndestulată, dar totuşi gâfâind de dorinţă. Ea fu cea care, spre surprinderea amândurora, avu iniţiativa de a-i desface nasturii de la pantaloni. Mădularul lui ţeapăn evadă din cuibul de cârlionţi aurii precum mierea, lăsând-o cu gura căscată.

–Ştiu că era întuneric azi-noapte, dar doar nu...? Clătină din cap, nevenindu-i să creadă. Sigur n-am putut... n-am...

–Ba da. Şi încă minunat, aş putea adăuga. Sorbi o gură de aer printre dinţi încleştaţi când îi simţi degetele fine dansând

pe mădularul lui. Dar, dacă nu mă crezi, cred că nu-mi rămâne decât să-ți demonstrez.

Şi trecu la fapte. Îi luă din nou posteriorul în palme şi i-l ridică, astfel încât reuşiră să vadă amândoi cum monstrul acela dispărea centimetru cu centimetru în ea. Laura gemu când el o umplu toată, fiind deja sensibilă la fiecare mişcare a lui ca urmare a nopții precedente. Deja simțea cum inima începea să-i bată de să-i spargă pieptul, în acelaşi ritm cu pulsul ce-i zvâcnea în locul unde trupurile lor se contopiseră. Simțea că decența îi dicta să-şi închidă ochii, dar nu putea să-şi desprindă privirea de la chipul acela frumos, acum încordat de dorință şi acoperit de o peliculă de sudoare.

Trupul lui puternic se zguduia de dorință, dar rămase stăpân pe propriul corp şi privi în adâncul ochilor ei.

–Cine sunt eu?

–Soțul meu, şopti ea fără putință de împotrivire şi se întinse să îi mângâie pieptul.

Se retrase din ea, apoi o penetră din nou până la capăt, atât de adânc, încât Laura îşi dădu seama că avea să fie mereu o parte din ea.

–Cine sunt eu, Laura? Cui te dăruieşti? A cui eşti? o întrebă el cu o înverşunare teribilă, ca şi cum tot ce era el acum sau avea să fie de acum încolo depindea de răspunsul ei.

–Sterling, suspină ea, pronunțându-i numele de botez pentru prima dată. Îşi întoarse fața înlăcrimată într-o parte. Oh, Sterling...

Ea îşi înfipse unghiile în plapuma din satin în timp ce el o penetra din ce în ce mai dur şi profund, sălbatic şi tandru, ducând-o spre locul în care doar el o putea duce. Când ajunseră acolo, erau deja amândoi aproape înnebuniți de plăcere. Fu învăluită de un tsunami de extaz care dărâmă absolut totul în jur, iar Sterling mai împinse o dată cu toată forța în ea, apoi îşi dădu capul pe spate şi scoase un răcnet, în timp ce îşi vărsa nectarul adânc în potirul pântecelui ei.

*

Sterling stătea pe o parte cu o mână sub cap şi se uita la soţia lui care dormea. Se întreba cum era posibil ca o femeie care părea atât de inocentă să fie în acelaşi timp şi atât de desfrânată. Dormea pe burtă pe cearşafurile răvăşite, cu obrazul lipit de pernă şi cu pumnii ei mici de o parte şi de cealaltă a capului. O învelise cu grijă să nu îi fie frig, dar plapuma alunecase de pe ea, dezvelindu-i curba graţioasă a spatelui şi umflătura netedă a uneia dintre bucile ei de culoarea fildeşului.

Nu o putea învinovăţi că era atât de istovită. În ultimele două nopţi nu apucase să se odihnească. Avusese el grijă.

Clătină din cap, minunându-se încă de curajul ei de-a veni la el în dormitor. În afara patului era o mincinoasă iscusită, dar în pat era întruchiparea onestităţii. Şi, spre deosebire de multe dintre femeile mai experimentate pe care le cunoscuse, ea nu se ferea să arate că pasiunea ei se limita doar la el.

Orice naiba mai era şi el.

Se rostogoli jos din pat şi-şi trase pantalonii. Îşi turnă o porţie generoasă de brandy, dar nici gustul puternic al acestuia nu-i putu şterge din gură gustul lăsat de ea.

În momentul în care pusese piciorul în casa aceasta, cu mai bine de douăzeci şi unu de ani în urmă, Sterling Harlow ştiuse exact cine era şi ce se aştepta de la el. Iar acum în viaţa lui apăruse Laura Fairleigh cu un milion de minciuni sau de adevăruri parţiale şi reuşise să-i zdruncine din temelii fiece iluzie pe care şi-o făcuse despre el. Acum se simţea mai străin în propria piele decât fusese la conacul Arden ca bărbat care-şi pierduse memoria.

Când aflase de înşelăciunea Laurei, crezuse că pur şi simplu avea să poată redeveni bărbatul care fusese înainte ca ea să reuşească să-i topească zidul de gheaţă cu care îşi înconjurase inima. Acel bărbat n-ar fi putut fi niciodată păcălit a doua oară să o primească în braţele lui. Sau în patul lui.

Nici că ar fi în stare să o oblige să rămână lângă el doar pentru că el nu se îndura s-o lase să plece. Poate că Diana avusese dreptate. Poate că nu din pragmatism o ceruse de nevastă, ci datorită unei dorinţe perverse de răzbunare. Asta însă nu explica

de ce era atât de tandru cu ea, de ce acum se apleca peste pat și i ia o șuviță de pe obraz.

Lui Sterling îi venea să-și strecoare mâna între picioarele ei ca s-o mai audă o dată torcând de plăcere. Nu făcu asta, ci o luă în brațe cu tot cu plapumă și porni spre ușă.

– Mmm, mormăi ea, luându-l de gât, fără să catadicsească măcar să deschidă ochii. Unde mă duci?

– În pat, șopti el și își îngropă buzele în părul ei cu miros de levănțică.

Laura nu avu nimic de protestat, ci doar se cuibări și mai bine în brațele lui, odihnindu-și obrazul la pieptul lui.

Laura se trezi exact cum se trezise și cu o dimineață în urmă – singură în propriul pat și aproape dezbrăcată.

Se ridică, își trase cearșaful peste sâni și se întrebă dacă nu cumva își pierdea mințile. Se așeză în genunchi și scoase capul prin perdeaua care îi înconjura patul. Prin ferestre se strecurau câteva raze de soare, dar camera era la fel de rece cum fusese și în timpul furtunii.

Începu să-și pună la îndoială judecata. Oare întâlnirea nocturnă cu soțul ei fusese doar un vis lung și plăcut? Închise ochii și fu invadată de imaginea ei alături de Sterling în patul lui albastru, în fața oglinzii aceleia mari. El stătea în spatele ei, apoi o luă cuprinse cu brațele pe la spate și o obligă să se privească în oglindă ca să vadă și ea cât de frumoasă era. După aceea îi cuprinde sânii cu o palmă, iar pe cealaltă o lasă să-i alunece ușor înspre pântece. Laura îi remarcase degetele lungi și elegante înfipte adânc în ea, uimită de contrastul dintre forța lui și delicatețea ei.

Ea nu era frumoasă. Erau frumoși doar unul lângă celălalt.

Apoi o sărută pe gât cu tandrețe și o penetră de la spate...

Laura icni și deschise larg ochii. Avusese întotdeauna o imaginație bogată, dar nu chiar *atât* de bogată.

Se uită pe sub așternuturi. În afară de faptul că nu-și vedea nicăieri cămașa de noapte, mai prezenta și alte semne, mult mai subtile, care îi indicau faptul că fusese într-adevăr cu Sterling –

mușchii relaxați, sfârcurile moi și roz, o zonă puțin înroșită în interiorul coapsei.

Oftă în vreme ce prin minte i se perindau alte imagini, una mai provocatoare decât cealaltă. După noaptea această nu mai putea să-l acuze pe ducele de Devonbrooke că nu-și dădea silința. Dacă nu o lăsase deja însărcinată, nu se putea totuși spune că nu se străduise. Sau că ea nu se străduise. Se înroși când își aduse aminte cât de îndrăzneață fusese.

Probabil ar trebui să se simtă recunoscătoare că nu se trezise în brațele lui. Poate ar fi început să se bâlbâie, să se înroșească sau să facă cine știe ce dezvăluiri jenante. Așa putea să se adune înainte și să dea ochii cu el comportându-se ca o adevărată ducesă.

Își înfășură cearșaful în jurul corpului și se dădu jos din pat. Atitudinea ei regală însă știrbi brusc în clipa când își încâlci un picior prin perdeaua aceea. Sărea dintr-o parte în alta încercând să se elibereze, când auzi o bătaie în ușă.

Nu mai apucă să sară înapoi în pat, că ușa se deschise larg.

– Bună dimineața, Înălțimea Voastră, spuse servitoarea care dăduse buzna peste ea. Lady Diana m-a trimis să vă spun că v-au sosit lăzile de la Arden, continuă ea, dar se opri brusc când o zări pe Laura. Nu putea să nu admire atitudinea fetei. Nici măcar nu clipi când o văzu pe noua ei stăpână într-un picior, având pe ea doar un cearșaf mototolit. La țanc au venit, din câte pot vedea.

După câteva indicații contradictorii oferite de niște cameriste bine intenționate, trei schimbări de direcție greșite, douăzeci de minute pierdute mergând printr-un labirint de camere interconectate, Laura reuși în sfârșit să găsească salonul în care se servea masa. Soțul ei stătea în capul unei mese de cel puțin cinci metri lungime, ascuns bine după ziarul *Morning Post*. Diana stătea la mijloc și își sorbea ceaiul dintr-o ceașcă delicată. Singurul loc rămas liber era în celălalt capăt al mesei. Laura se gândea serios să-și tragă scaunul mai aproape de Sterling, când un valet apărut nu se știe de unde îi trase scaunul să se așeze.

Luă loc și îi mulțumi cu un zâmbet abia schițat. Valetul se duse la bufet să o servească, iar ea se mulțumi să contemple suprafața aceea de lemn, simțindu-se aproape invizibilă.

– Bună dimineața, zise ea tare, rezistând cu greu tentației de a-și duce mâinile la gură și a striga „Heeeeei", așa cum era sigură că ar fi făcut George.

Diana îngăimă ceva inteligibil.

Sterling dădu pagina fără să-și ridice privirea din ziar.

– Bună dimineața, Laura. Sper că ai dormit bine.

Carevasăzică așa aveau să decurgă lucrurile. Laura zâmbi.

– Oh, foarte bine. De fapt, nu-mi aduc aminte să mai fi avut vreodată un somn atât de profund și de mulțumitor.

Farfuria ei alunecă din mâna înmănușată a valetului și ateriză pe masă în fața ei cu un bufnet. Diana se înecă cu ceaiul, apoi se șterse la gură cu șervetul.

În vreme ce valetul se îndepărta rapid, Sterling lăsă încet ziarul și îi aruncă o privire care ar fi putut topi micile rozete încântătoare de unt din farfuria ei.

Împături ziarul într-un pătrat perfect, și-l bagă la subraț și se ridică.

– Îmi pare bine să aud că începe să-ți fie pe plac noua casă. Iar acum, doamnelor, vă rog să mă scuzați...

– Te duci în Hyde Park să te plimbi cu Thane? îl iscodi Diana, foarte atentă la modul în care își ungea o felie de pâine prăjită cu marmeladă.

Sterling clătină din cap.

– Intenționez să-mi petrec toată ziua în birou cu actele proprietăților noastre și conturile bancare. Deja mi-am neglijat prea mult responsabilitățile, spuse el și o bătu pe Diana pe umăr. Dacă tot m-am întors definitiv, nu va mai trebui să îți bați capul cu registrele și cu cifrele acelea plictisitoare. Ce-ar fi să o iei pe Laura la cumpărături? Cred că îi trebuie un trusou.

Deși îi oferi obrazul pentru un sărut, Diana nu părea mai fericită decât Laura că era trimisă la plimbare.

Laura așteptă până când el ajunse aproape de ușă.

– Dar mireasa nu ți-o săruți, dragule?

El se răsuci pe călcâie scrâşnind din dinţi. Se aplecă să o sărute pe obraz, dar ea se roti astfel încât buzele lui îi atinseră colţul gurii.

Auzi cum trage aer în piept, îi văzu pleoapele roşietice cum se lăsară pentru a-i umbri sclipirea din ochi, dar, când se îndreptă de spate, avea aceeaşi atitudine formală.

– La revedere, doamna mea.

După ce plecă, Diana îşi lăsă ceaşca pe farfurioară.

– Să ştii că nu-i place să se joace nimeni cu el. Tu joci un joc tare periculos.

Laura îşi înfipse dinţii într-o felie de prăjitură cu prune, surprinsă să constate că era dintr-odată lihnită.

– Sunt pe deplin conştientă de asta. Sper însă ca premiul cel mare să merite toate aceste riscuri.

Capitolul 22

Sper că o vei răsfăţa aşa cum îmi doresc să te fi răsfăţat şi eu pe tine...

Diavolul de Devonbrooke îşi luase mireasă. La scurt timp după ora prânzului, când Diana şi Laura ieşiră să dea o tură pe la magazinele de pe Oxford Street şi Bond Street, toată Londra vuia. Era greu de zis cine suferea mai mult – fetele îndrăgostite de el sau mamele ambiţioase care speraseră să îl convingă pe unul dintre cei mai bogaţi şi râvniţi celibatari din lumea bună să se însoare cu una dintre fetele lor dragi.

În momentul în care Diana o pofti pe Laura într-un magazin exclusivist de materiale textile în care puteai găsi cele mai extraordinare mătăsuri şi museline, dar plin ochi de cumpărătoare, conversaţia se stinse brusc, fiind înlocuită de un şuşotit. Laura fu ţinta unor priviri extrem de tăioase, printre care unele de-a dreptul ostile.

Una dintre negustorese se grăbi să le sară în ajutor, sporovăind şi bombănind întruna despre rochia de muselină gălbuie care Laurei i se păruse numai bună când se îmbrăcase cu ea de dimineaţă. Nu mai apucă să îi explice femeii că nu înţelegea o boabă de italiană, că se trezi dusă în spatele unui alcov mascat de o perdea, unde i se luară măsurile şi fu întoarsă pe toate părţile cu o brutalitate pe care Cookie ar fi admirat-o.

După câteva minute în care îndură ofensa de-a auzi vorbindu-se despre pieptul ei, într-o italiană fluentă, de către două necunoscute, fu abandonată de cele două, care plecară în căutarea unei cutii cu ace cu care s-o poată tortura în continuare. Stătea pe un taburet şi tremura de frig, când îi ajunse la urechi discuţia altor două femei aflate de partea cealaltă a perdelei. Din nefericire, acestea două vorbeau în engleză.

Prima voce era suavă, dar plină de venin.

–Poţi să crezi că s-a măritat cu o fetişcană săracă de la ţară, fără zestre, fără titluri? Se zvoneşte chiar că e...

Laura se apropie de perdea, sperând să prindă din zbor acel cuvânt.

–Nu! Nu pot să cred! Fata preotului? Cea de-a doua femeie se hlizea de parcă Sterling se însurase cu vreo servitoare. Există vreo şansă să fi fost o căsătorie din dragoste?

Prima femeie pufni.

–Absolut nici una. Am auzit că au fost surprinşi într-o situaţie compromiţătoare şi că a fost obligat s-o ia de nevastă.

Laura închise ochii; vorbele femeii îi atinseseră o coardă sensibilă.

–Din ce am auzit eu, el nu e genul de bărbat care să fie obligat să facă ceva dacă nu vrea.

–Poate e aşa în majoritatea circumstanţelor, dar, când este onoarea lui în joc, va face orice să şi-o apere, chiar şi să se însoare cu cineva clar inferior.

–Poate că fata are pur şi simplu nevoie de puţină cizelare.

–N-are decât să cizeleze cât o vrea, tot cu o bucată de cărbune o să rămână; n-are cum să scoată din ea vreun diamant preţios. Vocea femeii deveni mai gravă, ca un tors răguşit. N-are nici

o şansă să-l satisfacă. Ai uitat că eu ştiu din proprie experienţă cât de solicitant e în pat? O să se sature repede de ţărăncuţa asta... dacă n-a făcut-o deja. Iar atunci se va întoarce la mine. I-o fi câştigat ea numele, dar nu îi va câştiga niciodată inima.

Laura era la un pas de a trage perdeaua să-i arat viperei cât de ţărancă putea să fie, când auzi un foşnet de fuste din alcovul de lângă.

– Zău, Lady Diana, începu s-o linguşească femeia care susţinea că se culcase cu soţul Laurei. Nu ştiam că frecventaţi acest magazin. Îmi face o deosebită plăcere să vă întâlnesc în sfârşit. Vărul dumitale îmi este bun prieten.

– Serios?

Laura parcă o şi vedea cu ce răceală le privea pe cele două. Până şi temperatura din alcovul ei scăzu cu repeziciune când Diana începu din nou să vorbească:

– El nu mi-a pomenit niciodată de dumneata. Deşi mi se pare că a zis ceva despre soţul dumitale. Ce mai face Lord Hewitt? Sper că se simte plin de vigoare.

Femeia renunţă imediat la tonul linguşitor şi continuă pe unul la fel de glacial ca al Dianei:

– Bertram al meu îşi petrece o mare parte din timp la casa noastră de la ţară.

– Nu pot să spun că îl învinovăţesc. Cum cea de-a doua femeie tresări speriată, Diana se grăbi să adauge: Mă refer la căldura aceasta îngrozitoare. Vă rog să mă scuzaţi acum, dar am venit cu treabă aici. Vărul meu m-a rugat să o ajut pe soţia lui să-şi aleagă un trusou potrivit. Dragul de el, s-a simţit atât de vinovat pentru că a insistat să se însoare aşa repede cu ea, dar nu mai putea rezista fără ea nici măcar o zi. O adoră, ştiţi, şi e hotărât să îi facă toate poftele atâta timp cât va putea să-i fie în preajmă şi s-o răsfeţe.

Ochii Laurei fură invadaţi de lacrimi deopotrivă de recunoştinţă şi de dor. Într-o altă viaţă vorbele Dianei poate chiar ar fi fost adevărate.

Laura apăru din alcov puţin mai târziu şi o găsi pe neaşteptata ei susţinătoare stând bătoasă într-un scaun cu spătar

și răsfoind revista de modă *La Belle Assemblée* cu o privire întristată.

– Am auzit ce le-ai spus acelor femei, zise Laura încetișor. Ar trebui să-ți mulțumesc.

Diana închise repede revista și se ridică, înălțându-și bărbia într-un unghi sfidător.

– Nu pentru tine am făcut-o, ci pentru mine. Femei frumoase și cu capul gol precum această Elizabeth Hewitt m-au privit întotdeauna cu superioritate doar pentru că n-am avut norocul să mă mărit cu vreun bețivan bătrân căruia să-i pese de cockerii lui spanioli mai mult decât de soția sa.

– Dacă te referi la Lord Hewitt, probabil că până și câinii îi sunt mai loiali decât nevasta.

Diana își stăpâni un surâs, dar ochii îi trădară o sclipire.

– Cred că ai dreptate. Nu e vina bietului om că preferă cățelele cu patru picioare.

După-amiaza trecu într-un ritm amețitor pentru Laura. Se perindă împreună cu Diana pe la modistă, pe la magazinul de parfumuri, pe la cel de încălțăminte, toate pe frumoasa Oxford Street cu lespezile ei mari de piatră, gândindu-se cât de mult i-ar fi plăcut lui Lottie o astfel de incursiune. Deși Diana nu își cumpără pentru ea decât o bijuterie micuță, insistă ca Laura să-și ia o mulțime de lucruri de bună calitate – un set de pălării ornate cu fructe, pene și flori; evantaie pictate de mână; sticle de parfum frumoase; șaluri din cașmir; mănuși din piele și ciorapi de mătase; umbrelușe de soare cu volănașe; săpunuri parfumate; papuci colorați și nu una, ci două perechi de cizmulițe scurte din nanchin; piepteni din argint și diademe; bentițe de păr incrustate cu perle; chiar și o pereche de pantalonași lungi care ei i se păru revoltătoare, dar despre care vânzătorul le asigură cu mare entuziasm că erau la mare modă prin saloanele din Londra. Toate aceste lucruri urmau să fie livrate la Devonbrooke Hall cât de curând.

În momentul în care ieșeau dintr-un butic încântător în care se vindea doar dantelă, pe Laura o luase durerea de cap de la cât

se străduia să țină socoteala tuturor cumpărăturilor. Dacă făcuse bine calculele, cheltuiseră mai mult într-o zi decât veniturile pe un an de la conacul Arden.

Porniră spre trăsura care le aştepta şi cumpărară pe drum nişte pungi cu fistic cald. Un lampagiu se ivi de undeva din lumina difuză a amurgului şi începu să aprindă felinarele. Lumina lor caldă se împrăştie în jurul vitrinelor magazinelor, reuşind să atragă şi mai mult privirile.

Trecură de un magazin de jucării. Laura se opri, scoțând fără voie un țipăt de încântare.

În vitrină era o păpuşă de porțelan îmbrăcată cu volănaşe şi dantelă, cu obraji bucălați pictați într-un roz trandafiriu. Începând cu cârlionții blonzi, nasul cârn şi până la pantofiorii din piele, era copia fidelă a lui Lottie.

Diana se uită spre vitrină.

–Ce e?

–Mă gândeam cât de mult i-ar plăcea surorii mele această păpuşă, răspunse Laura şi puse mâna pe geam fără să vrea.

Diana ridică din umeri.

–Atunci cumpără-i-o.

Laura îşi retrase mâinile în manşonul ei nou din puf de lebădă.

–Nu aş putea profita de generozitatea ducelui mai mult decât am făcut-o deja. Am întrecut deja orice măsură.

Diana o privi ciudat.

–Sterling e departe de a putea fi considerat zgârcit. Poate nu te va ierta niciodată, dar asta nu înseamnă că nu îți poate oferi averea lui. Dacă nu o poți avea pe una, măcar poți încerca să te descurci cu cealaltă. Diana puse şi ea mâna pe geam, cu o expresie ciudat de nostalgică. A fost una dintre puține lecții învățate de la tatăl meu, mai spuse ea.

O oră mai târziu, Laura ieşea din magazinul de jucării cu brațele pline de cadouri pentru fratele şi sora ei, inclusiv o coardă de sărit pentru Lottie şi trei perechi nou-nouțe de cărți de joc pentru George. Refuzase ca pachetele acestea să-i fie expediate direct acasă, nevrând să le lase pe mâna nimănui

altcineva. Diana aşteptă răbdătoare când Laura dispăru într-o mercerie micuță de unde cumpără o pereche de mănuşi moi din piele pentru mâinile trudite ale lui Dower. Lui Cookie avea să-i trimită una dintre pălăriile cu pene de struț pe care le alesese pentru ea.

Se îndreptară spre trăsură, când Diana se opri atât de brusc, încât Laura se ciocni de ea. Unul dintre valeți sări de la locul lui ca să le ajute cu pachetele, iar Laura aruncă o privire peste umărul Dianei şi îl zări pe marchizul de Gillingham sprijinit de un felinar, cu jobenul într-o mână şi cu bastonul lui elegant culcuşit la subraț.

Făcu o plecăciune grațioasă în fața lor.

–Înălțimea Voastră, Lady Diana. Am văzut trăsura când ieşeam de la croitor şi m-am gândit să vă salut.

–Bună seara şi ție, domnul meu, replică Diana şi trecu repede pe lângă el, după care acceptă mâna întinsă a valetului ca să se urce în trăsură. Acum, că vărul meu s-a întors teafăr din mica lui aventură, nu cred că o să te mai vedem prea des.

–Dimpotrivă, replică Thane, aproape dându-i brânci valetului ca să o poată ajuta el pe Laura să urce şi ea. Având în vedere că ducele s-a hotărât să rămână la Devonbrooke Hall, intenționez să fiu o pacoste pe capul vostru.

–Nu o să fie prea complicat, zise Diana privind în gol în timp ce valetul închidea portiera. Sunt sigură că vărul meu va fi mai mult decât încântat să te primească.

Thane se uită spre profilul ei şi îşi apucă pălăria între arătător şi degetul mare.

–Dar tu, Diana? întrebă el încet. Tu o să fii încântată când o să vin în vizită?

Trăsura se puse în mişcare înainte ca ea să răspundă.

–Ce bărbat enervant, bombăni Diana, smulgându-şi mănuşile şi trântindu-şi-le în poală.

Intrigată de petele roşii de pe obrajii Dianei, cât şi de ieşirea aceasta temperamentală a ei, Laura scoase capul pe geam şi îl văzu pe Thane uitându-se după trăsură cu pălăria în mâini.

*

Ajunseră înapoi la Devonbrooke Hall, unde Addison le aştepta în foaier.

– Înălţimea Sa doreşte să vă vadă în birou, o informă el pe Laura în timp ce îi lua mantaua şi manşonul şi le înmâna unui valet.

Laura îşi simţi inima tresărind. Poate că în sfârşit Sterling voia să înceteze să pretindă că nu se întâmplase nimic în noaptea precedentă, poate voia să recunoască că era imposibil să posede o femeie fără a-i oferi nimic în schimb. Îşi netezi părul şi o porni pe coridorul cel mai apropiat, sperând să nu-şi trădeze nerăbdarea.

Addison îşi drese politicos glasul.

– Pe aici, Înălţimea Voastră, spuse el şi îi arătă în direcţia opusă. A şaptea uşă pe stânga, chiar după arteziana din marmură.

Laura se roti pe călcâie şi îi zâmbi recunoscătoare.

Laura intră şi îl găsi pe Sterling stând la un monstru de birou de mahon, înconjurat de teancuri de registre şi hârtii. Răsuflă uşurată când constată că nu era nici picior de câine prin jur. În ciuda asigurărilor lui că erau doar nişte uriaşi blânzi, încă îi suspecta că nutresc dorinţa secretă de a-i smulge un picior pe care să-l îngroape în seră.

Sterling îşi aruncase neglijent haina pe un scăunel şi rămăsese într-o vestă boţită şi o cămaşă cu mânecile suflecate. Laura îi studie chipul surprins la lumina lămpii, gândindu-se cât de puţine ştia despre el. Nu era doar o plăsmuire a imaginaţiei ei, ci un om complicat, cu o latură crudă şi una blândă. Îşi dorea doar să-l facă să se hotărască odată ce latură prefera.

Deşi ar fi putut jura că nu scosese nici un sunet prin care să-şi trădeze prezenţa, el îşi ridică brusc privirea şi o surprinse privindu-l. Îşi puse imediat masca aceea de om politicos, pe care Laura începuse deja să o urască.

– Aşadar, te-ai întors de la cumpărături? Ai găsit tot ce voiai?

– Nu chiar totul, răspunse ea misterios, după care se duse să se aşeze în fotoliul din faţa biroului.

– Păi, atunci poate asta te va ajuta să mai uiți. Sterling se întinse peste birou și îi înmână un pergament pliat în două. La mulți ani!

Laura tresări, luată complet prin surprindere.

– Doar nu credeai că o să uit, nu-i așa?

– Ca să fiu sinceră, eu sunt cea care a uitat. Și cu certitudine că nu mă așteptam ca tu să îți aduci aminte, spuse și-și coborî privirea rușinată. Și nici să-mi dai un cadou.

– Hai, spuse el, făcându-i semn spre bucata de hârtie. Uită-te!

Laura desfăcu încet documentul aparent oficial și îl parcurse, fără să știe prea sigur la ce se uita de fapt.

– Este actul de proprietate pentru conacul Arden, îi explică Sterling. L-am găsit ieri-dimineață când mă uitam printre hârtiile din biroul tatălui meu. Am chemat de urgență un avocat astăzi când erai plecată și am trecut casa și pământul pe numele tău. Nu va mai trebui să-ți faci niciodată griji că George și Lottie ar putea rămâne fără un acoperiș deasupra capului. Nimeni nu va mai avea nici un drept asupra casei, nici măcar moștenitorii mei.

Moștenitorii *lui*. Laura rămase cu privirea pierdută spre hârtie, refuzând să se uite spre el de teamă să nu-i vadă el lacrimile.

– Credeam că o să te bucuri, zise el cu blândețe. Ai fi preferat niște cercei cu smaralde? Un colier de diamante?

Laura își înfipse unghiile în hârtia din mâini.

– Nu. Îți mulțumesc, domnul meu. Ai fost mai mult decât generos.

El ridică din umeri.

– Nici pomeneală! S-ar putea zice chiar că ai meritat.

Laura își înălță brusc capul. Îl fixă cu o privire neîncrezătoare, iar prin minte i se perindau întruna imagini din ultimele două nopți, pe care și le petrecuse în brațele lui. În patul lui.

– Datorită ingeniozității tale, bineînțeles, adăugă el, dar sclipirea din ochii lui dădea de înțeles că știa exact ce îi trecea ei prin minte acum. Ți-ai asumat o grămadă de riscuri pentru casa aia dărăpănată.

– O casă atât de dărăpănată încât o voiai pentru tine. Sau ai uitat de ce ai venit la conacul Arden? Cu siguranță nu pentru a te duce la mormântul mamei tale.

Sterling se lăsă pe spătarul scaunului, cu masca de politețe ușor șifonată.

– Mama mea nu te privește.

Laura se ridică și mototoli actul în pumn.

– Cu certitudine nu a fost nici *preocuparea ta*. Dacă ar fi fost, atunci n-ai fi lăsat-o să moară fără să o ierți. Dar, de vreme ce se pare că îmi e scrisă aceeași soartă, mi se pare normal să-i moștenesc și casa. Chiar de-ar fi să trebuiască să-mi petrec toată viața doar pentru a-mi câștiga acest drept. Se duse spre ușă, apoi se răsuci pe călcâie. Oh, astăzi am dat peste o foarte bună prietenă de-a ta – o anume Lady Hewitt, care a spus foarte clar că de abia așteaptă să te întorci în patul ei după ce te plictisești de mine.

Își adună toate puterile în corpul ei micuț și trânti ușa după ea atât de tare, încât sfeșnicele care o încadrau se zgâlțâiră.

– Nu cred că sunt prea multe șanse, murmură Sterling, clătinând cu tristețe din cap în timp ce îi auzea pașii furioși îndepărtându-se.

Laura se trânti în pat cu privirea spre baldachin. Cu o seară înainte fusese furioasă. Acum era înnebunită. Soțul ei n-avea decât să se joace de-a aristocratul binevoitor, pentru că ea oricum putea să recunoască ce însemna acel cadou – un alt mod de a-i face un reproș. Ceva care să-i aducă aminte în batjocură mereu că nici o grămadă de cărămizi pline de igrasie nu i-ar putea compensa minciunile.

De undeva din casă răsunară douăsprezece bătăi de pendulă care vesteau că ziua ei de naștere se terminase.

Se rostogoli într-o rână. Putea să bată și de treisprezece ori, că tot nu s-ar mai fi dus la el. Oricum n-ar mai fi fost în stare să găsească iar aripa de vest. Se gândi ce bine ar fi să cadă pe scări și să-și frângă gâtul. Parcă îl și vedea lângă mormântul ei, cu chipul lui frumos și batjocoritor, acceptând condoleanțele șoptite ale lui Lady Hewitt.

Poate că nici nu avea să aştepte moartea ei prematură. Dacă acum se ducea până în aripa de vest şi găsea patul rece şi gol? Poate că dăduse deja fuga la amanta lui. Poate îşi petrecuseră deja seara bând şampanie şi râzând de ghinionul lui, de cum fusese el păcălit să se însoare cu fata săracă a preotului care n-avea nici o şansă să-i satisfacă poftele în pat. Poate chiar în secunda asta el era în patul acelei femei, făcându-i aceleaşi lucruri dulci şi păcătoase pe care i le făcuse şi ei cu doar o noapte în urmă.

Gemu şi îşi trase plapuma peste cap pentru a-şi alunga din minte acea imagine.

Exact aşa o găsi Sterling când trase perdeaua baldachinului şi se aşeză lângă ea.

Capitolul 23

... Iar ea merită pe deplin devoţiunea ta.

Laura se ridică şi-şi dădu părul răvăşit din ochi.

–Ce cauţi aici?

Sterling lăsă sfeşnicul cositorit pe un raft mic care ieşea din tăblie, creând un cuib intim de lumină.

–Nu voiam să fiu acuzat că-mi neglijez îndatoririle de soţ. Mă îndoiesc că reputaţia mea ar putea face faţă unei asemenea acuzaţii grave.

Laura se gândi câteva momente la vorbele lui, apoi se trânti pe spate.

–Dacă singurul tău scop e să mă laşi însărcinată, atunci ai putea sări peste treburile drăguţe şi să treci direct la treabă?

–Treburi drăguţe? repetă Sterling, fascinat de noua ei atitudine.

–Ştii tu... sărutări... atingeri, spuse ea, fluturând din mână a lehamite. Toate prostiile alea inutile.

–Deci nu vrei să te sărut?

–Nu prea văd sensul. Tu îl vezi?

Sterling o privi intenționat cu inocență.

– Nu-i nici unul?

Era îndeajuns de aproape încât să o vadă cum se îneacă de furie și i se taie răsuflarea. Se trânti înapoi pe pat și rămase cu privirea spre baldachin.

– Te rog doar să mă înveleşti după ce termini. E cam frig aici.

Era cam frig, într-adevăr. Dar nu avea legătură cu curenții din casa aceasta cavernoasă, ci doar cu expresia posacă și cu postura rigidă a miresei lui. Stătea ca și cum ar fi așteptat ca felcerul să îi scoată o măsea dureroasă. Sterling se mușcă de obraz ca să se abțină să nu izbucnească în râs.

– Trebuie să-ți ridic cămașa de noapte, o avertiză el. Nu-i prea mare deranjul, sper.

Laura oftă din toți rărunchii și își întoarse capul în partea cealaltă.

– Nu, bănuiesc că nu.

Închise ochii, iar el își plimbă mâinile calde peste picioarele ei lungi și mătăsoase până îi ridică cămașa peste șolduri. Acum rămase și el fără suflare. Arăta ca un înger la lumina palidă a lumânării – cârlionți bruneți și mătăsoși, piele albă și plină de pistrui.

– Atunci probabil ne e mai ușor amândurora dacă te ating doar... aici.

Buzele ei se întredeschiseră ușor, dar nu scoase nici un sunet. Sterling își stăpâni și el un geamăt. Deși nu făcuse nimic până acum, ea era la fel de pregătită ca el. Își scoase halatul de satin, mulțumind în gând că nu se mai deranjase să-și tragă pantalonii pe el înainte de a bate tot drumul până la camera ei.

– Dacă ți se pare un efort prea mare să-ți pui brațele în jurul meu, atunci poate e mai simplu să ți le țin eu așa.

Își împreună degetele cu ale ei și îi ridică palmele de o parte și de cealaltă a capului. Laura se agăță de mâinile lui, iar el alunecă pe deasupra ei și în ea încet de tot. Sterling își închise ochii, răvășit de tumultul de senzații. Nici măcar nu visase vreodată că putea fi atât de catifelată și de dulce, de fierbinte, de strâmtă.

Când el începu să accelereze uşor ritmul, Laura îl cuprinse de parcă ar fi fost croită special pentru el. *Doar* pentru el.

Când redeschise ochii, Laura îl privea printre gene, cu gura întredeschisă şi cu ochii sclipind de dorinţă.

– Eşti sigură că nu vrei să te sărut? şopti el cu vocea gâtuită de pasiune.

Laura îşi înmuie buzele cu limba.

– Mă rog, poate doar o dată...

Sterling o sărută o dată, un singur sărut care nu se mai opri, profund şi primitiv şi în acelaşi ritm hipnotizator ca ritmul şoldurilor şi al inimii lui. Sterling ar fi vrut să nu se mai termine niciodată, să facă de-a pururi dragoste cu ea şi să o sărute. Trupul lui însă nu mai putea rezista la infinit. Hotărât să-i demonstreze Laurei ce putea face chiar şi fără *treburile drăguţe*, se roti uşor într-o parte, astfel încât mădularul lui să vină în contact cu perla aceea neprețuită de la răscrucea de sub cârlionții negri.

O simți că se înmoaie toată, dar ştiu că nu putea face altceva decât să continue. Se prăbuşi peste ea gâfâind, iar ultimul lucru la care se aşteptase fu să-i audă vocea hotărâtă direct în ureche:

– Gata, ți-ai făcut treaba. Acum poți să pleci.

Îşi ridică încet capul.

Laura fixa cu privirea un punct de deasupra umărului lui drept, încercând să ascundă faptul că trupul încă îi vibra sub impulsul senzațiilor puternice pe care tocmai le împărtăşiseră.

– Mă dai afară?

– Nu, îți dau voie să pleci. Ți-ai făcut datoria şi treburi de genul ăsta.

O parte din Sterling nu ar fi vrut nimic altceva decât s-o ia în brațe şi s-o țină aşa până când zorii aveau să se furişeze în încăpere.

Renunțase însă la acest drept când îi pusese în vedere condițiile mariajului lor. Se înjură în gând pentru lipsa de previziune de care dăduse dovadă, apoi îi trase încet cămaşa de noapte la loc şi o înveli, după care îşi puse halatul pe el şi luă lumânarea.

Se dădu jos din pat, numără până la zece, după care îşi băgă iar capul pe după perdea. Laura stătea pe spate cu ochii închişi

şi cu braţele relaxate pe lângă ea. Expresia ei posacă se transformase într-una de extaz pur, greu de crezut.

Sterling îşi drese glasul, făcând-o să sară speriată atât de repede, că se izbi cu capul de tăblia patului. Îşi frecă locul dureros şi se uită spre el printr-o claie de păr.

– Credeam c-ai plecat.

Sterling se sprijini de stâlp.

– Mă gândeam că poate n-ar fi trebuit să trecem aşa repede peste treburile drăguţe. Mi-am schimbat părerea, cred că sunt mai degrabă... drăguţe.

Laura începu să se joace cu panglica de la decolteul cămăşii de noapte.

– Păi, dacă tu crezi că ţi-ar uşura această sarcină...

– Oh, cred că ne-ar uşura-o amândurora. Ce-ar fi să-ţi arăt?

Laura făcu ochii mari, iar el îşi dădu iarăşi halatul jos şi se băgă peste ea în pat.

Sterling Harlow o fi avut el chip de înger, dar noaptea se transforma într-un diavol care îi fura sufletul şi îi tulbura inima. Deşi aprecia chestiile acelea drăguţe, lucrurile pe care le făcu cu trupul dornic al Laurei nu erau atât drăguţe, ci cât se poate de obraznice. Unele dintre ele de-a dreptul diavoleşti.

Laurei îi plăcea să lâncezească în fiecare dimineaţă până la zece sau unsprezece, încercând să amâne cât mai mult momentul în care avea să-l întâlnească iar şi iar pe străinul care nu semăna nicicum cu bărbatul cu sânge clocotitor care o purtase pe culmile extazului cu doar câteva ore în urmă. Cu cât partidele lor de amor erau mai încinse, cu atât mai rece şi mai distant era Sterling, până când şi verişoara lui începu să se plictisească de manierele lui rezervate şi de murmurele lipsite de angajament.

Într-o seară, după ce el se ridicase şi se scuzase ca să se baricadeze din nou în birou, Diana îşi trânti furioasă şervetul în farfurie.

– Cum era? o întrebă ea, aruncându-i o privire încruntată Laurei.

Laura îngheţă cu furculiţa în mână.

– Cine?

– Acest Nicholas al tău. Cum era? Ce fel de om era?

Laura lăsă furculița înapoi pe farfurie și zâmbi nostalgic.

– Era bun, tandru și puțin cinic. Era ușor suspicios din fire. Pentru asta însă nu pot să-l învinovățesc, recunoscu ea și se șterse la gură cu șervetul. Era și destul de temperamental. Trebuia să-l fi văzut când a aflat că vorbisem să fie numit preot, fără să-i fi spus nimic înainte. Nici nu mai era în stare să vorbească. Clătina din cap, își plimba mâna prin păr și se făcea din ce în ce mai roșu la față, până am crezut că o să explodeze.

Diana se ridică de pe scaun și se așeză lângă Laura.

– Mai spune-mi, te rog. L-au apucat toate pandaliile? Mi-am dorit nespus să explodeze de furie când tatăl meu îl bătea, dar el era atât de mândru, că nu scotea un cuvânt. Mânca bătaie, iar eu plângeam în locul lui.

Laura simți că o ia și pe ea plânsul chiar acum. Își reveni repede și se surprinse întinzându-se să o ia pe Diana de mână.

– Dacă ai fi vrut să-l vezi în plină criză, ar fi trebuit să vezi cum a decurs prima întâlnire dintre el și sora mea. Lottie își lăsase pisicile prin patul lui, și el a crezut că erau șobolani.

– Nu mă miră cu absolut nimic. Eu îl țin pe Snowball al meu închis în aripa de nord de când s-a întors aici. Lui Sterling nu i-au plăcut deloc pisicile. În privința asta seamănă cu tata.

– Ha! Să-l întrebi de pisicuța care se ținea peste tot după el. Eu chiar l-am surprins la un moment dat când o pupa pe nas și o vâra pe ascuns în buzunarul de la haină, crezând că nu l-a observat nimeni. Dacă i-ai fi văzut cum dormeau împreună în... Își dădu seama că valetul care stătea lângă bufet își lungise gâtul ca să audă mai bine, așa că se apropie și îi șopti Dianei restul propoziției la ureche, iar ea izbucni în râs.

Coloanele nesfârșite de cifre scrise mărunt de Diana începeau să-i fugă lui Sterling prin fața ochilor obosiți. Auzi un sunet pe care nu-l mai auzise niciodată străbătând prin zidurile groase ale casei Devonbrooke – râsete cristaline de femei. Se ridică încet și închise registrul.

Sunetul era la fel de irezistibil precum cântecul unei sirene. Îl urmări până ajunse înapoi în sala de mese. Soția și verișoara lui stăteau una lângă cealaltă, râzând și vorbind în șoaptă ca niște prietene vechi de când lumea.

Privirea îi alunecă spre profilul Laurei și simți un junghi ciudat în piept. Nu o mai auzise râzând așa de când stătuseră pe treptele bisericii St. Michael în acea zi scăldată de soare, cu mii de ani în urmă.

Ar fi rămas să le privească la nesfârșit dacă valetul nu și-ar fi dres atât de vocal glasul. Laura și Diana își rotiră capetele, iar zâmbetele le păliră și privirile li se înăspriră.

– Mă scuzați că v-am întrerupt, spuse el tăios. Mi-am uitat ziarul.

Înhăță ziarul la subrat și se întoarse spre birou, simțindu-se mai străin în propria casă decât se simțise vreodată.

Câteva zile mai târziu, într-o după-amiază rece și ploioasă, Sterling se ducea spre birou să-și petreacă alte ore interminabile revizuind un număr aparent nesfârșit de proprietăți, când auzi un sunet extrem de ciudat în spatele lui.

O liniște mormântală.

Se opri și-și ciuli urechile. Nici un gâfâit, nici un zgomot de labe, nici o luptă.

Se întoarse încet.

Câinii nu erau nicăieri.

De când se întorsese de la Arden, Caliban și Cerberus îl acompaniaseră în permanență. Îl așteptaseră și când fusese în dormitorul Laurei, veghind la ușă până când stăpânul lor ieșea pe furiș în zori, îmbujorat și satisfăcut. Erau singurii care știau că nu se întorcea niciodată în patul lui rece, ci rămânea până dimineața în seră, așteptând să răsară soarele.

Își băgă două degete în gură și fluieră. În mod normal, câinii trebuiau să apară imediat de undeva. De data asta singurul răspuns fu ecoul.

Se încruntă. Poate uitase Addison să-i spună că își trimisese un valet să îi plimbe prin parc.

Se apropie de bibliotecă şi constată că uşa era întredeschisă. Se sprijini de toc şi rămase mut de priveliştea pe care o găsi aici.

Laura stătea pe covoraşul din faţa şemineului, iar Cerberus era întins lângă ea. Caliban stătea cu capul în poala ei, cu o privire care îi promitea să fie pentru totdeauna sclavul ei. Ea îl mângâia pe urechi, fără să-i pese deloc că animalul o umpluse de salivă pe rochia albastră de mătase. Sterling nici nu voi să se gândească ce-ar zice duşmanii lui francezi dacă ar vedea bestiile acestea domesticite de atingerea unei femei. Ştia însă prea bine din proprie experienţă puterea acelor mâini asupra trupului lui.

Scutură cu tristeţe din cap. Mai întâi verişoara, acum câinii. Chiar voia să nu-i mai lase nimic?

Tocmai se pregătea să plece, dar fu ţintuit pe loc de oftatul ei melancolic. Stătea cu o carte deschisă pe genunchi, dar se uita gânditoare înspre foc. Sterling o studie cu atenţie şi observă nişte schimbări la ea pe care le remarcase şi când era în pat cu el. Obrajii nu îi mai erau la fel de îmbujoraţi. Ochii ei mari şi căprui nu îi mai străluceau, ci erau umbriţi de singurătate.

Laura riscase totul, inclusiv inima ei, doar pentru a-şi păstra intacte casa şi familia. Iar el o îndepărtase de toate, obligând-o să nu mai privească înapoi.

Unchiul lui Sterling avea o grămadă de plante exotice în seră, dar care înfloreau foarte rar, pentru că aveau nevoie de căldură şi de soare, două lucruri pe care casa aceasta mare şi rece nu puteau să le asigure niciodată. În cele din urmă mureau toate florile, iar Sterling plângea după fiecare în parte.

Probabil făcuse zgomot fără să vrea, pentru că Cerberus îşi înălţă capul şi îl privi nedumerit. Sterling îşi duse un deget la buze, apoi se retrase tiptil.

Merse în birou, însufleţit de o idee nouă. După ce termină de scris un bilet lung, sună după Addison.

Servitorul se materializă imediat de nicăieri, aşa cum făcea întotdeauna.

– M-aţi chemat, Înălţimea Voastră?

Sterling îi întinse misiva.

–Vreau ca marchizul de Gillingham să primească imediat acest mesaj.

–Prea bine, Înălțimea Voastră. Vă mai pot fi de ajutor cu ceva?

Sterling se lăsă pe spătarul scaunului și zâmbi.

–Vreau să le dai servitorilor o primă generoasă. Am senzația că în curând o vor merita.

Spre sfârșitul celei de-a doua săptămâni la Devonbrooke Hall, Laura era așa disperată să stea de vorbă cu cineva, că se duse în galeria de portrete din aripa vestică, să cerceteze chipurile rudelor moarte ale lui Sterling, în speranța că ar putea găsi vreo asemănare între ei. Se distră singură poreclindu-i și inventând povești despre viețile lor. Se decise că tipul cu zâmbet afectat în vestă și pieptar cu volănașe era Percival cel Obraznic, confidentul de încredere al primei ducese de Devonbrooke. Războinicul cu fața rumenă și barbă roșie ascuns în armură era nimeni altcineva decât Sir Boris Sângerosul, apărătorul condamnaților pe nedrept. Dar vulpița durdulie cu privire disprețuitoare? Da, era cu siguranță Nebuna Mary Harlow, care își ucisese soțul nesimțitor după ce îl prinsese în pat cu amanta lui măritată, o țărăncuță cu limbă plină de venin pe care o chema întâmplător Elizabeth.

Laura oftă și mai dădu o tură prin galerie. Nu o mai îngrozea absolut nici un portret de-al lui Granville Harlow. Oricum ar fi preferat să dea nas în nas cu fantoma fostului duce decât cu cel actual.

Se apropie mai aproape de zid, să examineze un portret micuț pe care era cât pe ce să-l rateze. Era al unui băiat încordat și serios, tuns scurt, care nu avea mai mult de unsprezece, doisprezece ani. Stătea cu spatele foarte drept, iar privirea îi era extrem de cinică pentru un om atât de tânăr.

Laura îi puse mâna pe obraz, dar nu găsi nici urmă din gropița pe care o adora. Nu trebuia să-și stoarcă prea mult imaginația pentru a-și închipui povestea lui. Deja o știa. Fusese abandonat de cei pe care îi iubise cel mai mult. Fusese trimis în ghearele unui despot bătrân, hotărât să îl transforme după

chipul și asemănarea sa. După aceea fusese trădat de femeia căreia îi dăruise inima. Laura își lăsă încet mâna jos. Îl putea oare învinovăți că nu mai credea într-un sfârșit fericit?

Tocmai se întorcea cu spatele la portret, cu capul plecat, când un lătrat sălbatic sfărâmă tăcerea. Lătratul era acompaniat de câteva voci ridicate, de un șir de înjurături cu un accent londonez pronunțat greu de priceput și de niște țipete ascuțite.

Laura își ciuli urechile. Se gândi că probabil își pierduse mințile, dar își ridică poala rochiei și o luă la goană cât putu de repede.

Tocmai ajungea în capul scării principale, când Diana apăru din aripa de nord, cu părul ei de obicei impecabil aranjat doar pe jumătate.

– Ce Dumnezeului e cu tărăboiul acesta infernal? Torturează cineva vreo pisică?

Laura nu îi răspunse, ci trecu în mare grabă pe lângă ea și coborî treptele. Nu mai așteptă ca valetul să deschidă ușa de la intrare, ci sări ea și o deschise larg.

– Laura!

În timp ce Addison se chinuia să țină câinii care se zbăteau, iar fața i se înroșise de efort, în brațele Laurei se repezi un copil cu păr bălai. Coșul acoperit cu un șervet cadrilat pe care îl avea la braț părea aproape inofensiv, dacă din el n-ar fi atârnat câteva cozi colorate și mișcătoare, care stârniseră reacția aceea a câinilor.

– Lottie! Oh, Lottie, tu ești?

Addison reuși să paseze câinii unor valeți mult mai solizi, iar Laura își îngropă fața în buclele surorii ei, bucuroasă de mirosul de copil nevinovat.

– Sigur că ea e, se auzi o voce din spatele lui Lottie. Mai știi pe cineva care să facă un asemenea tărăboi doar pentru că unul dintre cățelandrii ăștia drăguți au luat coșul ei plin de pisicuțe drept un coș cu mâncarea lor de prânz?

Laura își ridică capul și îl văzu pe fratele ei, lângă portiera unei trăsuri frumoase oprite în fața casei, cu eșarfa legată perfect la gât.

– Ia te uită, George Fairleigh! exclamă ea. Cred că ai mai crescut trei centimetri de când nu te-am mai văzut!

– Unul şi jumătate, recunoscu el. Deşi păru jenat şi-şi dădu ochii peste cap, o primi cu braţele deschise şi o lăsă să îl pupe cu toată dragostea. Ai grijă la mustaţă, o avertiză el. N-am decât câteva fire, dar înţeapă rău.

– Dacă mă întreabă cineva pe mine, deşi nu mă întreabă nimeni niciodată nimic, mormăi cineva, cred că ar trebui să ne uşchim fundurile înapoi în Arden. Sora voastră este o lady acum – mult prea rafinată pentru noi.

Laura se roti pe călcâie şi îl zări pe Dower, cu fruntea încreţită într-o încruntătură prefăcută.

– Vino aici, mocofan bătrân şi ursuz, îi spuse ea, şi dă-i doamnei acesteia rafinate un sărut.

Dower o sărută pe obraz, iar ea îi luă mâinile şi constată bucuroasă că vânătăile i se estompaseră. Cookie tocmai cobora din trăsură ajutată de însuşi marchizul de Gillingham. Penele de struţ de la noua ei pălărie se unduiră maiestuos în bătaia vântului. Laura îşi lipi faţa de umărul ei lat şi simţi cum i se pune un nod în gât, lăsând-o fără cuvintele cu care ar fi vrut să o întâmpine.

– Mieluşica mea, croncăni Cookie, mângâind-o pe păr. Cookie a venit la tine. Totul o să fie bine.

Chiar dacă ştia că vorbele ei nu erau adevărate, o îmbărbătară suficient de tare cât să-şi înghită nodul din gât. Se uită în jur la feţele radioase care o înconjurau.

– Nu înţeleg. De ce nu sunteţi la Arden? Ce căutaţi în Londra?

Cookie zâmbi prosteşte spre marchiz.

– Soţul tău l-a trimis pe tânărul acesta arătos să ne aducă aici.

Thane îi luă mâna şi i-o sărută.

– A fost plăcerea mea. N-am în fiecare zi ocazia să călătoresc cu o femeie care poate suci gâtul unei găini cu mâinile goale.

Cookie chicoti şi-l ciupi de obraz.

– Dacă eram cu câţiva ani mai tânără, ai fi aflat că nu-s bună numai la asta.

Dower îşi dădu ochii peste cap.

–N-o băgați în seamă. E o neruşinată.

–Asemenea lui, murmură Diana, ocazie cu care Thane îi aruncă o privire gravă.

Laura tot nu îşi revenea din uimire.

–Sterling a trimis după voi? Dar de ce Dumnezeului nu mi-a spus şi mie?

–Pentru că a vrut să-ți facă o surpriză, răsună vocea puternică a soțului ei, făcând-o pe Laura să se întoarcă pentru a-l vedea sprijinit de o coloană. Judecând după expresia ta, aş zice că a reuşit.

Îi venea să îi sară de gât. El însă îşi ținea ca o barieră brațele încrucişate la piept, acceptând din partea ei doar o privire de nesfârşită gratitudine.

–Îți mulțumesc, Înălțimea Voastră, spuse ea încet. Nu am cuvinte să-mi exprim profunda recunoştință pentru acest gest.

Poate nici nu existau cuvinte. Dar existau dezmierdări moi şi săruturi profunde şi răvăşitoare. Asta îi promitea ea cu privirea aceasta arzătoare.

Lottie o trase nerăbdătoare de mână.

–Vreau să-mi arăți patul tău – ăla care seamănă cu un cort de sultan. L-ai descris atât de bine în scrisori, că am reuşit să mi-l imaginez. Pot să dorm cu tine cât stăm aici, Laura? Pot? Oh, te rog, te rog!

Toate privirile, cu excepția celei a discretului Addison, se întoarseră spre duce.

Sterling tuşi stânjenit şi se înroşi uşor.

–Nu-i nevoie. Am dat ordin ca tu şi fratele tău să aveți un apartament separat, cu paturi ca nişte corturi de sultan.

Înainte ca Lottie să înceapă să se smiorcăie, Cookie scoase un pachet învelit într-un şervet şi i-l întinse lui Sterling.

–Am făcut o şarjă de plăcinte doar pentru dumneata, domnul meu.

–Cât de... amabil din partea ta, răspunse el, cu o privire jucăuşă.

–Am şi eu ceva pentru tine! exclamă Lottie şi îşi băgă mâna în coşul ei.

–Sper că nu-i vreun tort, bombăni el.

Lottie îi aruncă o privire aprigă, apoi îşi ridică triumfătoare mâna în aer. Era pisica aceea care se ţinuse după el aproape tot timpul cât stătuse la conacul Arden.

Îi întinse lui Sterling creatura care se vânzolea întruna, care împietri.

–Îţi mulţumesc, Carlotta, spuse el sec, fără a se apropia să ia pisica. Sunt sigur că Addison va fi mai mult decât încântat să se ocupe de toate animalele tale.

Se întoarse pe călcâie şi dispăru în casă. Peste câteva clipe, auziră cu toţii o uşă trântindu-se.

Extrem de dezamăgită, Lottie băgă pisica la loc în coş.

–Nu pricep. Credeam că o să se bucure.

Laura o luă de umeri să o îmbărbăteze şi schimbă nişte priviri îngrijorate cu Diana.

–Nu-i vina ta, dulceaţă. E puţin mai dificil să i se facă pe plac acum decât era înainte.

Laura nu voi să-i spună că începea să se teamă că ar putea fi chiar imposibil.

După ce Addison introduse grupul exuberant de musafiri în foaier, Diana şi Thane rămaseră singuri.

–A fost foarte frumos ce ai făcut pentru vărul meu, deschise ea vorba. Întotdeauna i-ai fost mai mult ca un frate decât ca un prieten.

–Aşa cum şi tu i-ai fost mai mult ca o soră decât ca o verişoară.

Diana râse stingherită.

–Asta înseamnă că suntem un fel de fraţi.

Ultimul lucru la care se aşteptase Diana fu ca Thane să-i atingă părul. Uitase cât de ridicol arăta, ieşind din cameră doar pe jumătate aranjată. În loc să-i petreacă şuviţele răzleţe pe după ureche, el îi scoase agrafele de pe partea cealaltă şi îi desfăcu părul, care se revărsă peste umerii ei.

Vocea lui era la fel de tulburată ca ochii lui verzi.

–M-am gândit în multe feluri la tine în ultimii unsprezece ani, doamna mea, dar *niciodată* ca la o soră.

După care o sărută chiar acolo, în fața valetului, a vizitiului, a lui Dumnezeu; un sărut care n-avea nimic de-a face cu relația dintre un frate și o soră.

Diana rămase pe loc de-a dreptul năucită, iar el se urcă înapoi în trăsură. După ce aceasta se puse în mișcare, ieși pe geam și-și dădu pălăria jos. Sclipirea aceea diavolească îi revenise.

– Nu mă băga în seamă. Sunt un neruşinat.

Capitolul 24

Încă îmi mai apare chipul tău în vise.

Mama lui îl chema.

Sterling sări în fund în mijlocul patului, tremurând tot. Trase păturile la o parte și se dădu jos. Simți podeaua rece ca gheața sub tălpi. Traversă camera și deschise larg ușa masivă.

Fu învăluit de beznă, dar încercă să-și stăpânească frica, încleștându-și maxilarul pentru a-și opri tremurul de teamă. Auzi din nou chemarea – un vaiet jalnic și dulce – și în inimă îi încolți speranța. Nu îl chema așa, pur și simplu; îl chema acasă.

Porni grăbit pe coridorul lung, urmându-i vocea melodioasă. Pe măsură ce înainta, deveni conștient de un alt sunet, de data asta din spatele lui. Îngheță și se lipi de zid.

La început nu mai auzi decât zgomotul șuierat al respirației lui. Apoi sunetul reveni – era sunetul pe care îl mai auzise de sute de ori înainte, un sunet care îi trimitea fiori reci pe șira spinării, asemenea unui păianjen.

Era zgomotul ritmic scos de bastonul unchiului său.

Sterling se desprinse de lângă perete și începu să alerge. Oricât de repede fugea, boncănitul acela îl urmărea și se amplifica, până când aproape nu mai auzi vocea mamei lui. Dacă ar fi avut picioarele mai lungi, ar fi reușit să ajungă la ea înainte ca unchiul să-l prindă din urmă. Dacă holul nu i-ar mai fi fugit de sub picioare la fiecare pas... Dacă...

Din bezna din spatele lui ieşi o mână osoasă ce se strânse în jurul gâtului său.

Cât stătuse cei zece ani în armată, scăpase de coşmarurile care îi bântuiseră copilăria. Îi aşteptaseră însă reîntoarcerea, ascunse prin toate colţurile întunecate ale casei Devonbrooke.

Îşi coborî picioarele pe podea şi-şi cuprinse capul cu mâinile. Nu putea dormi în patul unchiului său. Era ca într-o criptă. Îi era teamă că avea să se afunde de tot în salteaua de puf şi n-avea să mai poată ieşi de acolo.

Se uită spre ceas. Voise să tragă doar un pui de somn înainte să se ducă în camera Laurei, dar se făcuse aproape unu dimineaţa. Se ridică şi-şi legă cordonul de la halat. Dacă Laura adormise deja, îşi jură că avea să intre tiptil şi să se strecoare în patul ei, apoi avea să-i tragă trupul cald lângă el şi să-şi îngroape faţa în părul ei frumos mirositor, rămânând aşa până când coşmarul avea să dispară complet. Nici măcar nu avea să-i sărute punctul sensibil din spatele urechii care o făcea să-şi împingă şezutul spre el şi nici nu avea să-i cuprindă sânii în mâini. Scutură neajutorat din cap. Pe naiba!

Deschise încet uşa Laurei şi îi văzu pe Caliban şi Cerberus întinşi pe covorul de la picioarele patului, ca o pereche de îngeri păzitori sforăitori.

–Trădători ce sunteţi, bombăni el şi se aplecă să-i scarpine în cap.

Câinii erau epuizaţi după ce-şi petrecuseră întreaga după-amiază alergând după pisicile lui Lottie, până când una dintre ele îl zgâriase pe nas pe Caliban, care chelălăise toată seara, ascuns sub scările de la bucătărie.

Pulsul începu să-i crească în clipa când trase perdeaua de la pat, dar se linişti imediat când văzu capul blond care dormea lipit de al Laurei.

Era evident că soţia îl aştepta. Ochii îi erau luminoşi şi nu trădau vreun semn de oboseală.

–Lottie a visat urât, şopti ea ca să se scuze. Nu puteam s-o gonesc.

Sterling se uită la copila care dormea cuibărită în brațele ei și la cele șase pisici care moțăiau pe pat și se simți invidios.

– Nu puteai, șopti el și se întinse să o mângâie pe Lottie pe păr, după care își înțesă pumnii în buzunare, ca să se abțină să-i facă același lucru și Laurei. E pe mâini bune. Sunt convins că o să îți departe de ea toți monștrii.

În vreme ce se îndrepta înspre sere, Sterling scoase o țigaretă din buzunar, dorindu-și ca Laura să poată face același lucru și pentru el.

Devonbrooke Hall răsuna de veselie.

Fie câinii alergau prin toată casa la vânătoare de pisici, fie Lottie se dădea pe balustradă țipând din toți rărunchii în timp ce George patina pe podeaua din foaier doar în șosete. Addison radia de fericire susținând că marmura și lemnul de mahon nu fuseseră niciodată atât de lustruite și dădu câteva zile libere unora dintre servitoare.

Cookie se vântura prin bucătărie mai ceva ca o briză de Hertfordshire, agitând un făcăleț spre bucătarul francez arogant care încerca să o alunge de pe teritoriul lui. Când o văzu cum dă pisicilor unul dintre sosurile lui alese, micuțul bărbat părăsi intempestiv bucătăria, trecu în goana mare prin sala de mese înjurând și scuipând cu un talent ce îl lăsă până și pe Dower cu gura căscată. Cookie luă șorțul pe care el i-l aruncase în cap și se apucă să facă turtă dulce.

Singura persoană care părea imună la haosul din casă era stăpânul ei. Sterling ieșea arareori din biroul întunecat, ba chiar mânca aici de când familia Laurei acaparase masa din sufragerie pentru jocuri de cărți și cine scandaloase.

Într-o seară lucra târziu la lumina unei singure lămpi, când în birou dădu buzna verișoara lui.

– Ce neglijență din partea mea, zise el sec. Nu te-am auzit când ai ciocănit.

Ca de obicei, Diana îi spuse direct ce avea de zis:

– A trecut o lună de când te-ai însurat, dar nu ai făcut nici un efort să o introduci pe soția ta în societate.

Sterling făcu un gest vag cu penița, apoi reveni la scrisoarea pe care voia s-o trimită administratorului din Lancashire.

– Majoritatea familiilor sunt la mare sau la casele de la țară. Poate în septembrie, când se întorc...

– Ea crede că ți-e rușine cu ea.

Sterling ridică imediat capul.

– Rușine cu ea? De ce i-ar trece prin cap ceva așa ridicol?

– Au apărut tot felul de bârfe despre circumstanțele neobișnuite ale căsătoriei voastre, pe care nu le-ai respins în nici un fel.

– Elizabeth... Trase aer în piept și-și băgă mâna în păr. Naiba s-o ia cu tot cu limba aia veninoasă.

– Din nefericire, la scurt timp după ce a sosit în Londra, Laura a auzit din întâmplare o discuție în care ea și defectele ei erau principalul subiect.

– Defecte? sări Sterling de pe scaun. Nu are nici un defect! Este foarte iubitoare, și generoasă, și loială, și amuzantă, și mult prea deșteaptă. Zău așa, orice bărbat ar fi norocos să aibă o asemenea soție!

Diana ridică o sprânceană.

Sterling se așeză la loc, evitându-i privirea. Bănuia că nu era doar vina lui Elizabeth că Laura își făcuse așa părere despre el. La urma urmei, el era cel care se ducea pe ascuns în patul ei în fiecare noapte, de parcă era amanta, nu soția lui.

Scutură penița pe o bucată de sugativă.

– În cât timp poți organiza un bal?

– Cu ajutorul lui Addison, cam într-o săptămână jumătate, zise hotărâtă Diana, de parcă anticipase deja întrebarea.

– Atunci apucă-te de treabă. Oh, adăugă el, înainte ca Diana să iasă din cameră, și ai grijă să te asiguri că Lady Hewitt primește o invitație.

Diana zâmbi cu viclenie.

– Cu plăcere.

Sterling tocmai revedea lista invitaților întocmită cu mare meticulozitate de Diana în dimineața balului, când Addison își

bägă capul în birou, ținându-se de nas ca și cum i-ar fi mirosit a ceva urât.

–Vă caută un bărbat, domnule. Un anume Theophilus Watkins.

Servitorul acesta se dovedise de-a lungul anilor un mare cunoscător al firii omenești. Era unul dintre motivele pentru care Sterling avusese încredere că urma să-i poarte de grijă Dianei în anii în care el fusese plecat.

–Prea bine, zise el ușor îngrijorat. Poftește-l înăuntru.

Addison îl introduse pe bărbatul bine îmbrăcat, dar, în loc să-i lase singuri, așa cum făcea de obicei, se mută în dreapta lui Sterling.

Străinul făcu o plecăciune vioaie în fața lui.

–Theophilus Watkins, Înălțimea Voastră, sluga dumneavoastră prea umilă.

În ciuda cuvintelor lui, nu era nimic umil în comportamentul sau în zâmbetul lui vorace. Privirea lui Sterling fu atrasă de bastonul cu cap de marmură din mâinile lui înmănușate. Îl ținea mai mult ca pe o armă decât ca pe un accesoriu la modă.

–Cu ce vă pot fi de folos, domnule Watkins?

Watkins luă loc fără să fie invitat.

–Poate nu știți, Înălțimea Voastră, dar eu am lucrat deja pentru dumneavoastră. Detectivul meu este cel care v-a salvat din ghearele acelor tâlhari lacomi care v-au răpit. Dacă nu eram eu, nu v-ar mai fi găsit nimeni niciodată.

Sterling se uită îndelung la el, fără ca măcar să clipească. Dacă acest bărbat nu intervenea, acum ar fi fost fericit și căsătorit cu femeia pe care o adora. Ar fi putut trăi la conacul Arden într-o ignoranță binecuvântată, fără să știe cine era, fără registrele și proprietățile care îi mâncau tot timpul. Ar fi putut fi fericit.

Se enervă dintr-odată, la fel de tare ca atunci când aflase că Laura îl păcălise. Îi venea să-l lipească pe acest bărbat de perete, să-și înfigă cotul în gâtul lui și să-l vadă cum se învinețește la față.

Își drese glasul și mută niște hârtii dintr-o parte într-alta.

–Verişoara mea mi-a dat de înţeles că aţi fost deja recompensat pentru deranjul dumneavoastră.

–Oh, da, am fost. Şi încă destul de bine. Dar m-am gândit că poate aţi vrea să mai adăugaţi ceva pentru eforturile depuse, spuse el şi mângâie capul de marmură al bastonului. Pentru că *dumneavoastră* v-am salvat pielea.

Sterling se bătu gânditor peste buze.

–Ştiţi ce... cred că am exact ce vă trebuie.

Îi făcu semn cu degetul lui Addison, acesta se aplecă spre el şi făcu ochii mari când auzi ce-i şopteşte Sterling. Servitorul ieşi din cameră, iar Watkins se aşeză comod în scaun, proptindu-şi bastonul de braţ şi afişând un rânjet parşiv. Se aştepta, evident, ca Sterling să-l bucure cu o sumă mare de bani.

Schimbară câteva replici politicoase despre vreme, până când Sterling auzi nişte paşi apropiindu-se de birou. Se aplecă spre el zâmbind senin.

–Sunt pe deplin conştient de *eforturile depuse de dumneata*, domnule Watkins. Dumneata eşti cel care l-a bătut pe servitorul devotat al soţiei mele de l-a umplut de sânge, nu-i aşa? Sau ai angajat vreun alt ticălos să facă treaba murdară în locul dumitale?

Zâmbetul lui Watkins păli. Addison deschise uşa, iar Dower intră în încăpere.

–Dower, domnul Watkins tocmai pleca, zise Sterling dintr-odată. Mă întrebam dacă n-ai vrea să-l conduci dumneata.

Dower îşi suflecă mânecile, dezvăluindu-şi muşchii încordaţi.

–Mi-ar face o deosebită plăcere, domnul meu.

–Poate vrei să-i arăţi ieşirea din spate, îi sugeră Sterling. Nu-i nevoie să le supărăm pe doamne.

Dower îl salută scurt, apoi îl înşfăcă pe Watkins de guler. Acesta nu mai apucă să-şi recupereze bastonul.

–Naiba să te ia, Devonbrooke! N-ai nici un drept să te porţi aşa cu mine! Vă ştiu eu pe voi. Te crezi mare şi atotputernic, dar am auzit eu o grămadă despre soţia asta a ta, izbucni el enervat, dându-şi arama pe faţă cu accentul de East End. Probabil n-ai fost primul pe care l-a păcălit să se urce în patul ei, numa' că tu ai fost singuru' îndeajuns de prost cât să o ia de nevastă pe târâtura aia.

Sterling sări peste birou şi îi trase un pumn în faţă. Bărbatul se prăbuşi inconştient în braţele lui Dower.

– Aoleu, se văicări Dower. De ce mi-aţi stricat toată distracţia?

– Scuze. Sterling îşi frecă pumnul. Nu-i părea absolut deloc rău de ceea ce făcuse. Luă bastonul lui Watkins şi îl rupse în două pe genunchi, apoi îndesă bucăţile în haina bărbatului. Lasă-l pe alee alături de restul gunoaielor, te rog.

– Da, domnule judecător. Dower începu să-l târâie pe Watkins spre uşă, fără a face efortul de a-i proteja capul care se bălăngănea, nici măcar când se izbi de tocul uşii. Deşi asta-i o soartă mult prea blândă pentru unul ca el.

– Sunt perfect de acord, murmură Sterling.

Bănuit de cuvintele dure ale lui Dower, se întrebă dacă nu cumva şi cu el stăteau la fel lucrurile.

Capitolul 25

Şi îmi mai doresc ca aceste vise să nu se mai termine niciodată...

– Lady Hewitt avea dreptate, se văicări Laura. Puteţi să mă lustruiţi cât veţi vrea, tot n-o să fiu niciodată decât o bucată de cărbune!

Se întoarse cu spatele la oglindă şi se prăbuşi în patul Dianei, ducându-şi teatral o mână la tâmplă. Diana şi servitoarea ei schimbară nişte priviri exasperate.

– Termină cu prostiile, Laura! izbucni Diana. Eşti doar foarte agitată. Pe cuvântul meu că o să fii cea mai frumoasă femeie de la bal.

Laura se ridică de pe pat.

– Cum aşa? N-ai mai invitat pe nimeni?

Până şi Diana trebuia să admită că, în momentul de faţă, nimeni n-ar fi confundat-o pe tânăra ducesă cu un diamant. Era îmbrăcată cu o rochie ştearsă gri, pătată în mai multe locuri

cu ceai. Părul îi era prins pe moațe care-i stăteau în toate direcțiile, iar pe față avea un strat gros de loțiune Gowland, crema miraculoasă care garanta albirea tuturor pistruilor.

Diana o șterse cu grijă pe nas.

– Acum nu arăți prea bine, dar, după ce termină Celeste cu tine, vei fi cea mai admirată din întreaga Londră, crema cremelor.

Laura se însenină imediat.

– Cremă? Îmi e așa foame, că aș putea mânca toate cremele din lume. Putem s-o chemăm pe Cookie cu ceva de mâncare?

– Poate mai târziu, îi promise Diana. Acum trebuie să vedem cu ce te îmbraci.

– De ce? Ca vărul tău să poată defila cu mine prin fața tuturor? Ca toți lorzii și doamnele să râdă batjocoritor de fata săracă de la țară care l-a păcălit să se însoare cu ea? Știu că vrea să se răzbune pe mine, dar e prea diabolic. Trebuia să mă fi măritat cu Wesley Trumble sau cu Tom Dillmore. Or fi fost ei păroși și împuțiți, dar măcar nu erau răi, spuse Laura și se trânti înapoi pe pat. Vărul tău e un diavol. Îl urăsc!

– Sigur că da, bombăni Diana, gesticulând disperată spre Celeste să-i tragă ciorapii de mătase pe picioare cât era cu mintea în altă parte.

Servitoarea nu mai apucă să-i tragă ciorapii mai sus de glezne, că Laura se ridică din nou, de data aceasta cu o expresie profund nefericită.

– N-ar trebui să dau vina pe el. Dumnezeu nu m-ar fi pedepsit dacă nu eram atât de netrebnică. Eu sunt cea care i-a interpretat greșit voința, cea care a râvnit, cea care a mințit, cea care...

Ar mai fi continuat mult și bine să-și înșire păcatele dacă Lottie n-ar fi intrat în dormitor cu un platou cu dulciuri.

Surorii ei nu-i luase mult să înțeleagă că aripa nordică era unul dintre cele mai bine păstrate secrete de la Devonbrooke Hall. Diana își crease aici un refugiu doar al ei, complet diferit de restul casei; nu existau marmură rece și lemn de mahon peste tot. Pereții tapetați cu pânze cu model floral se asortau cu covoarele și ofereau cadrul perfect pentru pisica albă și flocoasă ce se odihnea

pe divanul aflat în fața șemineului ca cea mai iubită dintre soțiile sultanului.

După cum îi era obiceiul, Lottie începuse să vorbească înainte să intre ca lumea în cameră.

– Oh, Laura, ar trebui să vezi ce-a pregătit Cookie pentru diseară! Bomboane, turtă dulce, înghețată, *syllabub* decorat cu violete din zahăr și cel mai frumos tort în formă de inimă însiropat cu rom. Mi-a dat și mie să gust, iar Sterling a zis că, deși sunt prea mică să dansez, pot sta și toată noaptea la bal.

Privirea Laurei era ațintită spre platoul din mâna ei. Se lingea pe buze.

– Mor de foame. Dă-mi și mie ceva.

Lottie își găsi un moment total nepotrivit să fie zgârcită.

– Nu, e a mea! zise și-și trase platoul spre ea. Du-te și ia-ți singură.

Laura se ridică de pe pat, aruncându-i priviri amenințătoare.

– Acum mi-o dai, obrăznicătură mică, sau să vezi ce bătaie îți iei.

Lottie rămase cu gura căscată.

– În nici un caz! Nu m-ai bătut niciodată până acum. Nici măcar când meritam.

– Păi, odată și-odată tot trebuie să se-ntâmple și asta, zise Laura și-i smulse platoul din mână.

Buza inferioară a lui Lottie începu să tremure.

– Ești o ducesă bătrână și rea, și mă duc să te spun lui Cookie!

Fugi din cameră, trântind ușa după ea.

– Celeste, vrei te rog să te duci să vezi dacă spălătoreasa a terminat de călcat rochia Înălțimii Sale? sugeră cu blândețe Diana, privind-o oripilată pe Laura care-și îndesa pateuri în gură, unul după altul.

Servitoarea se conformă, iar Diana se uită la Laura din toate direcțiile, incapabilă să-și ferească privirea.

– Oh, Lottie avea dreptate! exclamă cu lăcomie Laura. Pateurile astea franțuzești sunt delicioase. Îl îndesă în gură și pe ultimul, apoi își linse buzele și se strâmbă dezgustată când luă și niște cremă de față.

– Dumnezeule! Diana se prăbuşi pe canapea şi fu cât pe ce să-l strivească pe Snowball. Eşti însărcinată.

Pisica fugi mârâind sub pat, iar Laura se aşeză încet. Începu să-i tremure şi ei buza.

– De când ştii? o iscodi Diana cu blândeţe.

O singură lacrimă se prelinse pe obrazul Laurei, lăsând o dâră şerpuitoare.

– Am început să bănuiesc cam acum o săptămâna, dar n-am fost sigură decât de dimineaţă, când m-am dus şi-am vărsat tot ce mâncasem la micul dejun şi am ţipat la săracul Addison fără nici un motiv. Credeam că o să izbucnească în plâns, dragul de el.

– Dar nu e chiar un şoc pentru tine, nu-i aşa? Având în vedere vizitele nocturne ale vărului meu în dormitorul tău.

Laura făcu ochii mari.

– De unde ştii?

– O fi casa asta mare, dar nu sunt oarbă. Şi nici surdă.

Crema de faţă nu putea ascunde şi urechile Laurei, care se făcuseră un roz intens.

– Să nu-ţi închipui nimic romantic. Şi-a făcut doar datoria.

– Cu un entuziasm necontenit, aş putea adăuga, zise Diana sec. I-ai spus?

Laura clătină din cap.

– De ce să-i spun? De îndată ce-i voi oferi preţiosul moştenitor, mă va alunga de aici la una dintre proprietăţile lui, preferabil în Ţara Galilor sau în Scoţia, după care va uita complet de existenţa mea.

– I-ar fi mai greu decât îţi închipui să facă aşa ceva.

Laura o privi îngândurată pe Diana, care se aşeză lângă ea.

– Când vărul meu a sosit la Devonbrooke Hall, tata i-a oferit absolut tot ce îi promisese. Sterling a fost privat de afecţiune, dar nu şi de lux. În tonul Dianei se resimţea încă gelozia. Avea tot felul de jucării, un ponei grăsuţ Shetland, cei mai buni profesori. În fiecare seară însă, îl găseam la fereastra camerei lui holbându-se la bezna de afară. Deşi n-a vrut să recunoască niciodată, o aştepta pe mama lui. Undeva într-un colţ îndepărtat al inimii lui, a sperat întotdeauna că ea avea să vină după el.

Laura se emoționă.

– Și când a încetat să mai creadă asta?

– Ah, păi asta-i problema. Nu-s sigură că a încetat vreodată, spuse Diana și îi luă mâna. Tu trebuie să fii mai puternică decât a fost ea, Laura. Nu trebuie să renunți la el fără luptă.

– Și dacă o să pierd? șopti Laura.

Diana o strânse cu putere de mână.

– Atunci, va trebui să-ți aduni inima făcută fărâme și să mergi mai departe, așa cum am făcut și eu.

În momentul în care ducesa de Devonbrooke își făcu apariția în capul scării de marmură, sala de bal fu cuprinsă de un murmur febril.

Toată crema aristocrației londoneze era adunată sub candelabrele strălucitoare, ca să fie martoră la debutul ei în înalta societate. După ce primiseră invitațiile, mulți dintre ei se întorseseră special de la casele lor de la țară, aglomerând aleile înguste cu caleștile și trăsurile lor de oraș. De la moartea ultimei ducese, nu se mai organizaseră prea multe festivități aici, așa că erau extrem de curioși să vadă atât interiorul acestei case pline de mistere, cât și pe deja mult prea faimoasa tânără mireasă a Diavolului de Devonbrooke.

După cum se dovedi, nu fură dezamăgiți de nici una.

Sala de bal era suficient de mare cât să îi poată găzdui pe toți fără să se înghesuie sau să moară de cald. Podeaua strălucea sub picioarele lor, iar mirosul de ceruială proaspătă și de cedru se amesteca subtil cu parfumurile doamnelor. Pe pereți erau sfeșnice cu lumânări roz care completau lumina gălbuie dată de candelabre.

Lumina lor însă păli în fața strălucirii femeii ce stătea în capul scărilor.

Părul ei castaniu bogat și catifelat era prins în creștetul capului într-un coc delicat, fixat cu o coroniță cu perle. Câteva șuvițe răzlețe îi accentuau ochii strălucitori și sprâncenele frumos arcuite. Pistruii împrăștiați pe față străluceau ca un praf de aur. De a doua zi, atât matroanele, cât și frumusețile prezente aici

aveau să încerce din răsputeri să copieze acest efect pudrându-şi pielea cu poleială.

Silueta ei zveltă era bine conturată de o rochie cu talie înaltă din mătase albă drapată, iar pe deasupra avea un voal într-o nuanță foarte rece de turcoaz. Mânecile bufante şi tivul erau ornate cu panglici din satin şi dantelă. La gâtul ei alb purta doar un lănțişor subțire de argint care dispărea în decolteu şi care stârni cele mai aprinse speculații în legătură cu medalionul invizibil.

Sterling stătea lângă una dintre ferestrele franțuzeşti şi bea şampanie cu Thane, când murmurul începu să crească în intensitate.

Se întoarse şi-şi văzu soția în capul scărilor.

Prima dată când o văzuse pe Laura Fairleigh, trăsese concluzia că nu era vreo frumusețe. Se înşelase. Grația ei era mai presus de orice frumusețe. Privirea ei uşor sfidătoare şi bărbia semețită o făceau şi mai atrăgătoare pentru el.

Thane îi trase un cot.

–S-a întâmplat ceva, Dev? Zici că ți-a tras cineva un pumn în piept.

–Nu de pieptul meu îmi arde mie acum.

Îi pasă paharul de şampanie lui Thane şi începu să-şi croiască drum prin mulțime.

Deşi nu mai era nevoie, pentru că Laura deja captase atenția tuturor aflați în sala de bal, Addison îşi făcea conştiincios datoria.

–Înălțimea Sa, ducesa de Devonbrooke.

Laura începu să coboare scările sub privirile evaluatoare ale înaltei societăți, mulțumind în gând că nu se mai purtau rochiile cu trenă lungă şi nu risca să se împiedice şi să se rostogolească pe scări.

Merse țanțoş până în momentul în care îşi văzu soțul în capătul de jos al scărilor, aşteptând-o. Părul lui auriu forma un contrast puternic cu fracul negru şi cu volănaşele albe apretate ale cămăşii. Deşi privirea îi era serioasă, i se păru că-i zăreşte gropița din obraz.

– Tradiția spune ca balul să fie deschis de gazdă, șopti el și îi întinse o mână.

Laura îi acceptă mâna și se lăsă condusă în centru. Ca la comandă, muzicienii se lansară într-un menuet discret.

Laura nu se dăduse niciodată în vânt după acest dans, dar, de fiecare dată când ajungea față în față cu Sterling și se țineau de mâini, privirea lui o făcea să-i bată inima cu putere. Dansară așa cum ar fi trebuit să o facă după prima lor nuntă, iar mișcările lor fură la fel de tandre și de erotice ca dansul pe care îl executaseră în patul ei în noaptea precedentă. Când ultimul acord se stinse, Laura se simțea atât de epuizată, de parcă dansase toată seara.

Aplauzele furtunoase începeau să se mai domolească în clipa când o femeie frumoasă cu păr roșcat și sâni care amenințau să i se reverse din decolteu se repezi la ei.

– Înălțimea Voastră, spuse ea pe un ton senzual și se aplecă să facă o plecăciune, moment în care pericolul se amplifică.

– Oh, Lady Hewitt! Transmiteți-i urările mele de bine soțului dumneavoastră, zise Sterling și cercetă mulțimea de oameni, care urmărea cu interes schimbul lor de replici. Cei care stăteau cel mai aproape de ei mai aveau puțin și își frângeau gâturile de cât și le întinseseră ca să tragă cu urechea. Nu v-a însoțit în această seară?

– Mă tem că Bertie al meu trebuie să stea în pat după un acces de gută, zise ea cu o grimasă. Bănuiesc că acesta este unul dintre riscurile căsătoriei cu un bărbat *mult* mai în vârstă. De multe ori trebuie să-mi satisfac singură nevoile.

– Mare păcat. Aș fi vrut să îl întâlnesc și pe dânsul. O cunoașteți pe soția mea?

Lady Hewitt încuviință glacial din cap.

– Bună seara, Înălțimea Voastră. Am auzit multe despre dumneavoastră. Toată Londra vuiește despre *viteza amețitoare cu care v-ați căsătorit*, spuse ea apăsat și cât de răutăcios îndrăzni.

– Nu mă miră, răspunse Sterling, fulgerând-o cu privirea. Este ditamai scandalul, nu-i așa?

Femeia fu oarecum luată prin surprindere de sinceritatea lui. Își duse nervos mâna la gât.

–Sunt sigură că știți care sunt motivele pentru care s-au stârnit asemenea zvonuri. Mai ales că, de când v-ați întors, n-ați ieșit prea mult din casă.

–Pentru că nu suport să stau departe de jumătatea mea, răspunse Sterling și o apucă posesiv de talie. Îi zâmbi cuceritor, iar ochii îi sticleau. De când am văzut-o pe iubita mea Laura, am știut că trebuie să fie a mea. Și mă simt de parcă am fi fost logodiți de câțiva ani, nu-i așa, draga mea?

–Ăăă... ăăă... Laura uitase de șarmul lui devastator. Nu se putu opri din bâlbâit decât când Sterling o ciupi. Oh! Da, a fost ceva extraordinar. Cred că am început să discutăm despre viitorul nostru împreună de la prima întâlnire.

–Dar cum exact v-ați întâlnit? Având în vedere... *circumstanțele* atât de diferite – zise Lady Hewitt strâmbând din nas. Cred că a fost noroc chior.

Sterling chicoti ca un adolescent.

–Unii îi zic noroc, alții îi zic destin. Eu datorez totul unei iepe nărăvașe. După ce am fost aruncat din șa, Laura a fost prima care a dat de mine. Trebuie să mărturisesc că eram la mila ei.

Deși îi zâmbea în continuare radios, Laura îl călcă pe picior.

–Nu-mi aduc aminte să-mi fi reproșat ceva atunci.

–Dimpotrivă. Cea mai fericită zi din viața mea a fost când mi-a acceptat cererea în căsătorie.

Laura se întoarse spre el și începu să fluture des din gene.

–Și cum aș fi putut rezista unei cereri atât de romantice și de grăitoare?

Sterling mîji ochii.

–Nu e de mirare că lumea a început să vorbească, așa-i, draga mea? Cine ar fi crezut că un ticălos ca Diavolul de Devonbrooke se va preda unui înger? spuse el și îi sărută cu tandrețe mâna.

Femeile care trăgeau cu urechea la conversația lor nu se sfiiră să ofteze melancolic. Când unul dintre soți îndrăzni să-și dea ochii peste cap, nevasta lui îl pocni cu evantaiul peste mână.

Lady Hewitt se strâmbă de parcă mâncase ceva groaznic de amar.

– Vă rog să mă scuzați, cred că i-am promis următorul dans marchizului de Gillingham.

– Dumnezeu să-l aibă în pază, mormăi Sterling în urma ei.

Laura nu-şi mai putu stăpâni râsul.

– Şi pe tine să te aibă, pentru aberațiile scornite. Pe cuvânt, până şi Lord Byron s-ar fi înroşit!

– Dimpotrivă, stătea chiar lângă umărul tău stâng şi-şi lua cu înverşunare notițe.

– Nu! Ah, Lottie o să leşine de invidie!

Laura se roti pe călcâie, sperând să îl zărească pe faimosul poet. Sterling îşi puse palmele calde pe umerii ei goi şi se apropie de urechea ei.

– Te asigur că, până la încheierea balului, toată lumea din Londra, inclusiv Lord Byron, va fi convinsă că ducele de Devonbrooke îşi adoră soția.

Vorbele lui criptice îi trimiseră un fior de dorință prin tot corpul, dar nu mai apucă să se ceară lămuriri, că muzicanții se lansară într-un dans scoțian vioi care făcea orice conversație imposibilă.

Thane se amestecă printre dansatori, încercând cu disperare să scape de o anumită femeie şi să o găsească pe alta. Lady Elizabeth Hewitt îl urmărise peste tot în ultima oră, cu o perseverență ce-ți dădea fiori. De când Sterling o părăsise, era evident că încerca să-şi găsească consolarea în patul celui mai bun prieten al lui. Cu doar o săptămână în urmă, lui Thane nu i s-ar fi părut o idee chiar atât de respingătoare să se culce cu una dintre femeile care trecuseră prin brațele lui Sterling, dar chicotul ei gutural şi faptul că se lăuda încontinuu îl scoteau din minți pe Thane.

Prefera femeile înalte şi slabe, încrezătoare în eleganța lor clasică şi care nu respectau întru totul rigorile modei. Thane oftă. Străbătuse toate colțurile sălii de bal şi încă nu întâlnise o asemenea femeie.

O întâlni în schimb din nou pe Lady Hewitt, care înainta spre el cu pieptul înainte ca prora unei corăbii. Îşi înăbuşi un geamăt

de disperare şi se ascunse în spatele unui valet care ducea o tavă cu pahare de şampanie goale. Tocmai îşi făcea planul cum să fugă pe una dintre ferestre, când zări ceva care îi atrase atenţia în galeria de la etaj.

Lady Diana Harlow stătea rezemată cu coate de balustradă şi cu bărbia sprijinită în palme. Thane clătină din cap. Nu îi plăcea ei aglomeraţia asta şi nici petrecerea în sine, dar Thane ar fi trebuit să-şi imagineze că voia să îi supravegheze îndeaproape pe vărul ei şi pe soţia acestuia.

Nu la Sterling şi la Laura se uita ea acum. Pe el îl fixa cu privirea.

Ochii li se întâlniră pe deasupra dansatorilor. Diana îşi îndreptă spatele, iar privirea ei melancolică fu înlocuită de una panicată. Se întoarse să plece, iar Thane începu să urce câte două trepte odată.

Diana intră pe coridorul care cotea spre aripa nordică când Thane ajunse în capul scărilor.

–Vrei să fugi de la bal? Credeam că asta e treaba Cenuşăresei.

Capitolul 26

Dar chiar şi cel mai frumos vis se sfârşeşte odată şi-odată...

Diana rămase pe loc, apoi se întoarse încet şi-şi netezi rochia de culoarea vinului de Burgundia.

–Întotdeauna am fost de părere că zâna protectoare nu s-a bucurat de aceleaşi privilegii ca protejata sa.

Thane înaintă spre ea.

–Nu ai obosit să tot alergi, Diana? Eu da. Alerg de unsprezece ani, şi n-am ajuns deloc acolo unde mi-aş fi dorit.

Diana schiţă un zâmbet batjocoritor.

–Şi unde exact ai fi vrut să ajungi, domnul meu?

–În inima ta. În braţele tale, spuse el, în vreme ce de jos răsunară acordurile unui vals. În patul tău.

Diana se întoarse cu spatele la el, dar nu înainte ca el să îi vadă masca aceea de indiferență sfărâmându-se.

– Cum îndrăznești să mă insulți în asemenea hal? Un cuvânt să-i spun vărului meu, și te va provoca imediat la duel.

– N-are decât, replică posomorât Thane. Aș prefera să mor și mâine într-un duel decât să-mi petrec restul zilelor în amorțeala asta. Așa mă simt de fiecare dată când nu sunt cu tine.

Diana se întoarse înapoi spre el, spumegând de furie.

– Păi, ăsta ți-e norocul, nu-i așa? Pentru că tu ești cel care a risipit acești unsprezece ani din viața noastră, nu eu.

– Nu e adevărat, și știi prea bine. Tu ești cea care a rupt logodna. Tu ești cea care a ales să creadă niște bârfe îngrozitoare în loc să-i dea crezare bărbatului iubit, zise el și scutură din cap. Tot nu-mi vine să cred că ai crezut că te voi părăsi pentru o fată fără creier ca Cynthia Markham.

– Te-am văzut! țipă ea. V-am văzut împreună în seara aceea la petrecerea dată de Lady Oakley! Am văzut cum o țineai în brațe! Am văzut că o sărutai exact așa cum mă sărutai și pe mine!

Thane simți că sângele i se scurge din obraji.

– Of, Doamne, șopti el. N-am știut niciodată.

– Nu ai de gând să negi? Nu vrei să-mi spui că *ea* te-a sărutat pe tine? Cine știe? După toți anii ăștia, aș putea fi atât de singură și de disperată încât să te cred!

Thane închise ochii, chinuit de secretul rușinos care nu îl lăsase să se apere în fața ei în toți acești ani. O viață de regrete ieși acum la iveală – momentele de tandrețe pe care ar fi putut să le aibă alături de ea, copiii pe care ar fi putut să îi aibă împreună. Când redeschise ochii, știu că doar momentul prezent mai conta.

– Nu o să te mint. Am sărutat-o.

– De ce? șopti Diana, iar lacrimile izvorâte din ochii ei frumoși îi frânseră din nou inima. De ce ai făcut așa ceva?

Thane își scoase batista de la buzunarul de la piept și i-o dădu.

– Pentru că eram tânăr, și prost, și singur într-o seară, într-o grădină cu o fată tânără care mă privea de parcă eram luna de pe cer. Pentru că urma să mă căsătoresc în mai puțin de două săptămâni. Pentru că te iubeam nebunește, dar în adâncul sufletului

eram terorizat, spuse el, clătinând neajutorat din cap. Din momentul în care am sărutat-o, am ştiut că era o greşeală.

Diana mototoli batista în pumn.

– A doua zi, Georgiana şi Blanche au venit să-mi spună că o să te însori cu Cynthia. Iar eu bineînţeles că le-am crezut. Cum era să nu le cred? Văzusem dovada cu ochii mei. Nu mi-ai lăsat altă variantă decât să rup eu logodna înainte să o faci tu. Cum altfel puteam să-mi mai salvez mândria?

Thane o luă de bărbie şi o forţă să se uite în ochii lui.

– M-ai văzut sărutând-o pe Cynthia Markham în grădină în acea noapte, dar nu ai mai rămas şi să vezi cum am împins-o la o parte. Nu m-ai auzit spunându-i că viaţa şi inima mea sunt deja dăruite altei femeie, zise el şi îi mângâie buza care îi tremura. Ţie.

Îl prinse de încheietură, dezvăluind fără voie cât de tare îşi dorea să îl creadă.

– Dar de ce nu ai venit la mine? Dacă mi-ai fi explicat...

– Dumnezeu mi-e martor că aşa trebuia să fac. Trebuia să-ţi fi aruncat cu pietre în geam şi să-ţi fi spart uşa. Trebuia să fi strigat de pe fiecare acoperiş din Londra că te iubesc, până când nu mai aveai încotro şi trebuia să mă crezi. Dar eram prea tânăr, şi faptul că n-ai avut încredere în mine mi-a rănit profund orgoliul, spuse el şi-şi coborî privirea. Şi cred că îmi era ruşine, pentru că ştiam că era o doză de adevăr în bârfa aceea nemiloasă.

Diane se uită la el, cu lacrimile şiroaie pe obraji.

– Cred că orgoliul şi timpul şi-au bătut joc de noi.

Thane o luă în braţe, aşa cum ar fi vrut să o facă cu mulţi ani în urmă.

– Sunt mult mai bătrân şi mai înţelept acum. Atât am de spus: la naiba cu orgoliul! Cât despre timp, ce să zic, nu vreau să mai pierd nici o secundă.

Îşi pecetlui vorbele cu un sărut extrem de convingător, asigurându-se că nu avea să se mai îndoiască de el niciodată.

Trecuse bine de miezul nopţii când ultimul invitat plecă de la Devonbrooke Hall. Balul şi dineul de după fuseseră declarate

un succes răsunător. Distracția serii fusese când contesa de Rockingham trăsese cu ochiul sub un capac și descoperise o pisicuță neagră ce rodea din pieptul de pui. Crezând că era un șobolan, distinsa doamnă țipase și leșinase.

După cum îi stătea în fire, eleganta gazdă reuși să se facă din nou subiectul discuțiilor tuturor. De data asta însă nu se mai vorbea nici despre faptul că îi plăcea să flirteze, nici despre duelurile extravagante sau despre faptul că îi plăcea să joace jocuri de noroc. Nu se vorbea decât despre dragostea pe care i-o purta minunatei sale soții.

Deși nu prea se cădea să danseze toată seara doar cu soția lui, Sterling refuză să se depărteze de ea. Între dansuri o prezentă invitaților, pe care îi delectă cu povestea dramatică a întâlnirii lor. În timpul dineului, toastă în cinstea ei cu asemenea sinceritate și duioșie, că până și cinicul Lord Byron fu zărit când își ștergea o lacrimă din colțul ochiului. Biata Lady Hewitt se emoționă atât de tare, încât nu mai putu articula nici un cuvânt, așa că se văzu curând nevoită să plece.

În timp ce muzicanții își strângeau instrumentele, iar valeții stingeau luminile candelabrelor una câte una, Laura se plimba prin sala de bal. Ar fi vrut să țină toată noaptea. Sau pentru totdeauna. Până și o veșnicie i se părea prea puțin pentru a se scălda în privirea caldă a lui Sterling sau a se topi sub atingerea lui fierbinte. Oftă. Timp de câteva ore fusese aproape ca și cum Nicholas al ei s-ar fi întors.

Cineva din spatele ei își drese glasul. Laura se întoarse și îl văzu pe Sterling cu Lottie adormită în brațe.

– Am găsit-o sub o masă, pe jumătate adormită, spuse el.

Laura se duse lângă ei. Așeză cu grijă mâinile lui Lottie care atârnau și zise:

– Sărăcuța de ea, o să fie devastată. Era hotărâtă să reziste toată noaptea.

– Cred c-a mâncat prea mult. George mi-a zis că mai devreme se plângea că o doare burtica. Sunt convins că-i trece până dimineață.

Se întoarse şi îi puse capul pe umăr, iar Laura fu copleşită de o tandreţe fără margini. Oare aşa avea să-şi ţină şi copiii? Oare avea să-i poarte în braţe până în pătuţurile lor şi să-i sărute pe obrajii bucălaţi înainte să adoarmă?

N-avea de unde să ştie. Însă trebuia să-i acorde această şansă. Îşi duse mâna la burtică. Nu de dragul lui, nici măcar de dragul ei, ci de dragul copilului lor nenăscut.

– Sterling, spuse ea cu hotărâre.

– Da? răspunse el, întorcându-se în pragul uşii.

– După ce o laşi pe Lottie, poţi veni în birou să vorbim puţin?

Îngrijorarea îi întunecă ochii pentru prima oară în acea seară, făcând-o pe Laura să simtă un junghi de regret. Dar nu-şi putea permite să amâne. Dacă aştepta până apărea el în camera ei, nu aveau să apuce să vorbească nimic.

– Bine. Vin cât pot de repede.

Laura se duse să-l aştepte în birou. Nu mai intrase în sanctuarul lui din seara în care se certaseră în legătură cu cadoul de ziua ei. Focul era stins în şemineu, era beznă şi frig, aşa că aprinse lampa de pe colţul biroului. Se afundă în fotoliul din faţa biroului şi începu să bată nerăbdătoare din picioare.

Timpul părea să se târască. Se ridică în cele din urmă şi începu să se plimbe în sus şi-n jos prin încăpere. Lampa nu prea reuşea să alunge negura apăsătoare.

– Poate mai găsesc nişte lumânări pe undeva, bombăni ea.

Se uită pe rafturi, dar nu văzu decât două chiştoace de lumânări şi o cutie de chibrituri goală. N-avea încotro decât să înfrunte înspăimântătorul birou. Vru să se aşeze pe marginea scaunului lui Sterling, dar se afundă cu totul în confortul seducător al tapiţeria din piele.

„Carevasăzică aşa se simte un duce", se gândi ea, studiind camera din această nouă perspectivă.

Poate, când Sterling avea să vină, l-ar putea face să stea *el* de cealaltă parte a biroului. Ea s-ar putea lăfăi astfel în scaunul lui, cu o ţigaretă în colţul gurii, spunându-i că se săturase de îmbufnarea lui şi că pur şi simplu trebuia să o ierte că fusese atât de necugetată.

Râzând de propriile ei nerozii, Laura începu să cotrobăie prin sertare. În scurt timp, nu mai rămase decât un sertar nedeschis. Trase de mânerul din lemn de mahon, dar sertarul era înțepenit, ca și cum nu mai umblase nimeni în el de multă vreme. Scrâșni din dinți și trase cu toată forța.

Sertarul se deschise, iar camera se umplu de mirosul absolut inconfundabil de flori de portocal.

Capitolul 27

Mă rog ca într-o bună zi să găsești în adâncul sufletului puterea de-a mă ierta...

Când Sterling deschise ușa, o găsi pe Laura la birou, cu niște scrisori la piept.

Alarmat de lacrimile ei, porni în goană către ea.

– Ce s-a întâmplat, Laura? Ți-a vorbit cineva urât în seara asta? Că, dacă așa stau lucrurile, jur că o să...

Înainte ce el să o atingă, Laura îi trânti foile de hârtie pe piept.

– Nu le-ai deschis niciodată, șuieră ea plină de furie. N-ai citit nici măcar un cuvânt.

Sterling o privi nedumerit în ochii îndureraţi, după care simți cum inima îi îngheață. Nu trebuia să se uite la hârtii ca să-și dea seama ce erau. Le simțea mirosul.

Îi luă încet, dar cu fermitate scrisorile și le aruncă în sertarul pe care îl închise cu piciorul.

– Nu mă interesează nimic din ce a avut să-mi spună.

– De unde știi ce voia să-ți spună dacă nu ai ascultat-o? Se repezi să deschidă sertarul din nou și începu să scoată scrisorile de acolo. Le aruncă pe birou până făcu un teanc așa mare, că începură să se reverse pe jos. Femeia asta și-a deschis sufletul către tine în fiecare săptămână din ultimii șase ani ai vieții ei. Măcar atât puteai să faci, să asculți.

Sterling începu să-şi piardă cumpătul.

– Laura, nu vreau să discut despre asta cu tine. Nici acum şi nici altă dată.

– Ce să zic, ghinionul tău. Pentru că eu nu sunt vreo bucată de hârtie pe care s-o îngrămădeşti într-un sertar. Nu poţi să mă faci să dispar doar fiindcă mă ignori. Dacă aş fi putut, m-aş fi evaporat brusc în clipa în care am pus piciorul în casa asta blestemată. Laura rupse plicul unei scrisori, iar mâinile îi tremurau violent. „Dragul meu fiu", începu ea.

– Opreşte-te, Laura, nu vrei să faci asta.

Îi aruncă o privire cât se poate de sfidătoare.

– „Se apropie iarna, iar zilele sunt din ce în ce mai scurte, dar eu îmi încep şi îmi închei fiecare zi gândindu-mă la tine. Mă întreb cum îţi petreci zilele acestea frumoase de toamnă şi dacă eşti fericit."

Sterling se sprijini pe marginea biroului şi-şi duse mâinile la inimă.

– Dacă fericirea mea o interesa aşa mult, cred că n-ar fi trebuit să mă vândă cu prima ocazie celui care dădea mai mult.

Laura rupse sigiliul altei scrisori.

– „Dragul meu Sterling, azi-noapte te-am visat. Nu erai băieţelul pe care îl ştiu eu, ci un bărbat frumos cu suflet bun care îmi făcea inima să vibreze de mândrie."

Sterling pufni.

– Oh, da, chiar că a visat. Dacă m-ar fi cunoscut în realitate, ar fi fost profund dezamăgită.

Laura îl ignoră şi mai desfăcu o scrisoare.

– „Dragul meu fiu", începu iar să citească, „Te rog să-mi ierţi scrisul îngrozitor. Mâinile îmi tremură şi mintea îmi este întunecată din pricina laudanumului pe care îl iau pentru a-mi mai alina durerile."

Sterling se crispă.

– Te rog, Laura, zise el încet. Te avertizez...

Deşi pe obraz începuseră să i se prelingă noi lacrimi, vocea Laurei rămase neîndurător de fermă.

– „Să nu-ți fie milă de mine. Nu-mi pare atât de tare de rău că o să mor, ci doar că o să mor fără să-ți mai văd chipul iubit măcar o dată."

– Fir-ar a dracului de treabă, femeie, n-ai nici un drept! strigă Sterling și îi smulse scrisoarea din mâini, o mototoli și o aruncă în șemineu. Nu a fost mama ta! A fost a mea!

Laura arătă cu un deget nesigur spre șemineu.

– Iar acestea au fost ultimele ei cuvinte către tine. Ești sigur că vrei să le arunci ca pe gunoi?

– De ce nu? Ea nu mi-a făcut mie la fel?

– Dar tatăl tău? Niciodată n-am înțeles de ce ai dat toată vina pe ea, nu pe el.

– Pentru că ea era cea care trebuia să mă iubească! urlă Sterling.

Stătură tăcuți câteva momente și se țintuiră cu privirea, amândoi tremurând și cu răsuflarea întretăiată. Sterling se duse la fereastră și rămase cu privirea în gol, speriat de ieșirea aceasta.

Când vorbi din nou, vocea îi era clară și rece:

– Tatăl meu de-abia mă suporta. M-ar fi vândut și unor țigani cu cortul pe treizeci de arginți dacă de banii ăia și-ar fi putut cumpăra încă o sticlă de vin sau o oră la tripou, zise el și se întoarse încet spre Laura. El este cel care m-a vândut, dar ea e cea care i-a permis. Nu pot să înțeleg. Și nu pot să o iert pentru ceva ce nu pot înțelege.

Laura își umplu mâinile de scrisori și i le întinse, cu o privire care îl implora să o asculte.

– De ce nu vrei să pricepi? Scrisorile astea te pot ajuta să înțelegi. Dacă le citești, poate reușești să înțelegi cât de neputincioasă a fost în fața tatălui tău, cum a convins-o că unchiul tău îți poate oferi un viitor pe care ea nu ți l-ar putea asigura niciodată. Iar după ce afacerea a fost încheiată și și-a dat seama cât de amarnic greșise, tatăl tău a refuzat să o lase să mai ia legătura cu tine. Îi rupea scrisorile înainte să le poată trimite. A convins-o că îți e mai bine fără ea, că nu mai are nici un loc în viața ta. I-au trebuit ani întregi să-și facă curaj să-ți scrie din nou.

– Tatăl meu a murit acum mai bine de zece ani. În tot acest răstimp, nu a încercat niciodată să mă vadă.

– Ai fi primit-o? îl întrebă ea, înălțându-și sfidător bărbia.

– Nu știu, recunoscu el.

– Nici ea nu avea de unde să știe. Și nu cred că ar fi putut suporta un refuz, zise Laura și se apropie de el. Chiar dacă ar fi încercat să-l oprească pe tatăl tău să i te încredințeze lui Granville Harlow, ce putere crezi că avea? Nu avea nici o putere legală. Nu avea nici o putere morală. Era doar o femeie prinsă în lumea unui bărbat – o lume creată de bărbați întocmai ca tine și ca tatăl tău.

– Eu nu sunt ca tatăl meu, se răsti Sterling.

Laura luă o gură mare de aer.

– S-ar putea să ai dreptate. Dacă ne luăm după ce spune Diana, începi să semeni pe zi ce trece tot mai tare cu unchiul tău.

Sterling se lăsă pe pervaz și începu să râdă cu amărăciune.

– Și tu, Brutus?

– Mama ta a făcut o greșeală îngrozitoare, Sterling. Și și-a petrecut tot restul vieții plătind pentru ea.

– Ea? Sau eu am fost cel care a plătit? Își trecu exasperat mâna prin păr. Nu credeam că o să spun vreodată asta cuiva, dar știi care-i singurul lucru pe care l-a făcut și pe care n-o să-l iert niciodată?

Laura clătină din cap.

– Când mi-am dat seama ce au făcut părinții mei și mă pregăteam să plec împreună cu unchiul meu, a îngenuncheat și și-a întins mâinile spre mine. Știam că era ultima dată când o vedeam, dar am trecut pe lângă ea fără să scot un cuvânt. Laura era la doar câțiva centimetri de el, dar Sterling refuză să-și ridice privirea din covor. Am retrăit momentele acelea de o mie de ori, și de fiecare dată se sfârșește la fel. Eu trec pe lângă ea și o văd cum stă cu brațele deschise, după care mă trezesc în plânsetele ei. Își ridică privirea și se uită la Laura cu hotărâre. Acesta este singurul lucru pe care n-o să-l iert niciodată. *Niciodată.*

– Dar pe cine nu o să ierți niciodată, Sterling? Pe ea? zise Laura și îl mângâie pe obraz. Sau pe tine?

O prinse de încheietură și îi coborî mâna.

– Nu văd nici o diferență.

O lăsă acolo, se întoarse la birou și începu să trântească scrisorile înapoi în sertar.

Laura îl urmări fără să spună nimic, palidă și liniștită.

– Te-ai întrebat vreodată de ce ai păstrat scrisorile dacă n-ai intenționat să le citești?

Sterling nu răspunse. Se aplecă și luă scrisorile care căzuseră pe jos și le aruncă și pe acestea în sertar.

– Se poate ca Diavolul de Devonbrooke să nu fie capabil să o ierte niciodată, continuă Laura, dar aș pune rămășag că Nicholas Radcliffe ar putea.

– Nicholas Radcliffe nu există decât în imaginația ta.

– Ești sigur? Poate el este bărbatul care ai fi putut deveni dacă ai fi crescut la Arden, ocrotit de dragostea mamei tale. Poate el este bărbatul care ai putea încă deveni dacă ai reuși să găsești măcar o fărâmă de milă în inima ta – față de ea, față de tine. Laura își înghiți lacrimile care îi inundau ochii.

– Față de mine.

Instinctiv, Sterling știa că era ultima dată când ea trecea peste orgoliu și îl implora să o ierte, ultima dată când plângea după el, dar nu făcu altceva decât să arunce și ultima scrisoare la loc în sertar și să-l închidă cu zgomot.

Laura închise ochii. Când îi redeschise, erau deja uscați.

– I-ai frânt inima mamei tale, zise ea încet. Nu o să te las să o frângi și pe a mea.

După plecarea ei, Sterling își mută fotoliul într-o parte, incapabil să suporte să vadă ușa pe care ea tocmai ieșise. Privirea îi alunecă spre singura scrisoare pe care o ratase, cea pe care o aruncase în grătarul șemineului.

Trebuia să facă imediat focul. Trebuia să le arunce pe toate în foc și să se uite cum ard. Își stăpâni o înjurătură și se duse să recupereze scrisoarea dintre cărbunii stinși.

Deschise sertarul, hotărât să o închidă acolo, alături de celelalte. Ceva însă îl reținu. Poate mirosul de flori de portocal, poate faptul că mototolise cu atâta brutalitate scrisoarea pe care mama lui i-o trimisese în ultimele zile de viață.

O netezi cât putu de bine. Era datată 28 ianuarie 1815 – cu doar cinci zile înainte de a muri.

Fiul meu drag,

Te rog să-mi ierți scrisul îngrozitor. Mâinile îmi tremură și mintea îmi e întunecată din pricina laudanumului pe care îl iau pentru a-mi alina durerile. Să nu-ți fie milă de mine. Nu-mi pare atât de tare de rău că o să mor, ci doar că o să mor fără să-ți mai văd chipul iubit măcar o dată.

Eu și Domnul am făcut pace de mult, așa că nu mă tem pentru viitorul meu. Mă consider o femeie binecuvântată pentru că am avut privilegiul să-ți fiu mamă, chiar dacă doar pentru o perioadă scurtă de timp.

Vocea mamei lui îi răsuna atât de clar în minte, de parcă ar fi stat chiar acolo lângă el. Sterling își duse mâna la frunte, mulțumindu-i în gând unchiului său că îl bătuse până îl secătuise de lacrimi.

Nu ne-am luat niciodată rămas-bun cum ar fi trebuit și nu intenționez să o facem nici acum. Deși am fost privată de compania ta minunată mai toată viața mea, sper să te pot urmări de sus din ceruri. O să-ți trimit o rază de soare să te încălzească într-o zi friguroasă de iarnă și o să te mângâi cu mâna mea nevăzută pe frunte când o să fii obosit după o zi lungă.

Oriunde te va purta viața, poți fi sigur că te voi urma. Iar dacă nu voi mai putea nici de acolo, îți voi trimite un înger de la Dumnezeu în ajutor.

Pe Sterling îl bufni râsul.

– Da, mamă, mi-ai trimis. Un înger răzbunător.

Voi face absolut tot ce îmi va sta în puteri să mă asigur că nu vei fi niciodată singur. Nici în viața asta, nici în următoarea. Mâinile îmi tremură, dar inima îmi este sănătoasă, și din toată

inima mea îți fac această ultimă promisiune – o promisiune pe care mă voi strădui s-o păstrez până la sfârșitul timpului.

Pentru totdeauna, mama ta care te iubește,
Eleanor Harlow

Sterling își plimbă degetul peste semnătura tremurată. Părea ușor pătată de o lacrimă ce fusese ștearsă în grabă.

– Ai încercat să te ții de promisiune, așa-i? șopti el.

Laura se înșelase. Nu îi frânsese deloc inima mamei lui. Inima mamei lui fusese suficient de puternică și de sinceră încât să treacă peste toate dezamăgirile crude din viața ei – chiar și peste indiferența lui.

Împături cu grijă scrisoarea și o așeză deoparte. Trase aer în piept să-și facă curaj și deschise încet sertarul. Ezită un moment, apoi alese o scrisoare de deasupra teancului, rupse sigiliul de ceară, se lăsă pe spătarul scaunului și începu să citească.

A doua zi de dimineață, când ducele de Devonbrooke ieși împleticindu-se din birou, dădu direct peste o servitoare tânără pistruiată care căzu pe spate țipând și scăpând mătura din mână.

– Oh, Înălțimea Voastră, îmi pare așa rău! N-am știut că erați înăuntru!.

Se chinui să se ridice, dar el o apucă de braț și o sălta imediat.

– Nu trebuie să-ți ceri scuze, dragă. Eu sunt împiedicatul care nu se uită pe unde merge, nu tu.

Îi întinse mătura și-și văzu de drum. Aruncă o privire peste umăr și o observă pe biata fată rămasă în mijlocul holului, cu ochii cât cepele.

Sterling se gândi că avea motive să se uite așa la el. Era îmbrăcat tot cu hainele de gală, dar care se șifonaseră ca naiba. Eșarfa îi atârna într-o parte, iar fracul și-l abandonase pe undeva. Își trecu degetele prin păr, dar îl ciufuli și mai tare. Oricum, era sigur că cel mai ciudat lucru la el acum era rânjetul. Nu și-l putea stăpâni oricât ar fi încercat. După ce îl văzuse timp de câteva săptămâni doar negru de supărare, mai era de mirare că biata fată crezuse că își pierduse mințile?

Deşi nu era chiar foarte devreme, nu găsi pe nimeni în foaier, iar casa era neobişnuit de liniştită, ca pe vremea când trăia unchiul lui. Nici nu-şi dăduse seama cât de tare se obişnuise cu haosul pe care îl făceau Lottie şi George când se certau, cu înjurăturile lui Dower, cu Cookie care cânta în timp ce întorcea bucătăria cu fundul în sus. Probabil încă se odihneau după bal.

Tocmai urca scările, când auzi paşii apăsaţi ai lui Addison la parter.

–Înălţime! strigă el alarmat. Trebuie să vă vorbesc.

–Îmi pare rău, Addison. Nu mai pot pierde nici un minut. Deja am irosit o groază de vreme.

–Dar, domnul meu, eu...

–Mai târziu, îi aruncă Sterling în timp ce traversa balconul spre aripa estică.

În minte îi reveni un pasaj dintr-o scrisoare a mamei lui:

Micuţa mea Laura se face din ce în ce mai frumoasă, dar eu mă îngrijorez pe zi ce trece de viitorul ei. Mă tem că nu se va mulţumi cu un strop de afecţiune, pentru că tânjeşte după o pasiune devoratoare la care visează toate femeile, dar pe care nu şi-o găsesc niciodată.

Fu surprins să-şi găsească câinii plimbându-se agitaţi prin faţa uşii Laurei. Când se apropie, Caliban începu să chelălăie, iar Cerberus puse o labă pe uşă.

–Ce-i cu voi, băieţi? întrebă el, îngrijorat de comportamentul lor. Pe mine înţeleg să mă încuie afară, dar voi nu meritaţi aşa ceva.

Apăsă pe clanţă şi constată cu surprindere că uşa nu era încuiată. O deschise larg, iar câinii trecură în viteză pe lângă el şi începură să dea ture prin cameră, mirosind tot ce găseau.

Sterling se uită împrejur la camera goală şi mai că-i veni să imite câinii. Parfumul Laurei era singurul lucru care mai amintea de ea. În rest, nu mai exista absolut nici un lucru de-al ei, de parcă nici n-ar fi stat aici vreodată.

Cu excepția foii de hârtie împăturite ce se odihnea în mijlocul patului.

O deschise și își aduse aminte de clipa când îi văzuse prima dată scrisul apăsat, atunci când îi scrisese să îl informeze de moartea mamei lui. Deși nu recunoscuse, și atunci stilul ei i se păruse irezistibil.

Dragă Sterling,

Nu am de unde să știu că vei citi această scrisoare sau o vei arunca pur și simplu în sertarul acela unde îți ții sufletul.

Nu pot nega că ți-am greșit. Deși aș continua fericită să-mi plătesc păcatele pentru tot restul vieții, nu mi se pare corect să-mi oblig copilul nenăscut să mi se alăture în această penitență.

Camera începu să se învârtă cu el, așa că decise că ar fi cazul să se așeze. Rată marginea patului și aterizâ pe jos. Se sprijini de pat și trase o gură mare de aer înainte de a continua să citească.

Cred că putem fi amândoi felicitați că ne-am făcut datoria. De vreme ce vizitele tale nocturne nu mai sunt necesare, am decis să mă întorc la conacul Arden pentru totdeauna. Având în vedere că singurul tău motiv de a te căsători cu mine a fost nașterea unui moștenitor, presupun că o fiică nu-ți va stârni prea tare interesul.

„O fiică", se gândi el, ducând uluit mâna la gură. O fetiță cu păr brunet și pistrui pe față care să se cuibărească în brațele lui și să-și întindă mânuțele dolofane spre gâtul lui. O visătoare cu privire strălucitoare și îndeajuns de inocentă să mai creadă că o frumoasă adormită poate fi trezită cu nimic altceva decât un simplu sărut.

Vreau să te avertizez că, dacă vom avea un băiat, nu îl voi lăsa să crească în mausoleul acela împreună cu un căpcăun rece și nesimțitor în loc de tată. Va crește aici, la Arden, înconjurat

de soare şi de pisici. O va avea pe nestăpânita mătuşă Lottie care să-l adore şi pe devotatul unchi George care să-l înveţe să trişeze la cărţi. Cookie are să-l îndoape cu cornuri proaspăt scoase din cuptor, iar, când va mai creşte, Dower are să-l înveţe să înjure ca un bărbat adevărat.

Îl voi numi Nicholas şi îl voi creşte astfel încât să devină bărbatul care ai fi putut tu însuţi să fii dacă unchiul tău nu ţi-ar fi otrăvit sufletul.

Şi nimeni, absolut nimeni, nici măcar tu, nu îl va lua vreodată de lângă mine.

–Aşa te vreau, şopti Sterling, surprins să-şi simtă obrajii umezi.

Te rog să nu o învinuieşti pe Diana sau pe servitori că nu te-au anunţat de plecarea noastră. După cum deja ştii, Dower poate fi tare descurcăreţ dacă trebuie.

În ciuda neînţelegerilor noastre, voi rămâne în continuare...

Soţia ta devotată,

Laura

Sterling îşi lipi scrisoarea de buze.

–Dacă mai am şi eu un cuvânt de spus, atunci cu siguranţă vei rămâne.

Sări în picioare şi ieşi pe uşă, ţipând deja după verişoara lui.

Capitolul 28

Dar, chiar dacă ziua aceea nu va veni niciodată, să ştii că eu te voi iubi de-a pururi...

Sterling ajunse în aripa nordică, unde un sunet cu totul neaşteptat îi încetini paşii. Îşi lipi urechea de uşa apartamentului

Dianei, începând să se întrebe dacă nu cumva lipsa somnului îi tulburase mintea. Dar nu, îl auzi din nou.

Diana râdea. Verişoara lui serioasă, care zâmbea la fel de rar precum înmugureau florile în mijlocul iernii, *râdea*. Apoi auzi un sunet şi mai şocant – şoaptele aspre ale unui bărbat.

Sterling era prea năuc să mai gândească. Pur şi simplu ridică un picior şi îl izbi de uşă, dărâmând-o.

Diana sări în fund şi-şi trase cearşaful peste sâni, cu părul ei brunet revărsat pe umerii goi.

– Ce neglijenţă din partea mea, zise ea cu o politeţe tăioasă. Cred că n-am auzit când ai ciocănit.

În pat lângă ea era Thane, care se holba la el, încercând să se hotărască dacă să-şi tragă păturile peste cap sau să sară pe fereastră.

– Eşti înarmat?

– Acum nu, se răsti Sterling. Dar pot să-l sun pe Addison să-mi aducă pistolul dacă crezi că-i nevoie.

Thane ridică o mână, semn că se preda.

– Hai să nu fim nechibzuiţi. Nu e nevoie să mă provoci la duel. Te asigur că intenţiile mele vizavi de verişoara ta sunt cât se poate de onorabile.

Sterling îşi mută privirea spre hainele împrăştiate pe podea, apoi spre patul răvăşit şi într-un final spre obrajii roşii ca focul ai verişoarei lui.

– Da, e foarte evident.

– Încercam să-l conving să fugim la Gretna Green, recunoscu Diana şi se sprijini înapoi pe pernă, zâmbind cu viclenie.

– Iar eu nici nu vreau să aud de aşa ceva! Thane era atât de revoltat, că mai că uitase de prezenţa lui Sterling. După toţi anii ăştia în care m-ai făcut să aştept, îmi datorezi o nuntă adevărată. Vreau să văd toate bârfitoarele din Londra cu gura căscată când o să vadă ce mireasă frumoasă eşti.

– Dar nu cred că mai pot aştepta încă o zi fără să fiu soţia ta.

Cei doi începură să-şi frece nasurile şi să gângurească asemenea unor porumbei. Sterling îşi dădu ochii peste cap.

– Laura a plecat. M-a părăsit.

Thane şi Diana schimbară câteva priviri sugestive.

– Nu o învinovăţesc, spuse Diana.

Thane ridică din umeri.

– Era doar o chestiune de timp, nu crezi?

Exasperat de indiferenţa lor, Sterling adăugă:

– Îmi poartă copilul în pântece.

Diana îşi întoarse capul într-o parte.

– De asta vrei să se întoarcă?

– Nu! se răsti Sterling, cu sufletul prea încărcat pentru a mai putea minţi.

Diana începu să fluture din mâini.

– Şi atunci de ce mai pierzi acum vreme discutând cu noi? Du-te după ea! Pleacă!

Sterling îi făcu cu ochiul verişoarei lui, apoi se întoarse şi-i aruncă celui mai bun prieten al său o privire ameninţătoare.

– Vă sugerez să fugiţi, Thane, pentru că, dacă nu vă găsesc căsătoriţi când mă întorc, mă tem că va trebui să te împuşc.

Trase ce mai rămăsese din uşă după el, iar ultimul lucru pe care îl văzu fu zâmbetul triumfător al Dianei.

Sterling Harlow se ducea acasă.

Zidurile şi gardurile treceau în goană pe lângă el, iar frunzele şi pietrele păreau de aur sub soarele aflat la asfinţit. Cerul albastru se topea încet în nuanţe de roz şi galben, mărginit cu o panglică purpurie.

Ziua era pe sfârşite, ca de altfel şi vara. Sterling gonea calul atât de repede, că nici nu simţi aerul rece. Nu mai avea motive să se teamă de toamna ce se apropia. Intenţiona să şi-o petreacă încălzindu-şi degetele în faţa şemineului din salonul confortabil de la conacul Arden, privind cum burtica tinerei sale soţii se tot rotunjea.

Dacă îl primea.

Mai avea însă un drum de făcut înainte.

Când ajunse în curtea bisericii St. Michael, deja se înserase. Legă calul de gardul cimitirului şi îşi croi drum printre lespezile de piatră, până ajunse la mormântul mamei lui.

Deşi Laura se întorsese acasă de doar câteva ore, deasupra mormântului era deja un buchet de flori de portocal. Sterling se aşeză într-un genunchi şi îl mirosi, umplându-şi plămânii cu parfumul atât de familiar.

Îngerul de alabastru care veghea mormântul îl privi cu ochi atotcunoscători. Sterling rămase lângă flori şi trasă cu degetele conturul inscripţiei. „Eleanor Harlow, mamă iubitoare." Îşi înclină capul şi se simţi în sfârşit liber să jelească – nu doar pentru anii irosiţi din pricina lăcomiei şi-a făţărniciei tatălui său, ci şi pentru anii pe care orgoliul lui li-i răpise. Îşi aduse aminte de clipa când îngenunchease în biserică lângă Laura şi se prefăcuse a se ruga, chiar dacă era conştient de faptul că nimeni nu îl asculta. Acum ştia că era cineva care îl asculta, dar nu existau cuvinte care să exprime ceea ce îşi dorea cu disperare să spună. Rămase pur şi simplu îngenuncheat, cu sufletul răvăşit şi cu inima chircită de durere.

Până când o mână invizibilă îl atinse pe frunte şi simţi ceva prin păr, deşi vântul nu adia deloc.

Sterling icni în vreme ce o imensă stare de linişte îl învălui şi îi umplu toate golurile din inimă. Când îşi înălţă capul, i se păru o minune să o vadă pe Laura la câţiva metri de el, la umbra unui stejar vechi.

Se ridică încet.

– De unde ştiai că o să vin?

– Nu ştiam, răspunse ea încet.

Sterling făcu semn cu capul spre mormânt.

– I-am citit scrisorile.

– Pe *toate*?

– Trei sute şaisprezece.

– A fost un corespondent conştiincios.

– Da, asta a fost, zise Sterling şi-şi afundă mâinile în buzunare. Credea că eram suficient de matur să învăţ o lecţie importantă. Dar nu eram. Acum sunt.

– Ce lecţie? întrebă ea curioasă.

– Că uneori oamenii fac tot felul de greşeli din motive bine intenţionate.

Laura nu își putu ascunde amărăciunea din voce.

– De aceea ai venit aici? Ca să-mi spui că în mărinimia ta ai decis să mă ierți?

– Nu. Am venit aici să te implor *ca tu* să mă ierți *pe mine*.

Laura clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

– Pentru ce?

Sterling se duse spre ea, nemaiputând rezista tentației.

– Pentru că am fost atât de orgolios și de orb. Pentru că te-am mințit în legătură cu motivele pentru care am vrut să fii soția mea. Pentru că am pretins că nu vreau de la tine decât un moștenitor, când adevărul era că nu suportam să te las să pleci din viața mea. Pentru că te-am făcut soția mea, dar m-am purtat cu tine ca și cum ai fi fost amanta mea. Ochii ei frumoși se umeziră, iar el îi cuprinse chipul în palme. Pentru că nu am vrut să recunosc că șarada ta ridicolă a fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată și care probabil mi-a salvat nu doar viața, ci și sufletul. Îi mângâie obrazul cu buzele, dorindu-și să-i poată săruta fiece lacrimă stoarsă din pricina lui și fiece lacrimă pe care avea să o verse de acum încolo. Dar mai presus de toate pentru că nu am avut curajul să-ți spun cât de mult te iubesc.

Când ea se retrase din brațele lui, Sterling se strădui din răsputeri să-și stăpânească un urlet de neputință. Se uită la ea cum stătea cu spatele la el și-și strânse pumnii cât putu de tare ca să se abțină să o mai atingă.

– Dacă nu mă poți ierta, înțeleg. Știu că nu merit.

Laura se întoarse cu fața spre el.

– Mi-ai spus că există un singur lucru pe care nu îl poți ierta.

Înainte ca el să-și dea seama ce voia ea să facă, Laura își deschise brațele, exact cum făcuse și mama lui cu mult timp în urmă.

Fără nici o ezitare, Sterling se lăsă cuprins în brațe și își afundă fața în părul ei.

– Of, Dumnezeule! Laura nu cred că mai puteam aștepta încă un moment să te văd, să te ating. Faptul că te-am văzut aici a fost ca un miracol. Dacă n-ai fi venit să lași florile..., zise el clătinând din cap.

– Florile? repetă Laura, cu adevărat surprinsă. Se îndepărtă puțin de el, dar fără să-i dea drumul. N-am adus nici o floare. Am venit să te aștept pe tine. Am crezut că *tu* le-ai adus.

Se fixară cu privirea pentru o clipă împietrită, apoi se întoarseră amândoi deodată să se uite la buchetul de pe mormântul mamei lui. O briză neașteptat de caldă traversă cimitirul, răspândind pretutindeni mireasma florilor de portocal.

Sterling izbucni în râs, apoi o luă pe Laura în brațe și începu să se învârtă cu ea.

– S-a ținut de cuvânt. Mi-a jurat că niciodată nu voi mai fi singur.

Laura îi zâmbi printre lacrimile de fericire.

– Nu vei mai fi niciodată singur, dragule, pentru că eu te voi iubi mereu și îți voi sta alături.

Învăluiți de parfumul acela ceresc de flori de portocal, buzele lor se atinseră într-un sărut pe care nici unul dintre ei nu avea să-l mai uite vreodată.

Epilog

Nicholas Harlow, viitorul duce de Devonbrooke, putea fi numit, la cei patru anişori ai lui, un adevărat drăcuşor. Mai ales când sora lui de cinci ani îndrăznea să nu-i facă pe plac. Cei doi se priveau sfidător în curtea casei, nasul lui pistruiat aproape atingând nasul cârn al surorii lui.

–Trebuie să mi te supui, declară el fulgerând-o cu privirea, pentru că eu sunt moştenitorul lui tata, iar într-o zi o să fiu duce.

Ellie îşi puse mâinile în şolduri şi îşi flutură în vânt buclele aurii.

–Tata e deja duce, şi mama nu face deloc tot ce spune el. Şi, în afară de asta, oi fi tu moştenitorul lui tata, dar eu sunt frumusețea răpitoare a familiei. Aşa mi-a zis mătuşa Lottie!

Ea îşi scoase limba micuță şi rozalie la el, el începu să bată cu piciorul în pământ şi slobozi un arsenal de obscenități. Din fericire, nimeni nu putea înțelege ce spunea el acolo, pentru că învățase cuvintele indecente de la Dower, cu tot cu accent.

–Eleanor! Nicky!

La auzul vocii mamei lor, se rotiră amândoi pe călcâie şi se duseră la părinții lor, care îi aşteptau pe verandă, de unde le urmăriseră schimbul de replici.

Tatăl lor le făcu cu ochiul, la fel de inocent ca pisica mare şi grăsană care lâncezea pe lespezile de la picioarele lui.

–Cookie v-a făcut nişte plăcințele.

Copiii se priviră speriați, apoi fugiră în direcții opuse.

–Asta a fost o cruzime! zise Laura şi îl pocni peste mână. Acum va trebui să le mănânci *tu!*

Zâmbetul lui pervers păli.

–Ah! La asta nu m-am gândit.

Laura oftă mulțumită când își văzu copiii alergând pe pajiștea însorită cu doi pui de mastif după ei.

–Exact cum ți-ai dorit tu întotdeauna, așa-i? Un băiat și o fetiță.

–Așa își dorea Nicholas Radcliffe. Eu voiam șase, zise el și îi aruncă o privire lacomă. Pentru început.

Laura își băgă mâna în părul lui și îl ciufuli.

–Dacă asta ți-e voia, domnul meu, atunci ar trebui să îți îndeplinești cu mai multă sârguință îndatoririle.

O trase în poala lui și-și frecă nasul de gâtul ei.

–Dacă îmi dădeam mai tare silința, aveam deja doisprezece până acum.

Laura își petrecu brațele pe după gâtul lui.

–Asta ar fi fost o faptă vitejească, de vreme ce suntem căsătoriți abia de șase ani, spuse ea și clătină din cap. Nici nu-mi vine să cred că George pleacă la toamnă în primul lui an la Cambridge. Iar acum, că Lottie a împlinit extraordinara vârstă de șaisprezece ani, deja a început să numere zilele până la sezonul londonez la care i-ai promis că o să participe.

Sterling ridică din umeri.

–Mi-e groază să-i dau drumul printre băieții andrii aceia neputincioși. Nici măcar n-ar fi o perspectivă atât de terifiantă dacă neastâmpărata asta mică nu s-ar fi transformat de-adevăratelea într-o frumusețe răpitoare.

–Va trebui să-i găsești un soț care s-o păzească de belele.

–Nu-ți face griji, o liniști el cu seriozitate. O să afli prima dacă găsesc vreun biet nevinovat zăcând inconștient în pădurea de stejari.

Râzând, Laura dădu fără prea mare tragere de inimă să scape din strânsoarea lui.

–Ce diabolic ești!

–Așa am tot auzit, răspunse Sterling și o mângâie pe obraz, iar privirea lui trecu de la tachinare la uimire autentică. Dar atunci nu pricep de ce m-a binecuvântat Dumnezeu cu un înger personal și cu propriul meu colț de rai chiar aici, în Hertfordshire.

În vreme ce buzele lui se lipeau de ale ei într-un sărut tandru şi totodată hotărât, pisica galbenă îşi frecă uşor capul de gleznele lor înlănţuite şi începu să toarcă nebuneşte.

Laura îşi odihni capul pe umărul lui Sterling.

– Mama ta mi-a spus odată că toate pisicile lui Lottie au avut aceeaşi mamă. Ştiai asta?

– Da, răspunse el cu vocea sugrumată de emoţie, apoi se aplecă să-şi afunde degetele în blana de pluş a pisicii. Cred că am ştiut.

Mulțumiri

Țin să mulțumesc întregului colectiv de la Bantam Dell Publishing Group, dintre care îi menționez pe: Anne Bohner, Amy Farley, Theresa Zoro, Betsy Hulsebosch, Susan Corcoran, Barb Burg, Yook Louie și pe Irwin Applebaum. De asemenea, mulțumesc doamnei Margaret Evans Porter, ale cărei notițe excelente referitoare la obiceiurile de curtare și tradițiile unei nunți din perioada regenței mi-au inspirat imaginația către noi culmi (iar dacă am înțeles ceva greșit, nu dați vina pe ea, ci pe mine!). Aș vrea să mai mulțumesc și celorlalți scriitori care m-au ajutat să rămân cu mintea întreagă: Jean Willett, Elizabeth Bevarly și Rebecca Hagan Lee. Mulțumiri speciale pentru Wendy McCurdy, Andrea Cirillo și Nita Taublib. Cenușăreasa a avut o singură zână ocrotitoare; eu am avut norocul de trei.

O identitate uitată, un sărut nevinovat
și o iubire mai puternică decât tainele trecutului...

Laura Fairleigh are nevoie de un soț înainte de a împlini 21 de ani, pentru a putea păstra casa lăsată de binefăcătoarea ei; dar, deși a avut o mulțime de pretendenți, i-a găsit fiecăruia cusururi. Răspunsul la rugăciunile ei apare sub forma unui străin misterios, cu chip de înger și trup de Adonis, pe care îl găsește inconștient în pădurea din apropiere. Cum tânărul nu-și mai amintește nici cine este, nici de unde vine, Laura decide că este perfect pentru rolul de viitor soț. Nu știe însă că îngerul ei căzut este, de fapt, un adevărat diavol.
Sterling Harlow, notoriul crai cunoscut sub numele de Diavolul din Devonbrooke, se trezește sub sărutul unei tinere încântătoare care îl informează că este logodnicul ei de mult pierdut. Cu obrajii mângâiați de soare și pistruii copilărești, Laura pare cea mai inocentă fecioară, dar trupul ei îndeamnă la păcat. Iar când Laura îl asigură că este un gentleman perfect care va aștepta cu siguranță până vor fi căsătoriți, Sterling se întreabă dacă nu cumva și-a pierdut și mințile, nu numai memoria, căci ar fi putut să jure că instinctele lui nu sunt deloc ale unui adevărat domn.
Însă ziua nunții aduce pentru amândoi o surpriză șocantă, căci Sterling își recapătă memoria, iar Laura află adevărata identitate a proaspătului ei soț. Dar pasiunea care s-a născut odată cu primul sărut este prea mistuitoare ca vreunul din ei să-i poată rezista.

Teresa Medeiros este una dintre cele mai bune scriitoare de *historical romance*, cu apariții constante pe listele de bestselleruri ale *New York Times*, *Publishers Weekly* și *USA Today*. Cărțile ei, traduse în 17 limbi, au fost vândute în peste 10 milioane de exemplare și au fost nominalizate pentru premiul RITA al Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

Află mai mult pe:
www.litera.ro
ISBN 978-606-686-624-8
9 786066 866248
Alma